

Reg. No. T. 41.

Licence No. 33. Dated 18th June 1926.

ഭാഷാപോഷിണി

ചിത്രമാസിക.

“വിദ്യാധനം നശ്വാനാൽ പ്രധാനം.”

കരടിയോ, കടുവായോ എന്തും വന്നുകൊള്ളട്ടെ,
മനുഷ്യസഹോദരങ്ങളെ മാത്രമെ ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നുള്ളൂ.

Price } The Bhasha Poshini Illustrated Monthly { വില
As 2. } 2 ഞ.

VOL. 45.

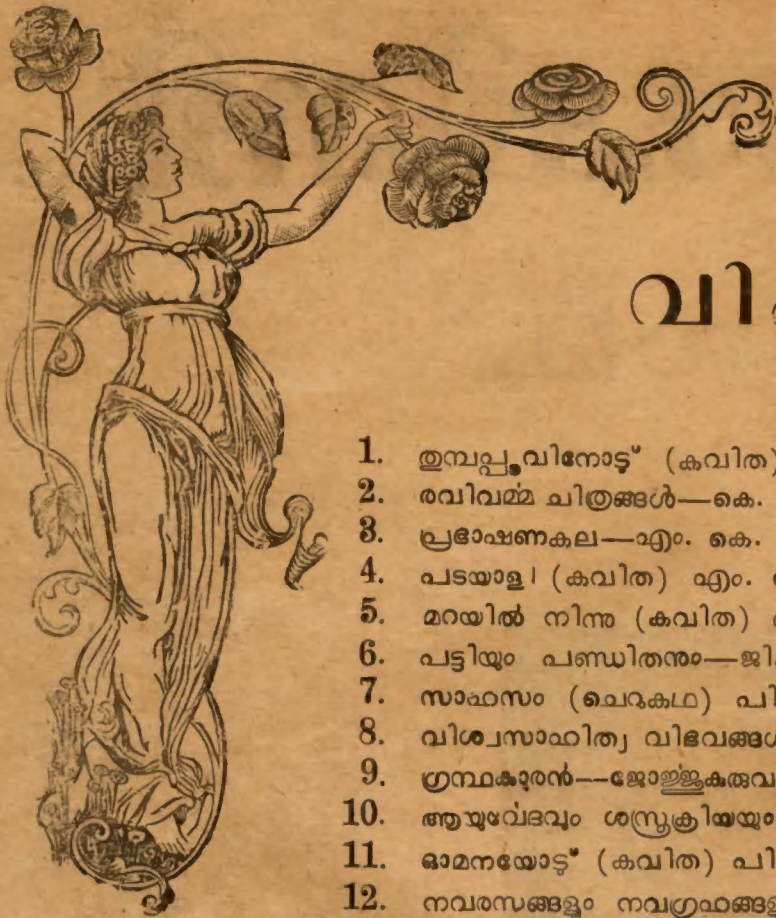
THIRUVALLA—MAKARAM 1116

NO 6.

Office—The Bhagyodayam Press Buildings, Pulikeesh—Tiruvalla.

വരിസംഖ്യ

ആണ്ടിൽ അഞ്ചലിൽ ഒന്നരരൂപം, തപാലിൽ രണ്ട രൂപം.

വിജയവിവരം.

1. തുവല്പുവിനോട് (കവിത) എം. എസ്സ്. കുമാരൻനായർ ബി. എ. എൽ റി.	3
2. രവിവർമ്മ ചിത്രങ്ങൾ—കെ. പി. പത്മനാഭൻതമ്പി ബി. എ.	4
3. പ്രഭാഷണകല—എം. കെ. പത്മനാഭൻ ബി. എ.	6
4. പടയാളം (കവിത) എം. നാരായണമാരർ	7
5. മറയിൽ നിന്നു (കവിത) ആനിയ്ക്കാട്ടു രാഘവൻനായർ	9
6. പട്ടിയും പണ്ഡിതനും—ജി. ഗോപാലപിള്ള ബി. എ. എൽ. റി.	"
7. സാഹസം (ചെറുകഥ) പി. സി. ഇരൂശോ	11
8. വിശ്വസാഹിത്യ വിഭവങ്ങൾ—ഫിലാറലിസ്സ് കെ. പത്മനാഭൻ	13
9. ഗ്രന്ഥകുരൻ—ജോജ്ജകുരുവിള കീഴേരിൽ.	14
10. ആയുർവ്വേദം ശസ്ത്രക്രിയയും—സി. ഐ. രാമൻനായർ വൈദ്യൻ.	15
11. ഓമനയോട് (കവിത) പി. നാരായണൻനായർ	16
12. നവരസങ്ങളും നവഗ്രന്ഥങ്ങളും—തങ്കുഴി ഇ. ആർ. പിള്ള	17
13. സാന്താനം (കവിത) ആർട്ടിസ്റ്റ് എ. കെ. ജഗതി	18
14. എന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ (കവിത) പി. എം. ജോൺ	"
15. പാണ്ടിപ്പറയൻ (ചെറുകഥ) റി. ഐ. വാഗീസ്സ്	19
16. പ്രതിഷ്ഠ. (കവിത) ജി. കുമാർ	22
17. അശുഭഭൂഷകൾ—കയ്യൻ തൈയ്ക്കുടവിൽ ബി. എ. ബി. എൽ.	22
18. കാവ്യകുരൻ (കവിത) ആർ. ബാലകൃഷ്ണൻ, കൃത്യാട്ടുകുളം	23
19. നാമലിംഗാനുശാസനം വിദ്വാൻ, എ. എൻ. പി. പണിക്കർ.	24
20. കാമകൻ (കവിത) വിദ്വാൻ റി. ജി. യോഹന്നാൻ	25
21. ജീവിതം (കവിത) വിദ്വാൻ തോപ്പിൽ ഭാസ്കരൻനായർ	26
22. വിനോദരംഗം	"
23. പരസ്യങ്ങൾ.	

വനിതാരത്നം.

രണ്ടാം(ഫെബ്രുവരി)ലക്കം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി.

സിനിമാശാലയിൽ (കവിത); ചലച്ചിത്രലോകം; വാർത്താചിത്രനിർമ്മാണം; 75 ചലച്ചിത്രശാലകൾ; ചിത്രകാരൻ (ചെറുകഥ); ചലച്ചിത്രതാരങ്ങളുടെ ചെപ്പടിവിദ്യകൾ; അന്വേഷണങ്ങളും മറുപടിയും; സിനിമാ നടന്മാരുടെ മുഷ്പരിഷ്ക്കാരം; തമിഴ് ചിത്രങ്ങളിലെ വിനോദാഭാസങ്ങൾ ആദിയായി സുപ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഏറ്റവും വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളും രസസമ്പന്നങ്ങളുമായ ലേഖനപരമ്പരകളും ഒട്ടനവധി ചിത്രങ്ങളും വായനക്കാർക്ക് സർവ്വമാം സൗകര്യം നൽകുന്നു. ദ്വിവർണ്ണത്തിലുള്ള മനോഹരമായ കവർ.

ഒറപ്രതി ഒരു ചക്രം.

50-ന 1 രൂപം.

എല്ലാ സ്ഥലത്തും ഏജൻറന്മാരെ ആവശ്യമുണ്ട്.

മാനേജർ, "രത്നം"

പുളിക്കീഴ്—തിരുവല്ലം.

ചിത്രമാസിക

രോഷമോഷമശേഷമീഷലകമലപ്പേഷിക്കുവാൻ ശേഷിയും—ഭേഷരകം ധീഷണവിശേഷവുമെഴും ഭോഷത്തെക്കുറിച്ചിതാ
 ഏഷര തോഷദ വേഷരോഷണചണ സോൻകർഷപോഷം വിരം—“രോഷപോഷിണി” ശേഷശായി കരുണോന്മേഷൻ വിളങ്ങിണം.

പുസ്തകം 45. }

1116 മക്കരം.

{ ലക്കം 6.

“ഇമ്പുവിനോട്”

(എം. എസ്സ്. കുമാരൻനാഥൻ, ബി. ഏ. എൽ. റ്റി)

—തരംഗം—

I

2. நம் புலர்க்காரிகை—வேதம்
 மனிதனாவென்கே.
 ஸாலாக்கனாது பொழிது.—ஜீவ-
 ஜாலங்கள் துஷ்டம் மனிதம்.
 அநாநம் தாழிதா நினை—பாறம்!
 தீனயாய் துருவ கேளுந்!

II

കുപ്പക്കുഴിക്കുള്ളിൽ നിന്നും—മുള-
 മുളപ്പുഴുവരിൽ വളന്ന്
 ധാവളശോഭ കലന്ന്—ചെറു
 പൂവഗ്രഭാഗത്തു ചേന്ന്
 തുമ്പേ!, മഞ്ചനസ താരിൽ—ഏന്തും
 അൻപേറുന്നുണ്ടു നിൻപേരിൽ!

III

നാണത്തരം മഞ്ജുവണ്ണം—ചേര
സുനാവലി കണ്ടിവണ്ണം
ശോഭന മഞ്ഞനീർബാഷ്പം—ധാര
തുകേണ്ട നീയിന്നൊരല്ലം!
പൊൻനിറമാളുമൊട്ടേറെ—പുഷ്പം
റിച്ചണ്ടായിടാം വേറെ.
ഉന്നതമാമരക്കെണ്ണയിൽ—നിന്ന

മിന്നട്ടെയായവയമ്പിൽ.
താഴെപ്പടൻ നൽപ്പല്ലിൻ—മലേ
വാഴും നിൻ കാത്തിനിസ്സല്ലം!

IV

വെൺമേയേറും സുമദത്തം—കാട്ടം
 നിൻമുറ്റപ്പുഞ്ചിരിച്ചന്തം
 എൻമനം പാടേ ഹരിപ്പു—സവ്
 മേന്മയും നിന്നിലിരിപ്പു!
 ചാരു സുഗന്ധവിശേഷം—പാരം
 പേരുന്നില്ലെങ്കിലും തോഷം
 ഹൈന്ദവീക ശ്രീ കളിക്കും—തവ
 ഭാസുരസ്സനത്തിൽ വായുടം!

V

വേഷപ്പകിട്ടിൽ ഭൂമിക്കും—ശുദ്ധ
 ഭോഷന്മാർ നിന്നെപ്പഴിക്കും
 ആയതിനെന്തിനു ശോഷം—സത്യ
 ന്യായങ്ങൾ കാണില്ലലോകം!
 പാഴ്ത്തപ്പി. രള്ളിയത്തം—ദൈവം
 കാഴ്ചയ്ക്കുമെന്തുള്ള രത്നം
 വീഴ് വരതെ സൂക്ഷിപ്പം—പാരിൽ
 താഴ്ത്താനെന്നും ജയിപ്പം!
 ഏവം നീയെത്രയോ സത്യം—രത്നം
 ഭാവങ്ങൾ കാണിപ്പ നിത്യം!!

രവിവർമ്മ ചിത്രങ്ങൾ.

ക്ഷിണേന്ത്യയുടെ അഭിമാനം പുലർത്തിയ അനുഗൃഹീതകലാകാരൻ.

(കെ. പി. പത്മനാഭൻ തമ്പി ബി. എ.)

II

അക്കാലത്ത് എണ്ണച്ചായപ്പടി മാനത്തിൽ അസാമാന്യമായ വിദഗ്ദ്ധത നേടിയ തിയഡോർ ജെൻസൻ (Theodore jenson) എന്ന സുപ്രസിദ്ധ ആംഗ്ലേയചിത്രകാരൻ തിരുവിതാംകൂർ സന്ദർശിച്ചു. ഉൽക്കണ്ഠയും, വാസനാസമ്പന്നനും ആയ രവിവർമ്മയ്ക്ക്, മഹാമനസ്സുനും കലാപ്രവീണനും ആയ ജെൻസനുമായി പരിചയപ്പെടുവാൻ സാധിക്കുകയും അവർ സൗഹൃദബന്ധമായി തീരുകയും ചെയ്തു. അസുഖമോയ മനഃസംസ്കാരം സിദ്ധിച്ചിരുന്ന ആ ആംഗ്ലേയകലാകാരൻ, യുവാവായ രവിവർമ്മയുടെ കലാകശലതയെ നിഷ്പ്രയാസം കണ്ടറിഞ്ഞു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഭാപ്രകടനത്തിന് വേണ്ടുന്ന സഹായസഹകരണങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചതായ സന്തോഷത്തോടുകൂടി ചെയ്തുകൊടുത്തു. ജെൻസനുമായുള്ള സമാഗമം തുടങ്ങിയപ്പോൾ പാലക്കാട്, രവിവർമ്മയുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു നവീന അദ്ധ്യായം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

പാമ്പരയാ ചിത്രകലാപരിശീലനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച രവിവർമ്മയ്ക്ക് ജന്മസിദ്ധമായ വാസനയ്ക്കു പുറമേ അതിശയനീയമായ നൈപുണിയും ജ്ഞാനവും കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയുള്ള ജെൻസൻ ഇതു് മനസ്സിലാക്കി. രവിവർമ്മയ്ക്ക് ചിത്രമെഴുത്തിൽ പറയത്തക്ക അഭ്യസനം ഇല്ലാതിരുന്നിട്ടും, ജന്മസിദ്ധമായ വാസനയും ഉൽബുദ്ധമായ കല്പനാശക്തിയും അക്ഷിണമായ പ്രയത്നവും കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഭാരതീയചിത്രകാരന്മാരിൽ അദ്വൈതനായി ഭവിച്ചു. തിയോഡോർ ജെൻസന്റെ ചിത്രങ്ങൾ, രവിവർമ്മ മാതൃകകളായി സ്വീകരിച്ചു. വസ്ത്രസൂക്ഷ്മ, വൈചിത്ര്യം, ആകാരസൗന്ദര്യവും, എന്നിവയാൽ പരിശോഭിതമാക്കപ്പെട്ട രവിവർമ്മയുടെ ചിത്രങ്ങൾ നിരൂപകപൂജാ പരിശോധിച്ചു്, ജെൻസൻ സന്തോഷാശ്രുക്കൾ പൊഴിച്ചു് ശിഷ്യനായ സഖാവിനെ അനുഗൃഹീ

ഹിച്ചു. അനിർവ്യാച്യമായ രാമണീയകതപം രവിവർമ്മയുടെ ആലേഖ്യങ്ങളുടെ വിശിഷ്ട ഗുണമാണെന്നു് ജെൻസൻ ഗ്രഹിച്ചു. സചേതനവസ്തുക്കളുടെ യാഥാർത്ഥ്യചിത്രീകരണത്തിൽ പ്രശസ്തി നേടിയ ജെൻസൻ രവിവർമ്മയുടെ സചേതനരൂപങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണം, ഒന്നാം കിടയിലുള്ളതാണെന്നു് മുക്കുകയും പ്രശംസിച്ചു. രവിവർമ്മയുടെ ബുദ്ധി തന്നെ ഒരു മഹായാഗ്രാഹിയായ കാലഹരമായതിരുന്നെന്നു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആലേഖ്യങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു. ഒരു ആളിനേയോ, വസ്തുവിനേയോ, ഒരിക്കൽ കണ്ടാൽ, ആയതിന്റെ മഹായ ഒരിക്കലും മായാത്ത വിധത്തിൽ സുവ്യക്തമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഭർപ്പണത്തിൽ പതിഞ്ഞു. ധൃയം, അതിനെ ബാഹ്യരൂപത്തിൽ വരുമ്പോൾ, വസ്തുതയിലും ആക്കുന്നതിലും, നിരീക്ഷണവിചക്ഷണനായിരുന്ന രവിവർമ്മയ്ക്ക് നിഷ്പ്രയാസം കഴിയുമായിരുന്നു. ഈ വിദ്യ അദ്ദേഹത്തിന് ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ വശമായിരുന്നു. ഇതു തന്നെയായിരുന്നു രവിവർമ്മയുടെ വിജയരഹസ്യം. ബുദ്ധിമാനായിരുന്ന ജെൻസൻ തന്റെ ശിഷ്യന്റെ ഈ ധീഷണസാമർത്ഥ്യം ഗ്രഹിച്ചു് അതിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കും, പ്രകാശനത്തിനും പശ്ചാത്താപമാകത്തക്ക വിധത്തിൽ ചിത്രകലാഭ്യസനം നടത്തിച്ചു.

യുവാവെങ്കിലും ഉത്തിഷ്ടമാനനായ രവിവർമ്മയിൽ അന്തർലീനമായിരുന്ന ചിത്രകലാകശലതയെ ഉദ്ദീപനം ചെയ്തതു്, തിയോഡോർ ജെൻസനുമായുള്ള സമാഗമമായിരുന്നുവെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം അഭിമാനത്തോടുകൂടി പാശ്ചാത്യലോകവും, കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം പശ്ചാത്യലോകവും, എന്നും പൂർവ്വം പൂർവ്വം അറസ്റ്റാക്കും. ബുദ്ധിമാനും, പരിശുദ്ധശീലനും ആയ രവിവർമ്മ പൂർവ്വാധികം ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി ആലേഖ്യനിമിതിയിൽ നിരതനാകുകയും, ബാല്യകാലം മുതൽക്കു തന്നെ തന്റെ മനോഭർപ്പണത്തിൽ നി

ഴലിച്ച കണ്ട മഹനീയ പദവി അവിരോധ അനുഗൃഹീതനായ അദ്ദേഹത്തിനു ലബ്ധമാകുകയും ചെയ്തു. രവിവർമ്മ ആദ്യമായി വരച്ച ചിത്രങ്ങൾ, വിദഗ്ദ്ധന്മാരേയും കലാകൃത്തുക്കളേയും ഹൃദയപൂർവ്വം, ലോഭകൂടാതെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനു് ബലശ്രദ്ധയായി വർത്തിച്ചുപോരുന്ന തിരുവിതാംകൂർ രാജകുടുംബത്തിലെ ധീമാന്മാരുടേതായിരുന്നു. തന്റെ മാതൃകകളായി രവിവർമ്മ സ്വീകരിച്ചതു് ജെൻസന്റെ സജീവങ്ങളായ ചിത്രങ്ങളായിരുന്നു. കലാമർമ്മം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു് കെല്പും, വിശാലാഹൃദയവും ഉള്ള ചിത്രകാരന്മാർ, രവിവർമ്മയുടെ കലാകശലതയെ അത്യാധികം അഭിനന്ദിച്ചു. യഥാകാലത്തിലും പക്ഷപാതപക്ഷിലമാകാത്തതും ആയ അഭിനന്ദനം, രവിവർമ്മയെ ഉത്തരോത്തരമായ കലാവിദഗ്ദ്ധത സമാധനമാകുന്നതിനു് പ്രേരിപ്പിച്ചു. അടുത്തതായി, പ്രതിഭാസമ്പന്നനായിരുന്ന രവിവർമ്മ ഭാവനാലോകത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു്, പുരാണപുരുഷന്മാരുടെ ചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കാൻ കച്ചകെട്ടി. ഹൈന്ദവ പുരാണസ്ഥിതിക്കുള്ള ചിത്രരൂപണത്തിലേക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈതുകും നിഴലിച്ചു തുടങ്ങി. ആധുനിക ചിത്രകാരന്മാർക്കുപോലും ലഭ്യമാകാൻ കഴിയാത്ത ഒരു മഹാഭാവനാസാമ്രാജ്യത്തിലേക്കു് രവിവർമ്മയെ ഉയർത്തിവിട്ടതു് പ്രസ്തുത ചേതോവികാരം തന്നെ ആയിരിക്കണം. ഈ ലോകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കേളീരംഗമായി ഭവിക്കുകയും, അതിലെ സാമ്രാട്ടായി ഏറിയ കാലം അതിൽ അദ്ദേഹം വാഴുകയും ചെയ്തു. സചേതനവസ്തുക്കളുടെ സജീവമായ ചിത്രീകരണത്തിൽ അദ്ദേഹം ലോകപ്രശസ്തി സമാർജിച്ചു. 1873-ൽ ആണു് രവിവർമ്മ ഇദ്ദേഹമുമായി കലാലോകത്തിന്റെ സത്പരശുദ്ധയ്ക്കു് വിഷയമായതു്. 1873-ൽ മദ്രാസിലെ സാങ്കേതിക വിദ്യാലയത്തിലെ സുപ്രഭാഭായിരുന്ന ചിൽഷോം തിരുവനന്തപുരം സന്ദർശിക്കുകയും, കൊട്ടാരത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നവയും

രവിവർമ്മ എണ്ണച്ചായത്തിൽ എഴുതിട്ടുള്ള വയുമായ ചില പടങ്ങൾ കാണുകയും ഉണ്ടായി. അടുത്തവർഷം മദ്രാസിൽ നടത്താൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന കലാപ്രദർശനത്തിൽ ഒരു ചിത്രം എഴുതി അയയ്ക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം രവിവർമ്മയോടു സ്നേഹപൂർവ്വം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഈ വമ്പിച്ച കലാപ്രദർശനത്തിൽ രവിവർമ്മയുടെ നിസ്കർമ്മസുന്ദരവും സൗന്ദര്യാവിഷ്കരണത്തിൽ അപ്രതിമവും ആയ ഒരു ആലേഖ്യം-കലീനയായ ഒരു നായർ വനിതയുടെ കളി കഴിഞ്ഞുള്ള ഒരുക്കം-ഗവണ്ണരുടെ സ്വപ്നമെഡലിന് അർഹമായി. പേരെടുത്ത അനേകം ചിത്രകാരന്മാരുടെ കൃതികൾക്കെല്ലാം ഉപരിയായ ഒരു സ്ഥാനവും, ഒന്നാം സമ്മാനവും പ്രസ്തുതചിത്രം കരസ്ഥമാക്കിയതോടുകൂടി, അതിന്റെ കത്താവ് പെട്ടെന്ന് കലാലോകത്തിന്റെ സവിശേഷമായ ആദരവിനും, അഭിനന്ദനത്തിനും പാത്രമായി. ദക്ഷിണഭാരതത്തിലെ കലാകേന്ദ്രങ്ങളിൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ രാജവംശജാതനായ ചിത്രകാരനെപ്പറ്റി അതിയായ മതിപ്പുണ്ടാകുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സജീവവും, സ്വാഭാവികവും സൗന്ദര്യസമ്പന്നവും ആയ ആലേഖ്യം അവരുടെ മണ്ഡനപരമായ നിരൂപണങ്ങൾക്കു വിധേയമാകുകയും ചെയ്തു. ഈ സംഭവം രവിവർമ്മയെ ചിത്രകലാലോകത്തിലെ അസുലഭവും അനശ്വരവുമായ യശസ്സിലേക്കുള്ള രാജപാഥയിലേക്കു ആനയിച്ചു. കലാദേവി തന്റെ ഉത്തമഭക്തനായ രവിവർമ്മയിൽ കാരുണ്യപ്രസരം ഹൃദയപൂർവ്വം ചൊരിയുകയും ചെയ്തു. ഇക്കാലത്തു്, അദ്ദേഹത്തിന് മധുരയിലെ നായ്ക്കന്മാരുടെ ഒരു ആശ്രിതനും തിരുവിതാംകൂറിലെ രാജകുമാരന്റെ സേവകനും ആയ രാമസ്വാമി നായിഡു എന്ന പ്രശസ്തനായ ഒരു ചിത്രകാരനുമായി, ഇടപെടേണ്ടിവന്നു. നായിഡു സമർത്ഥനും, വാസനാസമ്പന്നനും ആയിരുന്നുവെങ്കിലും അസുയാമുന്തിയും അഹംഭാവിയും ആണെന്ന് രവിവർമ്മ കണ്ടറിഞ്ഞു. ശക്തനായ ഒരു പ്രതിയോധി ആണ് രവിവർമ്മ എന്ന് നായിഡു മനസ്സിലാക്കി. പലപ്പോഴും, രവിവർമ്മ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെപ്പിറപ്പായ വിനയത്തോടുകൂടി, നായിഡുവിന്റെ സഹായത്തിനും ഉപദേശത്തിനും ആവശ്യപ്പെടുകയും, അപ്പോഴെല്ലാം സംസ്കാരചിന്തനല്ലായിരുന്ന ആ പരദേശി, പര്യായമായ നീരസത്തോടും കൂടി രവിവർമ്മയെ "ആ

ടിപ്പായിക്ക"കയും ചെയ്തുപോന്നു. നായിഡുവിന്റെ കലാവിരുദ്ധമായ ഏതാദൃശ പെരുമാറ്റം, രവിവർമ്മയുടെ പൗരുഷത്തെ വിളംഭരപ്പെടുത്തി. നായിഡുവിനെ തോല്പിച്ച് ഖ്യാതി നേടണമെന്നുള്ള തീവ്രബൈരാഗ്യം, രവിവർമ്മയെ ഗ്രസിച്ചു. ഏറെത്താമസിയാതെ, രവിവർമ്മ, നായിഡുവിനെക്കാൾ അത്യപരിയായ ഒരു സ്ഥാനം കലാലോകത്തിൽ സമ്പാദിച്ചു. സ്വതസ്സിദ്ധമായ പ്രതിഭയെ അദ്ദേഹം വിശിഷ്ടവും, ദീപ്തിമന്തവും ആക്കി. അദ്ദേഹത്തെ അഹംഭാവമോ, ആർഭാടപഥമോ തീണ്ടിയിരുന്നതു പോലുമില്ല. അന്നുമുതൽ, താൻ ലോകപ്രസിദ്ധി നേടാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന സുകുമാരകലയിൽ, സ്വപ്രയത്നമാണ് അത്യന്താപേക്ഷിതവും, വിജയപ്രദവും, ആണെന്നുള്ള ദൃഢബോധം രവിവർമ്മയിൽ ഉദിച്ചു. നായിഡുവുമായുള്ള മത്സരം ഈ സാധനപാഠത്തെ അദ്ദേഹത്തെ ഒരിക്കലും മറക്കാത്തവിധത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി.

1865-ൽ രവിവർമ്മയുടെ ഭാവി ജീവിതത്തെ അത്യന്തം ശോഭായമാനമാക്കിത്തീർത്ത ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായി. ആ വർഷം, കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരന്റെ, സാക്ഷാൽ കേരളകാളിദാസന്റെ, സഹധർമ്മചാരിണിയായ വിദ്യചീമണിയും സുകുമാരകലകളിൽ അസാമാന്യപാടവം സിദ്ധിച്ച നാരീരത്നവുമായ ആറിക്കൽ മുത്തത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ സഹോദരിയുടെ ഭർതൃപദം സിദ്ധിക്കുന്നതിനുള്ള മഹാഭാഗ്യം രവിവർമ്മയ്ക്കുണ്ടായി. ഈ അവസരത്തിൽ, ഇപ്പോൾ നാടുവാണരുളുന്ന ശ്രീ ചിത്തിരതിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ പിതാമഹനാണ് നമ്മുടെ കഥാനായകൻ എന്നറിയുന്നത് നിശ്ചയമായും സന്തോഷപ്രദമാണ്. ശ്രീസേതുപാർവ്വതിഭായി അമ്മമഹാറാണി തിരുമനസ്സിലെ വന്ദ്യമാതാവിന്റെ പിതാവാണ് ചിത്രമെഴുത്തു രവിവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ.

ധർമ്മരാജസിംഹാസനത്തെ, സവിശേഷം അലങ്കരിച്ച വിഖ്യാതന്മാരായ മഹാരാജാക്കന്മാരിൽ പ്രഥമഗണനിയനായ ശ്രീവിശാഖം തിരുനാൾ-കലാപോഷണാർത്ഥം അനവരതം യത്നിച്ച കലാകൃത്തായ ആ മഹാശയൻ-രവിവർമ്മയെ കൊട്ടാരത്തിൽ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തി, തന്റെ രക്ഷാധികാരത്തിലും, പ്രേത്യാഹനത്തിലും, കൊട്ടാരത്തിൽ തന്നെ വാസമുറപ്പിച്ചു, ആലേഖ്യനിർമ്മിതിക്കുള്ള സകല

സഹായസഹകരണങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുത്തു. പൗരുഷമുന്തിയും, കലാനിരൂപകനും, കലാപ്രവീണനും, സംഗീതസാഹിത്യകോവിദനും ആയ ആ തിരുമനസ്സിലെ കരുണയും, പ്രോത്സാഹനവും, രവിവർമ്മയെ എത്രമാത്രം സഹായിച്ചുവെന്നു പറയാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല, "വിജ്ഞാനാഭിനന്ദിച്ചു വിജ്ഞാനം സാധുവായ" വരൂ".

ശ്രീ വിശാഖം തിരുനാളിന്റെ കല്പനപ്രകാരം രവിവർമ്മ തന്റെ ആലേഖ്യങ്ങളുമായി, മദ്രാസിൽ പോയി അന്നത്തെ ഗവണ്ണരായിരുന്ന ഹോബാർട്ട് പ്രഭുവിനെ സന്ദർശിച്ചു. ആ ഇണപ്രവാൻ, രവിവർമ്മയുടെ ചിത്രങ്ങൾ കണ്ട് സന്തുഷ്ടമാനസനായി, അവയെ യഥേഷ്ടം പുകഴ്ത്തി ചിത്രകാരനെ ഉള്ളിലിരുത്തു് അനുഗ്രഹിച്ചു. അതിൽ ഒരു ചിത്രം, ഒന്നാം സമ്മാനമായ ഒരു സ്വപ്നമുദ്രയ്ക്ക് അർഹമായി. പ്രസ്തുത ആലേഖ്യം പിന്നീടു് വിചന്നായിൽ വച്ചു നടന്ന ആഖിലലോകകലാപ്രദർശനത്തിന് അയയ്ക്കപ്പെടുകയും, ഒരു സ്വപ്നമെഡലും, ഒരു പ്രശംസാപത്രവും ഈ ചിത്രം കരസ്ഥമാക്കുകയും ചെയ്തു. അന്ന് നാടു വാണരുളിയ മഹാരാജാവിന്റെ കരുണാപൂർവ്വമായ പ്രോത്സാഹനത്താൽ പ്രേരിതനായി, രവിവർമ്മ ആലേഖ്യനിർമ്മാണത്തിൽ നിതരാം ഉത്സാഹപൂർവ്വം ഏർപ്പെട്ടു. മദ്രാസിൽ വച്ച് നടന്ന അടുത്ത വർഷത്തെ പ്രദർശനത്തിൽ രവിവർമ്മയുടെ ഒരു ചിത്രത്തിന് സ്വപ്നമെഡൽ ലഭിച്ചു. അതിൽ തമിഴ് നാട്ടിലെ ഒരു കന്യക വീണാലാപത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നതിനെ ചിത്രീകരിച്ചിരുന്നു. 1875-ൽ വെയിൽസ് രാജകുമാരൻ ഭാരതം സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ, പ്രസ്തുത ചിത്രം, വേറെ ചിലവയൊന്നിച്ച്, അദ്ദേഹത്തിന് രവിവർമ്മ സമ്മാനിച്ചു. വെയിൽസ് രാജകുമാരൻ അവയെ സഹഷം സ്വീകരിച്ച് രവിവർമ്മയുടെ ഭാവനാസമ്പത്തിനേയും, കലാപൗഷ്കല്യത്തേയും, പ്രശംസിച്ചു.

അൽഭുതദീപിലെ
ഐരൂജാലികൻ

സുഭദ്രജനകമായ ഒരു നോവൽ
 വില ൮ ണ
 മാനേജർ,
 കേരളപബ്ലിഷിംഗ് കമ്പനി
 പുളിക്കീഴ്-തിരുവല്ല.

പ്രഭാഷണകല.

എങ്ങനെ ഒരു നല്ല പ്രാസംഗികനാകാം?

(എം. കെ. പത്മനാഭൻ, ബി. എ.)

പ്രഭാഷണം ഒരു ശാസ്ത്രീകവ്യവഹാരമാകയാൽ അതിനു സംഗീതത്തോടു സാമ്യമുണ്ട്. സ്വരങ്ങളുടെ സ്പഷ്ടമായ പ്രകടനത്തിനു വേണ്ടി ശാസ്ത്രീകാവയവങ്ങളേയും ശ്വാസത്തേയും ഇഷ്ടാനുസരണം നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവു, പരിശീലനത്താൽ സമ്പാദിക്കേണ്ടതാണ്. പ്രസംഗകലയിൽ പ്രായോഗികപരിശീലനം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവർ ശബ്ദം, മുഖം, കൈ, ശരീരം എന്നിവയെല്ലാം ആശയപ്രകടനത്തിനു യോജിക്കുന്ന രീതിയിൽ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ പ്രാപ്തരാകുന്നു. പ്രകൃത്യാ വൈകല്യങ്ങളുള്ളവർ പോലും നിരന്തര പരിശ്രമത്താൽ സ്വരവും ഉച്ചാരണവും ശരിപ്പെടുത്തി പ്രഭാഷകപ്രമുഖനായിട്ടുണ്ട്. ശാസ്ത്രീകപരിശീലനങ്ങൾക്കായി അനേകം വർഷങ്ങൾ ചെലവാക്കിയിട്ടുള്ളവരാണ് ഡെമോസ്തനീസും സിസറോയും. ചാത്താം പ്രഭു നിലക്കണ്ണാടിയുടെ മുമ്പിൽ സ്വയം ശിക്ഷണം നടത്തിയിരുന്നു. ആരോഹണാവരോഹണക്രമങ്ങളും രസഭ്യാതകമായ സ്വരരീതികളും ശീലിച്ചവർ മാത്രമേ പ്രസംഗകലയിൽ സമർത്ഥരാകയുള്ളൂ. ഇതിനുള്ള പദ്ധതികൾ പ്രായോഗിക വിജ്ഞാനത്തിൽ പെട്ടതാണ്.

പ്രഭാഷണം സംഭാഷണത്തിന്റെ വികസിതരൂപമാകയാൽ അതിൽ അഭിനയത്തിലെ ഭാവസ്ഫുർത്തമാർഗ്ഗങ്ങൾക്കു സ്ഥാനമുണ്ട്. മുഖത്തും മറുമുള്ള മാംസപേശികളുടെ പ്രവർത്തനത്താൽ ഭാവം സ്പഷ്ടമാക്കുന്ന വിശേഷശക്തി ഉൽകൃഷ്ടജീവിയായ മനുഷ്യനിൽ പ്രസ്തുതമായി കാണുന്നു. ഈ ഭാവങ്ങളെ പ്രത്യേകം പഠിച്ചു പരിചിതമാക്കിയാൽ എപ്പോഴും എത്ര ഭാവവും പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കും.

ശ്രോതാക്കളുടെ മനസ്സിൽ കാലേ കൂടി നല്ല അഭിപ്രായമുണ്ടാക്കുന്നതിനും പ്രസംഗം വിജയകരമാക്കുന്നതിനും പ്രഭാഷകന്റെ ആരോഗ്യവും അംഗസൗഖ്യവും ഉപകരിക്കുന്നു. വിഖ്യാതരായ പ്രഭാ

ഷകന്മാരെല്ലാം ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ ശാരീരികമായ വിശിഷ്ട പ്രത്യേകതകൾ ഉള്ളവരായിരുന്നു. ആരോഗ്യത്തിനു ആവശ്യമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ നിഷ്ഠയില്ലാതിരുന്നാൽ സദസ്വരം ആകർഷിക്കുവാൻ കഴിയാതെ പ്രഭാഷകൻ പരാജയപ്പെടുന്നു. ആകർഷകമായ ആകൃതിയും, മാനവും കാലദേശാനുയോജ്യമായ വസ്ത്രധാരണവും പ്രഭാഷകനു ആവശ്യമാണ്.

ഒരു മനസ്സിൽ നിന്നു പല മനസ്സുകളിലേക്കു ആശയങ്ങളെ നേരിട്ടു സംക്രമിപ്പിക്കുന്ന മാർഗ്ഗമാണല്ലോ പ്രഭാഷണം അതിനാൽ മാനസികമായ പല അഭ്യാസങ്ങൾ പരിശീലിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാകുന്നു. മാനസിക കഴിവുകളെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് ഒരു പ്രഭാഷകന്റെ മാർഗ്ഗനോക്കേണ്ടതു്. പ്രഭാഷണത്തിനുള്ളിൽ വരാവുന്ന വിവിധവിഷയങ്ങളെ പറ്റി വിപുലമായ ജ്ഞാനമില്ലാത്ത പ്രഭാഷകൻ പല തോതിലുള്ളവർ ചേർന്ന ഒരു സദസ്സിനു നൃത്തനായി യാതൊന്നും കൊടുക്കാൻ പ്രാപ്തനാകുന്നില്ല അതിനാൽ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വിവിധ ശാഖകളിൽ പ്രാവീണ്യം സമ്പാദിക്കുവാൻ പ്രഭാഷകൻ ശ്രദ്ധിക്കണം. ശരിയായ രീതിയിൽ പഠനവും നിരീക്ഷണവും നടത്താത്തവൻ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതൊന്നും പ്രസംഗവേദിയിൽ യഥാസമയം പ്രയോജനപ്പെടുകയില്ല. ഭാഷയ്ക്കു ഒഴുക്കും ജീവനും കൊടുക്കുന്ന ശയ്യയിലും, യുക്തിപൂർവ്വമായി ക്രമീകരിച്ച ആശയങ്ങളെ സുഗ്രഹമാക്കുന്ന ഘടനയിലും പ്രബലം എഴുതി ശീലിക്കണം. ഭാവനാസമ്പന്നനായ പ്രഭാഷകൻ പദങ്ങളെക്കൊണ്ടു സജീവ ചിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നു. അവന്റെ നേത്രങ്ങൾ വഴിയായും മറും ബഹിർഗമിക്കുന്ന മനസ്സുകളിൽ അമൻപോകുന്ന സദസ്സുകലനം സമ്മതപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ആന്തരികഗുണമായ പ്രതിഭാശക്തിയെ വളർത്താതെ ഇതെല്ലാം സാധ്യമല്ല. പ്രകൃതി നിരീക്ഷണവും ഉൽകൃഷ്ടചിന്തയും ആ

ത്മവിശ്വാസവും കൊണ്ടു പ്രതിഭ സുഷ്ണമാകുന്നു.

ശരിയായും വ്യക്തമായും സംസാരിക്കുന്ന ഒരാൾ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ വിരാമങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു. വിരാമങ്ങൾ പ്രഭാഷകന്റെ ചിന്താരിതിയെ കാണിക്കുന്നു. ദ്രുതപ്രവർത്തനത്തെ കാണിക്കുവാനല്ലെങ്കിൽ ധൃതഗതിയിലുള്ള സംഭാഷണം ഉപരിപ്ലവബുദ്ധിയുടെ ലക്ഷണമാണ്. മനസ്സിലിരിക്കുന്നവയെല്ലാം വെളിയിലേക്കു മെട്ടിക്കുവാൻ ഒരു ശൃംഗീകൃതിയെപ്പോലെ തിട്ടക്കും കൂട്ടുന്നവൻ സംഭാഷണത്തെ ചിന്തകൊണ്ടു നിയന്ത്രണം ചെയ്യുന്നില്ല.

സുവ്യക്തമായ ചിന്തയുടെ ഫലമാണ് ശരിയായ വിരാമങ്ങൾ. നീണ്ട വിരാമങ്ങൾ, സാധാരണയായി പ്രാധാന്യത്തേയും വിചാരാധിക്യത്തേയും കാണിക്കുന്നു. നല്ല പ്രഭാഷകന്മാർ സംഭാഷണത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന വിരാമങ്ങളെയാണു നാം ആധാരമാക്കേണ്ടതു്. പരിശീലനമുള്ള പ്രഭാഷകന്മാർ ഗുരുവമേറിയ കാര്യങ്ങളെ പറ്റി തുടർച്ചയായി സംസാരിക്കുമ്പോൾ സാവധാനഗതിയും നീണ്ട വിരാമങ്ങളും സ്വീകരിക്കുന്നു. വ്യാകരണനിയമപ്രകാരമുള്ള വിരാമങ്ങൾ വാചകഘടനയെ കാണിക്കുന്നെങ്കിലും പാരായണത്തിലോ സംസാരത്തിലോ അതു അത്ര കണ്ടു ഉപകരിക്കുന്നില്ല. ചിന്തയും സന്ദർഭവും പ്രഭാഷകന്റെ ബുദ്ധിയും അനുസരിച്ചായിരിക്കും വിരാമങ്ങളുടെ ദൈർഘ്യം. വ്യക്തമല്ലാത്ത സമയമല്ല വിരാമങ്ങൾ. വാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കുന്ന അവസരത്തിലെന്നപോലെ വിരാമങ്ങളിലും നമ്മുടെ ചിന്ത പ്രവർത്തിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ശ്രോതാക്കളും അതിൽ ഭാഗഭാക്കുകൾ ആകുന്നു.

പ്രസംഗത്തിൽ വിരാമങ്ങൾ ആവശ്യമാണെന്നു മനസ്സാസ്യവും ശരീരശാസ്ത്രവും തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ശ്വാസകോശത്തിൽ ആവശ്യമുള്ള വായു പുറന്തള്ളിക്കുവാൻ സമയം വേണമല്ലോ. അവിശ്രമമായി സ്പ്രിവിടുന്ന ശബ്ദധാരയിൽ ബലശ്രദ്ധയായ ശ്രോതാക്കളുടെ ശ്രവണേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ഇടയ്ക്കിടെ ആശ്വാസം നൽകുകയും വേണം. ചിന്തകളെ ശരിയായ വിരാമങ്ങളാൽ വേർതിരിക്കുന്നതിനാൽ വ്യക്തതയുണ്ടാകുന്നു. ശ്രോതാവിന്റെ ജിജ്ഞാസയെ പൂർണ്ണനതിനും വിരാമങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ, പ്രഭാഷണത്തിനു യോഗ്യതയും പുരുഷയും

വ്യക്തതയും, ക്രമീകരണവും നൽകുന്നത്
വിരമങ്ങളാണ്.

പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന പദങ്ങളും വാചകങ്ങളും പ്രത്യേകം ശക്തികൊടുത്തു പറയുന്നതു സാധാരണമാണല്ലോ. ഈ ശക്തി വരുത്തുന്നതിനുള്ള വിവിധ മാർഗ്ഗങ്ങളും പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള വിചാരങ്ങളും ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുന്ന പ്രഭാഷകൻ യഥാസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം ഊന്നി പറഞ്ഞുകൊള്ളും. ശക്തികൊടുത്തു പറയാനുള്ള ഭാഗത്തിനു മുന്പുള്ള വിരാമം വക്താവിനും ശ्रोതാവിനും സൗകര്യപ്രദമാണ്. ഒരു ചിന്തയുടെ പ്രധാന ആശയം, പ്രധാനപദം, ഉപമാവാചകം, ഘടകപദം, ആവർത്തനങ്ങൾ, വ്യത്യസ്തകൾ എന്നിവയെല്ലാം പ്രത്യേകം ശക്തികൊടുത്തു പറയേണ്ടവയാണ്.

ആരോഹണാവരോഹണങ്ങൾ പ്രദക്ഷകന്റെ ചിന്താഗതിയെ കാണിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ശരിയായ ഉപയോഗത്തിന് ആധാരം സംഗീതരസജ്ഞമായ ചെവിയാണ്. അപൂർണ്ണമോ തുടർച്ചയോ ആയ ആശയങ്ങൾ, നിഷേധാത്മകങ്ങൾ സംശയപ്രകടനം, എന്നിവയടങ്ങിയ വാക്യം ആരോഹണക്രമത്തിലായിരിക്കണം. അപേക്ഷകളുടെ ആരോഹണം സാധാരണ ഉച്ചസ്വരത്തിലാണെങ്കിലും വിഷാദമോ ചിന്താപാരവശ്യമോ, കലന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പതിഞ്ഞ സ്വരമാണു സ്വീകർത്ത. പ്രാർത്ഥനയിൽ ഭക്തിരസം കൂടാതെ സ്വരം കൂടുതൽ ശാന്തമാകും. സൗഹൃദവികാരങ്ങൾ അനുഭവയോടു ചേർന്നാൽ മാത്രം മനസ്വരം യോജിക്കുന്നു. അതുഭൂതത്തിന്റെ കൂടെ ഭയം ചേർന്നവയെന്നെങ്കിൽ മാത്രം സ്വരം പതിഞ്ഞിരിക്കണം. ഇതിലെല്ലാം ശബ്ദത്തിന്റെ ആരോഹണം ആവശ്യമാണ്.

പുണ്യമായ ആശയമോ, ദീർഘമായ മറുപടിയുള്ള ചോദ്യമോ അടങ്ങിയ വാക്യങ്ങൾ അവരോഹണരീതിയിലായിരിക്കണം. ശബ്ദപൂർവ്വ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്ന വാക്യത്തിൽ അവരോഹണരീതിയും ശാന്തസ്വരവും സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണ്. അധികാരഭാവം കാണിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ അത്യുച്ചസ്വരത്തിലാകരുത്; കോപം, വെറുപ്പ് മുതലായ വിദ്വേഷവികാരങ്ങൾ കാണിക്കുന്ന വാക്യം പ്രകടമായ അവരോഹണരീതിയിൽ ശക്തവും ശാന്തവുമായ സ്വരത്തിൽ ഉച്ചരിക്കണം. വിഷാദവികാരങ്ങളിൽ

பசையாதி.

(എം. നാരായണമാരാർ, കാവ്യഭ്രൂഷണം)

[illegible]

സ്വരം പതുങ്ങിയും ഉച്ചാരണം മന്ദഗതിയിലും വേണ്ടതാണ്.

അവനവൻ രസകരമായി തോന്നുന്ന വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ഏകാഗ്രമായി ചിന്തിക്കുവാനും പ്രസംഗിക്കുവാനും സുസാധ്യമാണ്. ആനന്ദമോ, ആശയമോ, പരിചയമോ ഉള്ള സംഗതികൾ നമുക്കു രസകരമായിരിക്കും. മാനസിക സാധ്യതകൾക്കെല്ലാം അത്യാവശ്യമായ അടിസ്ഥാനം ഏകാഗ്രതയാണ്. ഒരു സംഗതിയെപ്പറ്റി തുടർച്ചയായി അല്പനിമിഷത്തേക്കു മാത്രമേ ശ്രദ്ധിക്കുവാൻ ആർക്കും കഴിയൂ. പരസ്പര ബന്ധമുള്ള പല സംഗതികളുടെ അവിമലിത പരമ്പരയായ ഒരു വിഷയത്തെ പറ്റി നമുക്കു ശ്രദ്ധിക്കാൻ കഴിയും. പല വശങ്ങളിലേക്കു തിരിഞ്ഞുപോകുന്ന മനസ്സിനെ പ്രധാനവിഷയത്തിലേക്കു മിന്നത്തരമായും ശാന്തമായും പ്രതിനിവൃത്തിക്കുന്നതാണ് ഏകാഗ്രതയുടെ തത്വം.

ഒരു പ്രഭാഷകന്റെ പ്രസംഗത്തെ
ലിയെ പരിചിന്തയിലെത്തിക്കുന്ന
തിനു ശരിയായ സംഭാഷണപരിശീലനം
കൊണ്ടു സാധ്യമാകുന്നു. സംസാരഭാഷയ്ക്കു
ഒരു ഏറ്റവും ലളിതവും പ്രഥമമായ
പ്രകടനരീതിയാണു സംഭാഷണം. ഈ

രീതിയെ കൂടുതൽ വിപുലവും പ്രകടവുമാക്കുന്നതാണ് പ്രസംഗം. വായന ഇതിൽ നിന്ന് അല്പം വ്യത്യസ്തമാണ്. അപരിചിതമായി തോന്നാവുന്ന പദങ്ങളും ആശയങ്ങളും നമ്മുടെ ചിന്താഫലങ്ങളെല്ലാതെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതായി വരുന്നതിനാൽ വായനയിൽ തന്മയത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടവാൻ ധാരാളം സാധ്യതയുണ്ട്.

ദേശീയവൈകുണ്ഠപ്രദേശം പട്ടണത്തെ
കൊണ്ടുള്ള കസേനാ കൂടാതെയുള്ള ഭാ
ഷയും മധുരമായ സ്വരവും സംഭാഷണ
ത്തിൽ അത്യന്തം ഉപകരിക്കുന്നു. പല
വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി സാമന്യജ്ഞാനവുമു
ടുകൂടാതെ സംസാരിക്കുവാൻ കഴിവും
ഉള്ള മറാസ്സു സംഭാഷണത്തിൽ ആവശ്യ
മാകുന്നു. വിനയം ലാളിത്യം, സ്വാതന്ത്ര്യ
വികാസം കാരുണ്യം മുതലായ സാമാന്യ
ഗുണങ്ങൾ മറ്റു ഏതിലുമെന്നപോലെ
സംഭാഷണത്തിലും യശസ്കരമാണ്. ഇ
ങ്ങനെ ശരിയായി സംഭാഷണം ശീലി
ക്കുന്നതാണ് പ്രഭാഷകന്റെ പ്രഥമപാഠം.

കലയുടെ മാഹാത്മ്യലക്ഷണമാണു
ലാളിത്യം. പ്രസംഗമണ്ഡപത്തിലും നട
കവേദിയിലും അതിന്റെ സ്ഥാനം കൂട
തൽ സമ്മതിക്കപ്പെട്ടവയുണ്ടു്. ആത്മാ
ർത്ഥതയോടും തന്മയത്വത്തോടുംകൂടി ആശ
യങ്ങളെബുദ്ധിപൂർവ്വകമായി നേരെപ്രകടി
പ്പിക്കുന്നതാണു, നിയന്ത്രിക്കുന്നതല്ല, ലാളി
ത്യം. ശരിയായി ചിന്തിച്ച ആത്മാർത്ഥത
യോടെ സത്യത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ ആ
ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ, അസാധാവികതയും
അഭിനയവും അവിടെ കാണുകയില്ല. മ
നശുദ്ധിയും ഉദ്ദേശശുദ്ധിയും ജ്ഞപ്രകൃതി
തിയും ഉണ്ടെങ്കിൽ ലാളിത്യവും അതുമാ
യി പരസ്പരബന്ധമുള്ള ആത്മാർത്ഥ
തയും അവിടെ കാണും.

വിജയകരമായ പ്രഭാഷണത്തിനു ഒരു ലക്ഷ്യവും ഉദ്ദേശമുമുണ്ടായിരിക്കും. അവനവന്റെ പ്രത്യേക പാടവം എത്ര വഴിയ്ക്കാനെന്നു ആരാഞ്ഞറിഞ്ഞിട്ടു ആ വഴിയ്ക്കു യത്നിയ്ക്കുന്നു. ലക്ഷ്യം എത്ര ഉൽകൃഷ്ടമോ അതിനനുസരിച്ചായിരിക്കും നേട്ടം. വ്യക്തിമാമാത്മബോധവും മനശ്ശക്തിയും ഇല്ലാത്തവൻ പ്രഭാഷകനാകാൻ കൊതിക്കരുത്. ഒരു സദസ്സിനെ അധികനേരം കളിപ്പിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. പ്രഭാഷകന്റെ അന്തസ്സാരവിഹീനത സദസ്യർ വേഗം മനസ്സിലാക്കും. സൗഹൃദവികാരങ്ങളെ തട്ടിയുണർത്തിയാൽ ഏവനും ശരിയായ രീതിയിലും സ്വഭാവ

ത്തിലും, സ്വരത്തിലും പ്രസംഗിക്കാൻ കഴിവുണ്ടാകും.

ആത്മവിശ്വാസം മനുഷ്യന്റെ കഴിവുകളുടെ ബീജമാണ്. ഭയത്തിനു പ്രത്യക്ഷമായ ഉത്തരമാണെന്നു എമേഴ്സൺ പറയുന്നു. ഏതു സന്ദർഭത്തിനും തക്കവണ്ണം ഉയരാൻ നാം ശീലിക്കണം. ആത്മപരിശോധന ചെയ്തും സ്വയം സജ്ജീകരിച്ചും വേണ്ടിവന്നാൽ പരാജയത്തെ വരിക്കുവാൻ തയ്യാറായും നാം മുന്പോട്ടു വരണം. പരാജയപരമ്പരകൾ മഹത്തരമായ യത്നത്തിനു പ്രേരകമാകട്ടെ. ഉടനടൻണ്ടാകുന്ന കർത്തവ്യപ്രചോദനത്താൽ നാം പ്രവർത്തിക്കണം. സംഭാഷണമായാലും പ്രസംഗമായാലും, വ്യക്തവും ധീരവുമായി സംസാരിക്കുവാനുള്ള ശീലമുണ്ടാകണം. ധൈര്യം അമിതമാകരുതെന്നുയുക്തി. അഹങ്കാരം പരാജയത്തിന്റെ പ്രധാനകാരണമാകുന്നു. ഏകാഗ്രതയും വിനയവും സജ്ജീകരണവും കൊണ്ടു ആത്മനിയന്ത്രണം സാധിക്കാവുന്നതാണ്.

മനുഷ്യസമുദായത്തിലെ വിവിധ വിഭാഗങ്ങളിലും സന്തോഷത്തിലും പ്രവൃത്തിയിലും വിശ്രമത്തിലും ഇടപഴകിയാൽ നാം അറിയാതെ തന്നെ നമ്മിൽ ആത്മാർത്ഥത വന്നുചേർന്നുകൊള്ളും. നമ്മുടെ നോട്ടത്തിലും, സ്വരത്തിലും, ആംഗ്യത്തിലും ഇതിന്റെ അംശം കലരും. നമ്മുടെ വികാരങ്ങളെ ഇതരചിത്തങ്ങളിലേക്കു അപ്പടി വ്യാപരിപ്പിക്കുന്നതു ആത്മാർത്ഥതയുടെ കൃത്യമാണ്. രണ്ടു കാലിൽ നിൽക്കുന്ന ജീവനുള്ള ബാറ്ററിയാണു നാം എന്നു നമുക്കു ബോധ്യമാകണമെങ്കിൽ ആത്മാർത്ഥതയുടെ കഴിവുകൾ നാം മനസ്സിലാക്കണം.

പ്രഭാഷണത്തിനുള്ള വിഷയം നിർണ്ണയിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ആശയങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു തുടങ്ങാം. ആദ്യമായി സ്വന്ത ബുദ്ധിയിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന സകല ആശയങ്ങളും ചിന്തിച്ചെടുത്തു കടലാസിൽ കുറിയ്ക്കണം. വിജ്ഞരായ ആളുകളോടു ആ വിഷയത്തെ കുറിച്ച് സംഭാഷണം ചെയ്തും കൂടുതൽ ആശയം കിട്ടാവുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പാരായണം ചെയ്തയുമാണു അടുത്ത പടി. ഇങ്ങനെ കണ്ടുകിട്ടുന്ന സൂചനകളും ആശയങ്ങളും ഉദ്ധാരണങ്ങളും വാദമുഖങ്ങളും ഉടൻ തന്നെ കുറിച്ചെടുക്കണം. മറവിയുടെ കൂടെപ്പിറപ്പായ ഓർമ്മശക്തിക്കു വസ്തുതകൾ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതു ബുദ്ധിമോശമാണ്.

പലവിധത്തിൽ കഴഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ആശയങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു

ആവശ്യാനുസരണം ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തണം. കാര്യകാരണബന്ധത്തെ ആസ്പദമാക്കി യുക്തിപൂർവ്വം ആശയങ്ങളെ ക്രമീകരിച്ചതിനുശേഷം ആവുന്നത്ര നല്ല രീതിയിൽ പ്രഭാഷണം രചിക്കണം. ഉപന്യാസം വായിക്കുവാനുള്ളതും, പ്രഭാഷണം പറയുവാനുള്ളതും ആണെന്നുള്ളതു പ്രത്യേകം ഗ്രന്ഥിക്കേണ്ടതാണ്. വ്യക്തമായി ആശയങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതും ശക്തമായി വികാരങ്ങളെ ഉണർത്തുന്നതുമായ രചനാരീതിയാണു പ്രസംഗത്തിൽ വേണ്ടത്. ഒരേ ആശയം തന്നെ വിഭിന്നപദാവലികളിൽ ആവർത്തിച്ചു വ്യക്തമാക്കുവാനും ശക്തമാക്കുവാനും പ്രഭാഷകനു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു്. പറഞ്ഞുനോക്കി ശരിയെന്നു ബോധ്യപ്പെട്ടെങ്കിലേ പ്രസംഗരചന ശരിയായെന്നു തീർച്ചയാക്കാവൂ.

ആദ്യശ്രമങ്ങൾ ലാഘവായിരിക്കണം. മനുപാരം പഠിച്ച പ്രസംഗിച്ചാൽ വ്യക്തമായ ഭാഷയിൽ ആത്മവിശ്വാസത്തോടുകൂടി പറയുവാൻ സാധിക്കും. പരിചയം സിദ്ധിക്കും തോറും ആലംബമായ കുറിപ്പുകൾ ചെറുതാക്കിക്കൊള്ളാം. ചില പ്രത്യേക മനുസ്ഥിതിക്കാർ മനുപാരം പഠിച്ചു പറയുമ്പോൾ തന്മയത്വവും ഓജസ്സും ഇല്ലാതെ പോകും. അവരുടെ ചിന്താശക്തിയെ പിന്തുടരുവാനേ അവർക്കു സാധ്യമാകയുള്ളൂ. ഏതായാലും, ചെറിയ ആലംബം മാത്രം വെച്ചുകൊണ്ടു വലിയ പ്രസംഗം ചെയ്യുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു വളരുന്നതിനുള്ള ശ്രമമാണു എല്ലാവരും ചെയ്യേണ്ടത്. തുറസ്സായ സ്ഥലങ്ങളിലോ പ്രസംഗം ചെയ്യേണ്ടതായ സ്ഥാനത്തു തന്നെയോ നിലക്കണ്ണാടിയുടെ മുമ്പിൽ ശരിയായ ആശ്വാദവാദികളോടുകൂടി പ്രസംഗം ശീലിക്കുന്നതു കൊള്ളാം.

സദസ്യരുടെചിന്താപരിധികളുംഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളുംപ്രഭാഷകൻമനസ്സിലാക്കണം.കൊല്ലക്കുടിയിൽ സൂചി വിൽക്കാൻ പോകാതെ സൂക്ഷിക്കണം. സമയവും സദർഭവുംവിഷയവുംപൊതുജനാഭിപ്രായഗതിയുംഅറിഞ്ഞുതദനുസരണംപ്രസംഗത്തിന്റെ സ്വഭാവവുംസ്വരവും രൂപീകരിക്കേണ്ടതാണ്.

പ്രസംഗത്തിന്റെ പ്രാരംഭം സദസ്യരുടെസമനസ്സിനേയും ശ്രദ്ധയേയും ആകർഷിക്കുന്ന വിധത്തിലായിരിക്കണം, അതായത്, സദസ്യർക്കു ഇഷ്ടമുള്ള എന്തെലും കാര്യം വിനയപൂർവ്വം അവതരിപ്പിക്കണം. പ്രഭാഷകനും സദസ്യരും തമ്മിൽ സൗഹൃദമുണ്ടാക്കുവാൻ തക്കതായ ഒരു സംഭവം വിവരിച്ചുകൊണ്ടു തുടങ്ങാം. അ

ല്ലെങ്കിൽ പ്രസംഗവിഷയം സദസ്യരുടെ അഭ്യൂന്നതിക്കു എത്രമാത്രം ആവശ്യമാണെന്നു വിശദീകരിക്കുന്ന പ്രാരംഭം സ്വീകരിക്കാം. അതല്ലെങ്കിൽ പ്രഭാഷകൻ സദസ്യരെപറ്റി സ്നേഹപൂർവ്വമായ താല്പര്യ പ്രദർശിപ്പിച്ചു അവരുടെ സ്നേഹം സമ്പാദിക്കാം. ആദ്യമുണ്ടാകുന്ന അഭിപ്രായമാണു ഒടുവിൽവരെ ജയാപജയങ്ങളെ നിർണ്ണയിക്കുവാൻ ശക്തമായി നിൽക്കുന്നതു്. അതിനാൽ പ്രാരംഭം സൂക്ഷിച്ചു വേണ്ടതാണ്. സന്തോഷഭാവത്തിൽ സാധാരണ സംഭാഷണരീതിയിൽ പ്രസംഗം ആരംഭിക്കണം. വിനയം ആവശ്യമാണ്. എങ്കിലും പ്രഭാഷകനിൽ പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന നായകത്വം നഷ്ടപ്പെടാതെ സദസ്യരുടെ കണ്ണിൽ നോക്കി സംസാരിക്കണം. സദസ്യരുടെ അഭിപ്രായമറിഞ്ഞു പ്രസംഗിക്കുവാൻ ഇതിനാൽ സാധ്യമാകുന്നു.

പ്രസംഗവിഷയത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ പ്രഭാഷകൻ അതിവശുദ്ധാലുവായിരിക്കണം. സദസ്സിനു പരിചിതമായ ആശയങ്ങളിൽ ആരംഭിച്ചു യുക്തിയുക്തവും അനുകൂലവുമായി പുതിയ ആശയങ്ങളിലേക്കു കടക്കുന്നതാണു സുഗമമായ രീതി. വാദമുഖങ്ങളെ പ്രസംഗത്തിന്റെ മർമ്മത്തിലേക്കു വളർത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിൽ പ്രഭാഷകന്റെ പാടവം കേന്ദ്രീകരിക്കണം. പ്രസംഗത്തിന്റെ ഏതു നിലയിൽ നോക്കിയാലും പുരോഗമിക്കുന്നതായി കാണണം. ആശയവും പ്രകടനരീതികളു അഭിവൃദ്ധമായിരുന്നാൽ സദസ്യർ ശ്രദ്ധ വിടാതെ ഇരുന്നുകൊള്ളും. പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമായ ചില സംഗതികൾ ഇടയ്ക്കിടെ ഉണ്ടായിരിക്കണം. മർമ്മം വെളിപ്പെടുത്തി കഴിഞ്ഞാൽ പ്രസംഗം പിന്നീടു അധികം നീട്ടരുതു്.

പ്രസംഗത്തിന്റെ ഉപസംഹാരമാണു സദസ്യരുടെ മനസ്സിൽ അവശേഷിക്കുന്ന അഭിപ്രായത്തിനു കാരണമാകുന്നതു്. അതു ശുദ്ധപവും, ലളിതവും ആത്മാർത്ഥവുമായിരിക്കണം. പ്രസംഗസാരം സദസ്യരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവന്നതിന്റെ ശേഷം ഉപസംഹരിക്കുന്നതു പ്രയോജനകരമാകുന്നു. പെട്ടെന്നു നിർത്തുന്ന പ്രസംഗം കമ്പക്കെട്ടുപോലെ ചിന്തയിൽ നിന്നു മറയുന്നു. എന്നാൽ വൃഥാ സ്ഥൂലമായ ഉപസംഹാരം പ്രസംഗത്തെ മുഴുവൻ നിഷ്പഫലമാക്കുന്നു. ഉപസംഹാരം ആകർഷകമാക്കി പതുപോലെ ഉരുട്ടി എറിഞ്ഞു കൊടുത്താൽ സദസ്യർ എടുത്തുനോക്കി വീട്ടിൽ കൊണ്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളും.

“മറയിൽ നിന്നും”

(ആനിക്കാട്, രാഘവൻ നായർ)

മറയിൽ മനുഷ്യൻ മദമാലാണ്ടുറ
മരതൻകാതലേക്കുതാതെ,
ഉറയും പ്രേതത്തിൻപിടിയിൽ പേറ്റുത്ത-
പ്പുകൊട്ടിക്കുന്ന കരിവേഷം.
കരതൻ മൂലത്തിൽ കലിമലംകൊണ്ടു
നിറയും ദുഷ്ഫലം വിളയിപ്പൂ!

പിറവിയെന്തിന്നു മനുജനേകിയ-
പ്പുറവച്ചാത്തുതൻ പരിതോഷം
നിറയൊഴുകിലും കൊടിയകാകോള-
മറയൊഴിച്ചു ഗുഹ മഥനവും
പറവതെന്തിന്നു കലികാലം നാനാ
തറയിൽ ഭീകരം പുലരവേ.

പൊരുതി കാട്ടിലായ് കെടുതിവീട്ടിലാ-
യരുതി ഗത്തത്തിൻ നടുവിലായ്
മറകീടും ഭാവി മലിനഭൂതമായ്
വരുതി നീളവേപല മട്ടിൽ
നേരുകയിൽ രേഖ പിഴച്ചുകാൽതെറ്റി
ക്കുറുകെച്ചാടുന്നു ഗതി മുട്ടി.
തിരശ്ശീലക്കുള്ളിലഭീനയത്തിനായ്
തിരയുന്നു ലോകംതിരിയുന്നു!!
നരനാട്യംപെട്ടും കഥകളിമട്ടു
നരധാവളാത്തും കഥയെന്തേ?

ഗുണവും ഭോഷവും വിവചിക്കാനുള്ള
ചുണതീരായില്ലേ കരളിങ്കൽ
അണയേണം രംഗേവിലസേണം ഓട്ടൂർ-
ക്കണയിണപ്പല്ല തകരേണം!!

ലളിതകോമളഭവന ജീവിത
ഗളിതനിർദ്ധരി കളിരല്ലേ
മിളിതകൌതുകമതിലേപ്പൊന്നോട-
ക്കളിതൻ സുന്ദരപ്പി സുഖജനം!!

മറകുറുപറിയണയേണം പിന്നീ-
മറിവുവിട്ടേയ്ക്കും വിജയമേ!!
മറയിങ്കൽ നിന്നു വെളിച്ചമാണെഴു-
മറവിൻ സന്താനക്കരനീട്ടം!!
കൃതകൃത്യാന്തരമലസൗഹൃദ-
മൃതകം ഭാഗ്യശ്രീ കളിയാട്ടം!!

മറിമായം ിട്ടുമലിനതപോക്കി
കുറിതെറ്റിടാക്കത കുറ നീക്കി
പുലരേണംമാധാപുരുഷമേൻ നവ്യം
പുലരിപോലേണം വരഭവ്യം!!

പട്ടിയും പണ്ഡിതനും.

(ജി. ഗോപാലപിള്ള ബി. ഏ. എൽ. റി)

—ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ഫലിതപ്രബന്ധത്തിൽ നിന്നും—

അഗസ്ത്യകുടത്തിന് ഒരു മൈൽ പ
ടിഞ്ഞാരു മാറി കളഞ്ഞി എന്നൊരു സ്ഥ
ലമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ വടക്കുവശം
വൻകുഴിയും തെക്കുവശം ഒരു മലയുമാ
ണ്. മദ്ധ്യവയസ്സുനും, അസാധാരണ
സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടിയവനുമായ ഒരു പ
ണ്ഡിതൻ അവിടെ ഒരു ഏകാന്തവാസി
യായി കഴിയുന്നുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ്, ഹിന്ദി,
തമിഴ്, മലയാളം എന്നീ പല ഭാഷക
ളിലുള്ള അനേകം വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇ
ദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ ഉണ്ടെന്ന് ഞാൻ
വളരെ മുൻപുതന്നെ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. സാഹി
ത്യവും അല്പസപ്ലമുണ്ട്. ഉള്ളിൽ ഉള്ളതു
മഴുവൻ തീരുന്നത് വരെ നിർത്താത്ത ഒ
രു മഹാമാരിയാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്ര
സംഗം. അവിവാഹിതനാണ്. കണ്ടാൽ
യോഗ്യനാണ്. ആഹാരത്തിനും വീഞ്ഞി
നും മറാവശ്യങ്ങൾക്കും വേണ്ട വരുമാ
നും അയാൾക്കുണ്ട്. മിത്രമായി അയാൾ
ക്കു ലോകത്തിൽ ആകെ കൂടിയുള്ളതു് ത
ന്നെക്കാൾ പ്രായത്തിലും പാണ്ഡിത്യത്തി
ലും ഉയർന്ന സ്ഥാനമുള്ള ‘സഹസ്രാക്ഷൻ’
എന്ന ഒരു പട്ടി മാത്രമാണ്.

ഈ പട്ടിയുടെ പേരു ‘സഹസ്രാക്ഷ
ൻ’ എന്നാണെങ്കിലും അതിന് ആയി
രം കണ്ണുണ്ടെന്ന് വിചാരിക്കരുതു്. യഥാ
ർത്ഥത്തിൽ അതിന് രണ്ട് കണ്ണുപോലു
മില്ല. ഒന്നേ ഒന്നു മാത്രം. പട്ടി തീരെ
ചെറുതോ വലുതോ അല്ല. നിറം നല്ല
കുറുപ്പാണ്. ചുരുണ്ട രോമം ശരീരം മുഴു
വൻ മൂടിയിരിക്കുന്നു. ഇക്കാലത്തിൽ പല
ശുനകന്മാരും സഹസ്രാക്ഷനെപ്പോലെയൊ
ണെങ്കിലും അതിന് ആ പണ്ഡിതനാമാ
യിട്ടുള്ള സംസ്കൃതം കൊണ്ട് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള
‘മനുഷ്യത്വം’ മറ്റു പട്ടികൾക്കു ഇതുവ
രെ സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. കൂടാതെ അതു മയ
ക്കിക്കുറുക്കുമാറുണ്ട്. സൂര്യാസ്തമനം തന്റെ
വേനത്തിൽനിന്ന് പലദിവസവും ശ്രദ്ധി
ച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്മേലുള്ള ഹൃദയവേദ
നയോട് കൂടിയാണ് അതു് സംഗീതം

ശ്രവിക്കുന്നത്. അതിനെ പുട്ടിയിട്ടാൽ അ
തിന്റെ ‘പുരുഷത്വം’ പോകുമെന്നാണ്
പണ്ഡിതന്റെ അഭിപ്രായം. അതുകൊണ്ട് അതിന്റെ
കഴുത്തിൽ ബൽററിച്ചിട്ടില്ല. പച്ചസാധനങ്ങളോ
ക്കുൾ വേവിച്ച സാധനങ്ങളോടാണ്
‘സഹസ്രാക്ഷൻ’ കൂടുതൽ പത്മ്യം. ഇ
തിനും പുറമേ അവൻ കിഴങ്ങുവറ്റവും
ഇഷ്ടമാണത്രേ!

യജമാനന് ‘സഹസ്രാക്ഷനെ’ ജീ
വനാണ്. ഞാൻ അന്ന് എന്റെ സ്നേ
ഹിതനെ കാണാൻ പോയ അവസരത്തി
ലാണ് ഇതും ഇതിൽ കൂടുതലും എനി
ക്കു ഗ്രഹിക്കാനിടയായതു്.

സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചിട്ട് ഒരു മണിക്കൂ
ർ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വല്ല കുറുകുന്നേയും വെ
ടിവയ്ക്കുന്നതിനതകുന്നതിനു മാത്രമുള്ള വെ
ളിച്ചുമുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ “ആശ്രമം”
ത്തിന്റെ പ്രവേശനദാർത്തിൽ നിന്ന്
ആ പണ്ഡിതസ്നേഹിതനെ വിളിച്ചു. മറു
പടി ഉണ്ടായില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹം അക
ത്തുണ്ടെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ ക
ഴിഞ്ഞു. ‘സഹസ്രാക്ഷൻ’ ഒരു ചാരുകസേ
രയിൽ കിടന്ന് നിലവിളിക്കുന്നതും പ
ണ്ഡിതൻ അടുത്തു് ഒരു മരസ്സുളിൽ ഇ
രുന്ന് വളരെ സങ്കടത്തോടുകൂടി അതിനെ
ശ്രദ്ധയോടെ നോക്കുന്നതും ഞാൻ അകത്തു കടന്നു
പ്പോൾ കണ്ടു.

അദ്ദേഹം വന്നു പറയുകപോലും
ഉണ്ടായില്ല. അപ്രതീക്ഷിതമായി എ
ന്നോട്:—

“ഇവനിപ്പോൾ എങ്ങനെ ഇരിക്കു
ന്നു? ഞാൻ സഹസ്രാക്ഷനെ കണ്ടതു് ക
ഴിഞ്ഞ ചൊവ്വാഴ്ചയാണ് അന്ന് അവൻ
നന്നായിരുന്നു. അന്ന് കണ്ണിനു മാത്രമേ
കഴുപ്പുമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ നന്നേ
ക്ഷിണിച്ചാണിരിക്കുന്നതു്.”

ഞാൻ—‘കഴിഞ്ഞയാഴ്ചത്തതിലും ക്ഷി
ണിച്ചാണിരിക്കുന്നതു്. എങ്കിലും ഇന്നു രാ
വിലത്തതിലും ദേഹമേയിട്ടായിരിക്കും ഇ
പ്പോൾ ഇരിക്കുന്നതു്’.

എന്റെ അഭിപ്രായം അദ്ദേഹത്തിന് വലിയ തൃപ്തി നൽകി. അദ്ദേഹം എന്നോട് അക്കാര്യത്തിൽ പുണ്യമായി യോജിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. പട്ടിയെ തന്റെ ഇടതുകയ്യിൽ തൂക്കി എടുത്തുകൊണ്ട് “ഇവൻ തിരിച്ചു വന്നിട്ട് ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂർ തികഞ്ഞിട്ടില്ല!” ഈ 25 മാസങ്ങൾക്കിടയിൽ സഹസ്രാക്ഷൻ ഒളിച്ചുപോയി ഒരു രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടി എന്നു ഞിതിന്റെ അർത്ഥം. ഇത്ര അധികം വിമലിഷ്ടം പണ്ഡിതന് ഇതിനു മുൻപ് ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

അല്പ സമയത്തിനുള്ളിൽ സഹസ്രാക്ഷൻ ഒരു മയക്കത്തിലായി. പതിവുപോലെ ഉള്ള ദിവാസപ്തനങ്ങൾക്കാരം ഒളിച്ചു ഭക്തിസ്നേഹബഹുമാനങ്ങളോടുകൂടി പണ്ഡിതൻ അതിനേ ഒരു പുതപ്പുകൊണ്ടു മുടി. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഞാൻ പരിഭ്രമിച്ചു പോയി. സ്നേഹബന്ധത്തിന്റെ ശക്തി—അത് ഒരു വലിയ ശക്തിതന്നെയാണോ! പട്ടിയോ, രാഷ്ട്രീയനേതാവോ, പണ്ഡിതനോ, നദികെട്ട വല്ല കൂട്ടിയോ, ആരോടായാലെന്നാണ്! സ്നേഹം! അത് സാരമായതു തന്നെയാണ്!!

കുറച്ചുസമയത്തെ നിശ്ശബ്ദതക്കു ശേഷം പണ്ഡിതൻ തന്റെ “വാക്യധാരണി” ആരംഭിച്ചു. “മിസ്റ്റർ ഈ മിസ്റ്റർക്കു എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം തന്നെ ഇന്നത്തെ പ്രസംഗക്കുറുപ്പും, മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നു പറയാതിരിക്കുന്നതിന് എന്നിങ്ങനെ വൈമനസ്സുണ്ട് എന്നുള്ളതിൽ നിങ്ങൾക്കും പരിഭവമുണ്ടാകുമായിരിക്കും എന്നു ഞാനുമാർശിക്കുന്നത് തെറ്റിപ്പോകാനിടയില്ലെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതബദ്ധമായിപ്പോയിട്ടില്ലെന്ന് നിങ്ങളും സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ലല്ലോ. ആധുനിക ആശയം മിസ്റ്റർക്കു കവികളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തിന് സർവ്വം യോഗ്യതയുള്ളയാൾ ചെയ്ത സ്വീയർ ആണെന്നുള്ളത് ഇക്കൂട്ടർ ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതിൽ പരം സഹോഷസന്ദായകമല്ലാത്ത വസ്തുത മറ്റു യാതൊന്നുമുണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്ന് താങ്കൾ ഗ്രഹിക്കാതിരിക്കുന്നതിന് പ്രത്യേക കാരണമുണ്ടായിരിക്കാനിടയില്ല. മിസ്റ്റർക്കു ഇവിടെ വന്നത് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നു എന്നും ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും തെളിയിക്കുന്നതിന് ഈ പ്രാസംഗികന്മാരിൽ പലരും ഫലമെന്യേ യതിക്കായിരിക്കുന്നില്ലെന്ന് പറയുന്നതിൽ അതി

ശയോക്തിക്കവകാശമില്ലെന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ഇവരുടെ ഇരുപ്രസംഗശ്രവണമാത്രയിൽ എനിക്കുണ്ടായ വികാരപരമ്പരയുടെ തീവ്രതയിൽ അതുവരെ അസ്സ്പഷ്ടിക സങ്കാരമായിരുന്ന എന്റെ ഹൃദയവാരാന്നിധി ക്ഷോഭിച്ച് മറിഞ്ഞു വശായി എന്നു പറഞ്ഞാൽ അത് ആത്മപ്രശംസാപരമല്ലായിരിക്കുമെന്ന് നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്ന് എന്നിങ്ങനെ ഉത്തമ ബോധ്യം ഇല്ലായ്മയില്ല. മിസ്റ്റർസിസത്തിന്റെ ഉത്തമോദാഹരണമല്ലേ എഴുത്തച്ഛൻ എഴുതിയ കണ്ണുപർത്തിലെ

“നിരന്നപീലികൾ നിരക്കുവേണ്ടി നെറുകയിൽ കൂട്ടിത്തറിച്ചൊടുക്കട്ടി”

... ..

എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ഭാഗം എന്ന് നിങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കാതിരിക്കാൻ കാരണമില്ല എന്ന് പറയാതെ നിർവാഹമില്ല. അതുപോലെ ഉള്ളൂരിന്റെ “മുണ്ടുവേണമോ...” എന്നുള്ളതും വള്ളത്തോളിന്റെ “കിറത്തലയിണ”യും ആശാന്റെ “മൈത്രേയീ”യും മിസ്റ്റർസിസത്തിന്റെ മകുടോദാഹരണങ്ങളാണെന്ന് ഇക്കൂട്ടർ ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളത് സർവ്വജനസമ്മതമായിരിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്ന് ഞാൻ നിഷ്പക്ഷതയ്ക്കു വിരുദ്ധമല്ലാതെ, ഭയപകിതനായിത്തീരാതെ ഉച്ചേസ്തരും ഉൽഭോഷണം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ അത് എന്റെ ഒരു കൃത്യവിഭാഗമായിരിക്കയില്ലേ എന്ന് ഞാൻ സംശയിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല.

കൂടാതെ, ആശാന്റെ സർവ്വവും മിസ്റ്റർസിസമാണെന്നു പറയാതിരുന്നാൽ അത് ആ പുണ്യശ്ലോകന്റെ പേരിന് മാലിന്യം ചേർക്കുകയായിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. “കഞ്ചമ്പാണൻ തന്റെ പട്ടം കെട്ടിയ രാജാവിനോടൊത്തു മഞ്ജുളാംഗി..... ഇതാണ് കവിത. ഇതാണ് സാഹിത്യം. ഇതാണ് മിസ്റ്റർസിസം! അതു ചിത്രമാണ് കവിതയാണ്. സാഹിത്യമാണ്. മിസ്റ്റർക്കാണ്. രസിക്കാനുള്ളതാണ്. സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ളതാണ്. വിലപിടിപ്പുതാണ്. ഇവിടെയാണ് മിസ്റ്റർസിസം അനന്തശയനം കൊള്ളുന്നത്. ഇത്ര വിശിഷ്ടമായ—ആശയസമ്പുഷ്ടമായ—മനോഹരമായ—മിസ്റ്റർസിസഭൂമിയുമായ—രണ്ടു വരികൾ ലോകത്തിൽ ആരെങ്കിലും എഴുതിയിട്ടുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ വെല്ലുവിളിച്ചു

ഭാഷിക്കുന്നെന്ന് പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങളും പരിഭ്രമിക്കയില്ലെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നെങ്കിൽ എനിക്കതിൽ അശേഷം സങ്കോചത്തിന് വഴിയില്ലെന്ന് നിങ്ങളും ഹൃദയപൂർവ്വം സമ്മതിക്കുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു—അതെ—വിശ്വസിക്കുന്നു.”

പെരുമഴ കുറഞ്ഞതുപോലെ ആ പേമാരിയുടെ ഉഗ്രത കുറഞ്ഞു. തന്റെ പ്രസംഗപ്രവാഹത്തിൽ ഞാൻ ഒഴുകിപ്പോയതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നി. മിസ്റ്റർസിസത്തേപ്പറ്റി ഞാൻ ധരിച്ചിരുന്നത് സർവ്വം മിഥ്യയാണെന്നെന്ന സമ്മതിച്ചിട്ടുതായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിടൻ നാസാരന്ധ്രങ്ങളും മന്ദമാസത്താൽ വിറപൂണ്ടുചൊടികളും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

സഹസ്രാക്ഷന്റെ ഒരു തെരക്കും സ്നേഹിതന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇരുന്ന സ്റ്റേജിൽ നിന്നും നിശ്ശബ്ദനായി എഴുന്നേറ്റു പട്ടിയെ പുതപ്പിച്ചിരുന്ന കമ്പിളി ശ്വാസം പോലും വിടാതെ അല്പം മാറി. സഹസ്രാക്ഷൻ വീണ്ടും ഉറക്കം പിടിച്ചതിലുള്ള സന്തോഷം കൊണ്ട് പമിപ്പുതുങ്ങി ഉപായത്തിൽ പല്ലുകൾ വെളിയിൽ കാണിച്ചുകൊണ്ട് വീണ്ടും ആസനസ്ഥനായി. അടുത്ത കൊടുങ്കാറ്റു് ഏതു വൃക്ഷത്തെ മറിച്ചിടാനുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്ന് ഭയപ്പെട്ട് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തേക്കു തുറിച്ചുനോക്കി. (അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതിന്റെ ചുരുക്കം താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.)

എന്റെ സ്നേഹിതാ! ഈ ശ്വാസൻ എന്റെ ജീവനാണ്. ഇവനില്ലെങ്കിൽ ആ നിമിഷം ഞാൻ മരിക്കും. അവൻ എന്നെയും അത്യധികം സ്നേഹിക്കുന്നു. ഇവൻ പ്രായം കുറച്ചായി. അവൻ വേണ്ട പ്രായം ആയി. അവൻ സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുക്കണം. അവൻ എപ്പോഴും ഉറങ്ങണം. വല്ലതും കഴിയണം. “പകൽ ഉറങ്ങിപ്പോൽ പാടി പിടിയട്ടെ” എന്ന് പറഞ്ഞു. അതു കൂട്ടാക്കാതെ ഉറച്ചി. പനിയും പിടിക്കും. ആർക്കു നഷ്ടം? അവനു തന്നെ. എന്റെ കൂടെ അവൻ താമസമായിട്ട് 116 മാസമായി. അവന്റെ കരളും നോക്കാനുള്ള പ്രായം അവനുണ്ട്. എനിക്കിരിക്കേണ്ട കസേരയിൽ കേറിക്കിടന്നാൽ തല്ലണം എന്നു നിങ്ങൾ പറയുമായിരിക്കും. എന്നാൽ അതു തെറ്റാണ്.

ചെറുകഥ.

സാഹസം

(പി. സി. ഇരശോ)

“ചെറുവിരൽ കൊണ്ടിപ്പ” ഒരു പെൻസിലെഴുതിയതാണ്— ഒരു പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തവുമായി ജോൺ ക്ലാസ്സിലേക്കു കയറി. സാഹസികർക്കുതന്നെ അറിയാത്തതായി മിഴിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു അവൻ ഒന്നു ഞെളിഞ്ഞു.

“നിന്റെ മുഖപ്പോക്കു കാണട്ടെ. ചൊന്നതൊക്കെ, ഒടി എന്റെ പെൻസിൽ”— ചാക്കോ ഒരു പെൻസിലുമായി മുമ്പോട്ടു വന്നു— “കണ്ടുവിരൽ കൊണ്ടായിരിക്കണം അടിക്കുന്നതെന്ന് അവൻ ഒരു താക്കീതു കൊടുത്തശേഷം തന്റെ പെൻസിൽ ഇരുകൈകളിലായി വിലക്കുവെച്ചു വെച്ചുകൊടുത്തു.

ജോൺ ഒരടി. കർണ്ണ-എന്ന പെൻസിൽ രണ്ടു മുറിയായി നിലത്തു വീണു. കുട്ടികൾ ഒരു കൂക്കുവിളി; ഒരു ബഹളം.

ജോണിന്റെ മുഖത്തും തന്റെ പെൻസിലിലുമായി ചാക്കോ മാറി മാറി നോക്കി.

“നീ കൈപ്പത്തികൊണ്ടല്ലിയോ അടിച്ചെ.”—ചാക്കോയിക്കു ഒരു പരാതിയുണ്ടായി.

“ആരു പറഞ്ഞു.”—ജോൺ ചെറുത്തു.

“രാഹുവോ”—ഒരു ഭൂതസാക്ഷിയോടു അവൻ ചോദിച്ചു:—“ജോൺ കൈപ്പത്തികൊണ്ടല്ലിയോ അടിച്ചെ.”

തല്ലിയാൽ അവൻ പൊയ്ക്കളയും. അതു എനിക്കു ഭയപ്പെടാമെന്നാണ്.....”

ഞാൻ കൂടുതൽ താമസിച്ചില്ല. വെളിയിലിറങ്ങി. ഞാൻ വിചാരിച്ചു. “ദൈവമേ! അദ്ദേഹം ദീപ്തയുസ്സായിരുന്നാൽ പട്ടിനേരത്തെ ചാക്കും. കണ്ണനീരും കയ്യുമായിട്ടദ്ദേഹം കഴിയും. പണയത്തിലുള്ള കാലശേഷം സഹസ്രാക്ഷൻ ജീവിച്ചിരുന്നാൽ അവൻ അത്ര സങ്കടം വരാതിരുന്നില്ല താനും. ഉണ്ടാകിലും നമ്മുക്കു കാണാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ദൈവമേ വേണ്ടതു ചെയ്യണമെ!”

“ആണെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു.”—രാഹുവൻ ചാക്കോയുടെ അഭിപ്രായം ശരിവെച്ചു.

“എന്റെ പെൻസിൽ തന്നെ ജോണേ”—ചാക്കോ ശിരസ്സുയർത്തിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

അതാ, കിടക്കുന്നു: നീ എടുത്തോ”—ജോൺ അലക്ഷ്യമായി, ഹാസ്യമായി പറഞ്ഞു.

“എനിക്കു വേറെ പെൻസിൽ വാങ്ങിത്തന്നെന്നോ ഞാൻ ചോദിച്ചെ”—ചാക്കോ ജോണിന്റെ മടിക്കത്തിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു.

“പോടാ, കളിക്കാതെ”—കൈ തട്ടി നീക്കിക്കൊണ്ടു ജോൺ തന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിലേക്കു നടന്നു.

ചാക്കോ ക്ഷിപ്രകോപിയാണ്. “നിന്റെ മറുവനോടു മേടിക്കും ഞാൻ. നിലവിടെ.”—എതിരാളിയെ അവൻ പിടിച്ചുനിറുത്തി. ജോൺ ഒന്ന് ഉരറി. അവനും അരിശം കൊണ്ടു.

“സാവധാനം.”—ഒരു ശബ്ദം. കുട്ടികൾ യഥാസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു കയറി. “പള്ളിക്കൂടം വിടട്ടെ. ഞാൻ കാണിച്ചുതരാം.”—ഒരു മുന്നറിയിപ്പു കൊടുത്തിട്ടാണ് ചാക്കോ ഇരിപ്പിടത്തിലേക്കു പോയത്.

ഒരു പോരുകോഴിയെപ്പോലെ ചാക്കോ ശത്രുവിനെ തെരക്കുകയാണ്, നാലുമണിക്കു. ജോൺ കൂസാതെ മുമ്പോട്ടു പോയി. ഇരുവരുമായി അടുത്തു.

“എന്റെ പെൻസിൽ തന്നെ ജോണേ”—ചാക്കോയിക്കു അതു അറിയിച്ചുണ്ടായിരുന്നു.

“നിൻറപ്പനോടു പറ മറ്റൊന്നു വാങ്ങിത്തരാം”—ജോൺ മുമ്പോട്ടുതന്നെ പോയി.

“നീ എന്റെ അപ്പൻ പറഞ്ഞോ”—ജോണിന്റെ ചെങ്കിട്ടിൽ ചാക്കോ കൈവെച്ചു.

ഉഗ്രമായ ഒരു സമരമാണ് പിന്നീ

ടു അവിടെ നടന്നത്! പിടുത്തത്തിൽ ജയിക്കേണ്ടയാവശ്യം ഇരുവർക്കുമുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ധീരധീരം പോരുകയും ചെയ്തു.

“കാലിനിട്ടു തട്ടാ ചാക്കോ”—“മറിച്ചിടാ ജോണേ”—കുട്ടികൾ അടുത്തു പറഞ്ഞു അവർക്കു പ്രോത്സാഹനം നൽകി.

അപ്പോഴേക്കും ഒരു അധ്യാപകൻ അതുവഴി വരികയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം ഇരുവരേയും വേർപെടുത്തി. ചാക്കോയും ജോണും സമജോടിയിൽ പിരിഞ്ഞു!!

വീടുത്തപ്പോൾ ചാക്കോയിക്കു ഒന്നു കരയാൻ തോന്നി. മകന്റെ കണ്ണനീർ മാതാപിതാക്കളുടെ ദാഹപ്രകൃത്ത് വരുത്തിക്കൂട്ടി. അവർ അക്ഷമയോടുകൂടി കാര്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു. കുറേ മഴുവൻ എതിരാളിയുടെ മേൽ അടക്കിവെച്ചുകൊണ്ടു ചാക്കോ വിവരങ്ങൾ മാത്രസമക്ഷം വിശദീകരിച്ചു. അവർ ഒരു ഭദ്രകാളിയെപ്പോലെ ഭക്താപിന്റെ വരവു കാത്തിരിപ്പായി

ii

സാധുവായ ഒരു കൃഷിവിലനാണ് ചാക്കോയുടെ പിതാവ്, കണ്ടത്താണ്ടി. പകൽ മുഴുവൻ പണിയെടുത്തശേഷം ആക്ഷിണശാത്രൻ വിശ്രമത്തിന്നു വീട്ടിലേക്കു വരികയാണ്. പരിഷ്കാരികളുടെ പരിമാസം പരിഗണിക്കാതെ അയാൾ ഭാര്യയെ വിളിച്ചു—“എടി കൂവേ, പിന്നെ.....”

ആ പരിഭവക്കാരീ ശബ്ദിച്ചില്ല. ഇരുന്നിട്ടു നിന്നുനോക്കിയില്ല. വിളിക്കേതായി ഭാവിച്ചില്ല.

“നീ ഒന്നു കുടിക്കാനിഷ്ടമുണ്ടെന്നു”—തോളിൽ നിന്നു തുറന്നു താഴെ വെച്ചശേഷം കണ്ടത്താണ്ടി ആവശ്യപ്പെട്ടു.

അവർ തല ഉയർത്തി ഉഗ്രമായി ഒന്നു നോക്കി. ഒരു വല്ലാത്ത നോട്ടം!!

“അല്ല, നിന്റെ മൊക്കത്തെന്നാ നിരോ? അതു വല്ലാതെ വീർത്തിരിക്കുന്നല്ലോ”—അയാൾ ഒരു ചെറു ചിരിയോടുകൂടി ചോദിച്ചു.

“നീക്കൂടെ മോന്റെ പൊറത്താ നിന്നി”—അവരുടെ ശബ്ദത്തിന്നു ഒരു പതരലുണ്ടായി.

നീ ഇപ്പറേണതെന്നാ”—അയാൾ കാര്യം അന്വേഷിച്ചു.

“തൊവരെന്നതോ—ആ മാത്തന്റെ മോൻ നമ്മുടെ ചാക്കോയെന്ന ഒരു പാട്ടു തല്ലി. ഇന്നലെ വാങ്ങിച്ച പെനസലു വന്നൊടിച്ചു കളഞ്ഞു. പിന്നെ.....” അവർക്കു എന്തൊക്കെയോ കൂടി പറയാൻ തോന്നി.

“ആട്ടെ, ഞാൻ മാത്തനെ കണ്ട് രാവിലെ ഒന്നു ചോദിച്ചുകൂടാം. നീ കറെ വെള്ളമിട്ടു തന്നെ”-അയാൾക്കു വലിയ ദാഹമുണ്ടായിരുന്നു.

“അതെ. നിങ്ങൾക്കു വയറു പുലർന്നു കായ്ക്കുമേയുള്ളു. മറുതീൻ അവയിലും വെച്ചു”-ആ സ്ത്രീ മുടിയും അഴിച്ചിട്ടു തിണ്ണയിലേക്കിറങ്ങിനിന്നു പല്ലു തെരിച്ചു.

“നാളെ ചോദിക്കാമെന്നല്ലേ പറഞ്ഞു പിന്നെ എന്തിനിത്ര അരിശപ്പെടുന്നു”-കുഞ്ഞാണി വിവരക്കേടിനിപ്പറഞ്ഞു നിന്നു തേയുമുള്ളു.

“ഹും. നാളെയോ. ഇന്നെന്നു ചോദിച്ചാലേന്താ? അത്രയ്ക്കുണ്ടു മോന്റെ പേരിലുള്ള കൂറ്”-അവൾ ഒരു കലം എടുത്തു താഴെത്തല്ലിയിട്ടു അടുക്കളയിലേക്കു കയറിപ്പോയി.

“നീ എന്നാ ഈ ഭ്രാന്തുകാണിക്കുന്നു”-അയാൾ അല്പം ശബ്ദമുയർത്തി ചോദിച്ചു.

“നിങ്ങൾക്കു പെണ്ണുങ്ങളോടു അരിശപ്പെടാനെ അറിയാവൂ. ഹും. എന്റെ കുഞ്ഞിന്റെ പൊറം കാണണം. പെറ്റവയറേ എരിയൂ. ഇതിനൊരു തീരുമാനമുണ്ടാക്കിയേ ഇനി ഞാൻ പച്ചവെള്ളം കുടിക്കൂ. ഇവൻ ഒടേരൊണ്ടെന്നു ഞാനൊന്നു നോക്കട്ടെ. വെറുതെ കേറിത്തല്ലിയതല്ലിയോ.”-അവക്കൊന്നു തുള്ളാൻ തോന്നി.

പാവം കുഞ്ഞാണി എന്തുചെയ്യും! അയാളുടെ ജീവിതേശ്വരി ഇനി പച്ചവെള്ളം കുടിക്കുകയല്ല പോലും! പിന്നെ അയാൾക്കു എങ്ങനെ കുടിക്കുവാൻ തോന്നും. ഭാര്യയുടെ ശപഥത്തിന്റെ കാരിന്ദ്രം ആ ഭർത്താവിനു അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ആ ദാഹപരവശൻ വെള്ളത്തിനുവേണ്ടി പിന്നീടു അവിടെ നിൽക്കുകയുണ്ടായില്ല. അരിശത്തിന്റെ ചില തീപ്പൊരികൾ അയാളുടെ ഉള്ളിലും കയറി.

“അവനോടൊന്നു ചോദിച്ചിട്ടു ഞാൻ ഇതാ വരുന്നു”-കുഞ്ഞാണി മുറുത്തേക്കിറങ്ങി.

ആ കലഹക്കാരൻ പക്ഷി ചിലച്ചുകൊണ്ടു അയാളുടെ മീതെ കൂടി രണ്ടുവട്ടം പറന്നു. അയാളുടെ ശീശ്രഗതിയും മുഖഭാവവും കണ്ട് പലരും ചോദിച്ചു ‘കുഞ്ഞാണി ഇത്ര ധൂതിയിൽ എങ്ങോട്ടാ എന്ന്’.

അയാൾ ഈ വക ചോദ്യങ്ങൾക്കെന്നും കേൾക്കുകയുണ്ടായില്ല, അഥവാ കേ

ട്ടതായി ഭാവിച്ചില്ല. എന്തൊക്കെയോ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടു ആ മനുഷ്യൻ മുമ്പോട്ടു പോയി. ഒരു ചെറുഭവനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്നു നിന്നുകൊണ്ടു ആ കോപിഷ്ടൻ അലറി:-

“മാത്തൻ ഇവിടൊണോ”

‘ഇല്ല’ അവജ്ഞയുടെ സ്വരത്തിൽ ആ ഗൃഹനായിക പ്രതിവചിച്ചു.

“നിന്റെ ആ കുരുത്തം കെട്ടു സന്തതിയെന്തിയേ,”-കുഞ്ഞാണി അക്ഷമനായി അരിശം മൂത്തു ചോദിച്ചു.

“എന്തിനാ, അവൻ ചത്തില്ല. താൻ മോനെ ശരിക്കു വളർത്തണം. ഇവന്റെ ചെങ്കിട്ട കണ്ടോ”-ആ സ്ത്രീ എതിരൂ പറഞ്ഞു കൊണ്ടു നില്പായി.

അസന്ദൃതവാക്കുകളുടെ നിരങ്കുശമായ വിനിമയമാണു ‘പിന്നീടു’ അവിടെ നടന്നതു. സഹിച്ചുകൂടാത്ത ചില ആക്ഷേപവാക്കുകൾ കുഞ്ഞാണിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ക്രമേണു പോലെ തറച്ചു. അയാളുടെ ക്രോധാഗ്നിയിൽ അങ്ങനെ ആ സ്ത്രീ എണ്ണ പകർന്നു കൊടുത്തു.

“എറങ്ങുകോ, പടിക്കു പുറത്തു”-വീട്ടിനുള്ളിൽ നിന്നു കൊണ്ടു ആ ശുണ്ണിക്കാരൻ ജോണി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

അടുത്തു കിടന്ന ഒരു മടലും കൊണ്ടു കുഞ്ഞാണി വീട്ടിനുള്ളിലേക്കു കുതിച്ചു. ആ തളളയും കുഞ്ഞുങ്ങളും കൂടി ഒരു മുറുവിളി; ഒരു ബഹളം. ഇടയ്ക്കിടെ കുഞ്ഞാണിയുടെ അട്ടമാസവും.

മാത്തൻ-ആ ഗൃഹാധിപൻ-‘ചിലപാൻ’ത്തിനു പേശിക്കൊണ്ടു അടുത്തുള്ള കള്ളുകടയിൽ ഇരിക്കുവാണു. ബഹളം അറിഞ്ഞു അയാൾ ഒരു ഓട്ടം. സ്വഗൃഹത്തിലേക്കൊരു പാച്ചിൽ!

‘നാനാരെ, ആ ചക്രമിട്ടു തന്നെ ചൂപോ’-ചേന്നൻ പിമ്പൽ നിന്നു വിളിച്ചു.

‘പോടാ, ഹോ’-അയാൾ മുമ്പോട്ടുതന്നെ കുതിച്ചു. ആ ആനക്കായ്ക്കത്തിൽ ചേന്നന്റെ ചേന്നക്കായ്ക ആരു വകവയ്ക്കുവാനാണു!

മാത്തന്റെ ആവിഭാവത്തിൽ ലഹളയ്ക്കു ഒരു നവോന്മേഷം ഉണ്ടായി. ബഹളം അതിന്റെ പരമകോടിയിൽ വിരാജിച്ചു.

മാത്തനും കുഞ്ഞാണിയുമായടുത്തു വലിയ ഒരു ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം. ഇരുവരും പരയിൽ നിന്നു മുറുത്തേക്കു തെരിച്ചു.

ഈ വിവരക്കേടു കാണുവാൻ കഴിയായെ കമ്മസാക്ഷി പശ്ചിമാണ്ഡിയിലേക്കിഴങ്ങിറങ്ങി അവിടെവിടെതെളിഞ്ഞനക്ഷത്രകിശോരമാർ മേഘാവരണി വലിച്ചു മുഖം മൂടുകയുണ്ടായി. വിവേകിയായ മനുഷ്യന്റെ ഈ പേക്കൂത്തുകണ്ടു ഏതാനും ശ്യാനന്മാർ കുത്തിയിരുന്നു ഉച്ചത്തിൽ കൂവി അവരെ പരിഹസിച്ചു.

ഇതിനകം മാത്തൻ മൂന്നുനാലു വട്ടം പിൻമലക്കുകയുണ്ടായി. അയാൾക്കു ആ അപജയം അസഹ്യമായി തോന്നി. എളിയിൽ നിന്നും എന്തോ എടുത്തു കൊണ്ടാണു ആ ഉന്മത്തൻ അവസാനമായി എതിരാളിയെ സമീപിച്ചതു. ഒരു കത്തി മേല്ലോട്ടുയർന്നു തിളങ്ങുന്നതു കാണായി. ഉടനെ അതു താഴുകയും ചെയ്തു.

‘ഹാ’-ഒരു അലച്ചുയോടുകൂടി ഒരു വൻ പിന്നോട്ടു മലച്ചു രക്തപ്പഴയിൽ കിടന്നു ഉരുണ്ടു.

“എന്നോടാ നിന്റെ ‘പയറെ’ ടക്കുന്നു”-ചോരപുരണ്ടു കുത്തിയുമായി നിന്നു ആ മദ്യപൻ വിജയ കാഹളം മുഴക്കി.

ഒരു വലിയ ജനസംഘം ഓടിയടുത്തു. ഈ ‘സാഹസം’ കണ്ടു പ്രകൃതികണ്ഠനിർവാർത്തുപോയി. മഴത്തുള്ളികൾ എന്ന വ്യാജേന ആ അശ്രുകണങ്ങൾ കുഞ്ഞാണിയുടെ ശവശരീരത്തിലേക്കു വീണുകൊണ്ടിരുന്നു. ആലംബമറ്റ രണ്ടു കുടുംബങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടിവന്ന ദാർഭാഗ്യം ആ ദേവിക്ക് അസഹനീയമായി തോന്നിയിരിക്കാം.

മാസുശാസ്രം

നിങ്ങളുടെ ഭാവിയെപ്പറ്റി അറിയണമെങ്കിൽ, സാമുദ്രിക(ലക്ഷണ)ശാസ്ത്രം കൂടിച്ചേർന്നിട്ടുള്ള ഈ പുസ്തകം വാങ്ങി പഠിക്കുക. വില 3 റൂപ മാത്രം.

മാനേജർ,
കേരള പബ്ലിഷിംഗ് കമ്പനി
പുളിക്കീഴ്-തിരുവല്ല.

വിശ്വസാഹിത്യവിഭവങ്ങൾ.

നാലു പ്രസ്ഥാനവിശേഷങ്ങൾ.

(ഫിലാറാലിസ്റ്റ് കെ. പത്മനാഭൻ)

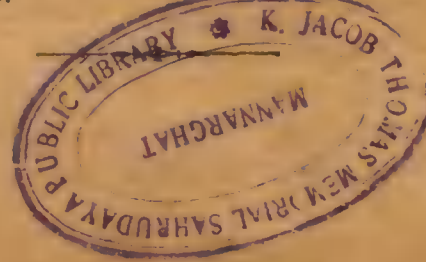
വിശ്വസാഹിത്യവിഭവങ്ങളെ പ്രതിപാദനരീതി പരിഗണിച്ചു നാലായി തരം തിരിക്കാം. വ്യവസ്ഥിതമായ ചിത്രകളും ചട്ടങ്ങളും അനുസരിച്ചു എഴുതിയിട്ടുള്ള ക്ലാസ്സിക്കാണ് ഇതിൽ ഒന്നാമത്തേത്. ആദി കാവ്യമായ രാമായണം, ഭാരതം ഉലിയഡ് ഡെസി തുടങ്ങിയ കാവ്യങ്ങൾ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടും. രസത്തിന്റെ പ്രധാന ഘടകമായ സ്തോഭത്തിനു ക്ലാസ്സിക്കിൽ വലിയ സ്ഥാനമില്ല.

സ്തോഭരഹിതമായ ക്ലാസ്സിക്കിൽ കാലാനുകൂലമായി വന്ന വ്യതിയാനത്തിനാണ് റോമാൻറിക് പ്രസ്ഥാനം അഥവാ വിചിത്രവർണ്ണനാരീതി എന്നു പറയുന്നതു സ്തോഭമാണ് റോമാൻറിക്കിന്റെ ജീവൻ. വൈചിത്ര്യവർണ്ണനാരീതികൊണ്ടു വർണ്ണനാശ്വസനം അത്യാകർഷമായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന റോമാൻറിക് കവിത ഏറ്റവും ഹൃദ്യമാകുന്നു.

“ഭൂമി തൻവലയത്തെ ഗർജ്ജനമാത്രം കൊണ്ടു—ഭീതമായ നിർത്തിടുമാംഗലസിംഹത്തിനെ—കൂസാതെ കഞ്ചിരോമം പിടിച്ചു കലുക്കി—യൊന്നാകലപ്പെടുത്തിയ വീരനാം ഗാന്ധികുടി” ഈ ഉദ്ധരിച്ച കവിതാഭാഗം റോമാൻറിക് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്തോഭജന്യതയെ നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ആശാൻ ഉള്ളൂർ, വള്ളത്തോൾ തുടങ്ങിയ മഹാകവികളുടെ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ പ്രായേണ റോമാൻറിക് പ്രസ്ഥാനത്തിനു ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

ക്ലാസിക്കു, റോമാൻറിക് പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും വിഭിന്നമായി, അവയിൽ നിന്നും പരിപൂർണ്ണമായി വ്യതിചലിച്ചുപോയ വിപ്ലവജനകമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണ് റീയലിസം. ക്ലാസിക്കു സാഹിത്യവും റോമാൻറിക് സാഹിത്യവും ജീവിതത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിൽ നില്ക്കുകൊള്ളുന്ന വിശിഷ്ടവ്യക്തികളുടെ ചെയ്തികളെക്കുറിച്ചു മാത്രം പ്രതിപാദിക്കുന്നവയാകയാൽ അവ അയഥാർത്ഥങ്ങളാണെന്നുള്ള ഒരു വാദമാണ് റീയലിസ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പൊതിനില്ക്കുന്നത്. പ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണുന്ന വസ്തുക്കളെയും സഭവങ്ങളെയും അവയുടെ തനിരൂപത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാണ് ഇത്. ജീവിതത്തിലെ സുഖസുരഭാഗങ്ങൾക്കു അവകാശപ്പെട്ടവരായ രാജാക്കന്മാർ പ്രഭുക്കന്മാർ തുടങ്ങിയവരുടെ പ്രണയകഥകളോ വീഴ്ചശൃംഗാരപ്രകടനങ്ങളോ മാത്രം കാവ്യവിഷയമായി തൊഞ്ഞെടുത്തു പോന്ന പഴയ രീതിയോടുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയാണ് റീയലിസം. സുഖലോലുപന്മാരുടെ ആനന്ദം തൃപ്തി സുഭിക്ഷത ഇവയിൽ മാത്രമേ കവിതയുള്ളൂ എന്ന നിലയിലായിരുന്നു പഴയ കവിതാരീതികൾ എല്ലാം തന്നെ. മതവിഷയത്തിൽ ശ്രീശതമദ്ധ്യമുൽ വെളിപ്പെടുത്തിയ ദുഃഖസത്യം സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയത് റീയലിസക്കാരനാണ്. ലോകം സുഖസംതൃപ്തികളുടെ മാത്രം ഒരു സുകേതസ്ഥാനമല്ലെന്നും ദുഃഖവും ദാരിദ്ര്യവും, രോഗവും ലോകത്തിൽ നിന്നും മാറിനിൽക്കുന്നവൻ വയ്യാത്ത പരമാർത്ഥസംഗതികളാണെന്നും നമുക്കറിയാം. സകലവിധ സുരഭാഗങ്ങളും അനുഭവിച്ച് ഭീവിതത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിൽ ലാലസിക്കുന്ന കബേരൻ എല്ലമുറിയെ പണിയെടുക്കുന്ന പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളുടെ വിയർപ്പുള്ളികൾക്കു വിലകല്പിക്കാതെ അവരെ അടിച്ചമർത്തുന്നു. ഇവയിൽ സുഖസമൃദ്ധിയെ മാത്രം കാവ്യവിഷയമാക്കുന്ന കവി ജീവിതത്തെ അതിന്റെ നഗ്നമായ രൂപത്തിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നില്ല. റീയലിസക്കാർ പറയുന്നു, വർത്തമാനകാലത്തുള്ള ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു കവിത നിർമ്മിക്കണമെന്നും; സുഖസമൃദ്ധിയിൽ ജീവിക്കുന്ന മുതലാളിമാരുടെയും പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും ജീവിതത്തെ മാത്രം പരാമർശിക്കുന്നവർ പ്രകൃതിയുടെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ നിന്നും പിൻതിരിഞ്ഞോടുന്നവരാണ്.

ഒന്നു സുപ്രസിദ്ധസാഹിത്യനിരൂപകൻ വാൾട്ട്വിറാമാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു സാമന്യജനങ്ങളുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങളെയും അവരുടെ ജീവിതഗതികളെയും അവർക്കു നേരിടുന്ന യേക്കരങ്ങളായ ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളെയും ചിത്രീകരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ് റീയലിസ്റ്റിക് സാഹിത്യം ജന്മമെടുത്തത് എന്ന് തീർച്ചതന്നെ. ഹൃദ്യസാഹിത്യ നായകനായ മാസ്റ്റ്സാണ്ടു, റഷ്യൻ സാഹിത്യനായകൻ ടോർസ്റ്റോയി, ആധുനികവിശ്വസാഹിത്യനായകൻ വാൾട്ട്വിറാമാൻ എന്നിവർ റീയലിസ്റ്റിക് മഹാകവികളാകുന്നു. ക്ലാസ്സിക്കു കവികളും റോമാൻറിക് കവികളും പട്ടിണിയും പാരതന്ത്ര്യവും രോഗപീഡകളും മറ്റും തങ്ങളുടെ കൃതികളിൽ ചിത്രീകരിക്കാതെയിരുന്നിട്ടുള്ളതു അവർക്കു കലാസൗന്ദര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധത്തിന്റെ കുറവുകൊണ്ടാണ്. കോമളകലകൾ-ലളിതകലകൾ—പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സുന്ദരവശത്തെ മാത്രമേ ചിത്രീകരിക്കാവൂ എന്നു അവർക്കു നിർബന്ധമുണ്ട്. ദാരിദ്ര്യവും, ദീനവും പ്രകൃതിയുടെ അസുന്ദരവശങ്ങളാകയാൽ അവയെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്ന കലാകാരൻ കലയുടെ സൗന്ദര്യത്തിനു ഹാനിവരുത്തുന്നു എന്നാണ് അവരുടെ അഭിപ്രായം. പ്രകൃതിക്കു സുന്ദരവും അസുന്ദരവുമായരണ്ടു വശങ്ങളുള്ളതിൽ സുന്ദരമായ വശത്തെ മാത്രം കാണുന്ന കലാകാരന്റെ കലാബോധം തികച്ചും അപൂർണ്ണമാണെന്നു റീയലിസക്കാർ എതിർവാദം ചെയ്യുന്നു. സൗന്ദര്യമെന്നതു വസ്തുതമല്ലെന്നും അതു നിർമ്മാണവൈകല്യമാണെന്നും റീയലിസക്കാർ സമർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ രൂപത്തിനു തന്നെ മാറ്റം വന്നുകൊണ്ടു യഥാർത്ഥമായി കവിത നിർമ്മിക്കുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാർ റീയലിസക്കാരാണെന്നു വന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ വർത്തമാനകാലത്തെ പ്രകൃതി യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെയും ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളെയും അവയുടെ നഗ്നമായ രൂപത്തിൽ കലാപരമായ മേന്മയോടുകൂടി പ്രതിപാദിക്കുന്ന സാഹിത്യമത്രെ റീയലിസ്റ്റിക് സാഹിത്യം.

ഗ്രന്ഥകാരൻ.

(ജോജ്ജ് കുരുവിള, കീഴേരിൽ)

—ടാഗോർ കൃതിയിൽ നിന്ന്—

അമ്മേ! അമ്മ പറയുമല്ലോ അച്ഛൻ ധാരാളം പുസ്തകം എഴുതാറുണ്ടെന്ന്. എന്താ അമ്മേ അച്ഛൻ ഈ എഴുതുന്നത്. ഒരക്ഷരവും എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ലല്ലോ.

അച്ഛൻ രാത്രിയിൽ അമ്മയെ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കുമ്പോൾ അമ്മ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു. ചിരിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ കണ്ണുനീർ തുടയ്ക്കുന്നു. അമ്മ അവയെല്ലാം മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടോ?

എത്ര രസകരങ്ങളായ കഥകൾ അമ്മ ഞങ്ങളോടു പറയും! അച്ഛൻ എന്താണ് അതുപോലെ എഴുതാത്തത്.

അമ്മ സാധാരണ ഞങ്ങളോടു പറയാറുള്ളതുപോലെ വനഭേദവതമാരെപ്പറ്റിയും രാജകുമാരികളെപ്പറ്റിയും മറ്റുമുള്ള കഥകൾ അച്ഛന്റെ അമ്മ അദ്ദേഹത്തോടു പറയുമായിരുന്നില്ലേ? അതോ അവയെല്ലാം അച്ഛൻ മറന്നുപോയോ?

അച്ഛൻ കളിക്കാൻ താമസ്സിക്കുമ്പോൾ ഒരു നൂറുപ്രാവശ്യം അമ്മ ചെന്നു കാമപ്പെടുത്തുമല്ലോ.

ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ചൂടായി സൂക്ഷിക്കുന്നതിന് അമ്മ എത്ര മണിക്കൂറുകൾ കാത്തിരിക്കും! എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം മറന്നുപോകുന്നു. എപ്പോഴും എഴുത്തുതന്നെ.

അച്ഛൻ അതൊരു വലിയ വിനോദമാണുപോലും. എന്താ അമ്മേ ഇതിൽ ഇത്ര വലിയ രസം.

ഞാൻ എപ്പോഴെങ്കിലും അച്ഛന്റെ മുറിയിൽ എന്റെ സൈക്കിളും പാവയും കൊണ്ടു കയറുമെങ്കിൽ അമ്മ വന്ന് എന്നെ വിളിച്ചിട്ടു പറയും കേന്തേ! നീ എന്തൊരു കസ്യതിക്കാരൻ! അച്ഛൻ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടില്ലേ എന്ന്. അമ്മയെ വെറുതെ ചിരിപ്പിക്കുകയും കരയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അച്ഛനെല്ലേ കസ്യതിക്കാരൻ.

ഞാൻ അച്ഛന്റെ പേനയോ പെൻസിലോ എടുത്തു ആ ബുക്കിൽ അച്ഛൻ ചെയ്യുന്നതുപോലെ ഏ.

ബി. സി. ഡി. ഈ എഫ്. ജി. എച്ച്. ഐ.....എന്നെഴുതിയാൽ അമ്മ എന്താണ് എന്നോടു കോപിക്കുന്നത്.

അച്ഛൻ എഴുതുമ്പോൾ അമ്മ ഒന്നും മിണ്ടുകയില്ല. അച്ഛൻ ഒരു അധികം കടലാസ് എഴുതിത്തള്ളുമ്പോൾ അമ്മ അതു ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല.

ഞാൻ ഒരു വള്ളമുണ്ടാക്കാൻ അതിൽ ഒരു താൾ എടുത്താൽ അമ്മ പറയും “കേന്തേ നീ വലിയ ഉപദ്രവിയാണെ”ന്ന്.

അമ്മേ! അച്ഛൻ ഇങ്ങനെ കറുത്ത മഷികൊണ്ടു താളുകൾ ഇരുപറയും വരച്ചുവരച്ചു നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി അമ്മയ്ക്കെന്തു തോന്നുന്നു?

കലണ്ടറുകൾ.

ബ്ളഡ്-ഇൻ-ഗ്രാഷ്യാ എന്ന പരിചയമായ ആരോഗ്യസമ്പർലകരണത്തിന്റെ നിർമ്മിതവും ഇതുരാറുപേട്ട എസ്സ്. ജി. ഏ. ഫാർമസി ഉടമസ്ഥനായ മി. കെ. പാപ്പിഡെഡൻ അയച്ചതന്ന 1941-ലെ വലിയ ടൈർ ഓഫ് കലണ്ടറും, സൂപ്പർസില ഭരണധർമ്മപാരികളും വൈദ്യശാലക്കാരനായ ആലുവാ സ്വരാജ ഫാർമസിയിൽ നിന്നും അയച്ചതന്ന 1941-ലെ സചിത്രകലണ്ടറും കൃതജ്ഞതാപത്രങ്ങൾ കൈപ്പറ്റിയിരിക്കുന്നു.

.....

ഹംസോദയ രസായനം.

അസ്ഥിസ്രാവം, പുയമേഹം, (conorrhoea) എന്ന പേരുകളാൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഗുഹ്യരോഗങ്ങൾ എത്ര പഴക്കമുള്ളതാണെങ്കിലും നിശേഷം നശിപ്പിച്ച് നഷ്ടപ്പെട്ട ആരോഗ്യത്തെ വീണ്ടെടുക്കുവാൻ പര്യാപ്തവും പാരമ്പര്യമായി ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഉപദേശപ്രകാരം അനേകം ദിവ്യമൂലികൾ ചേർത്ത് തയ്യാർ ചെയ്തിട്ടുള്ളതും; അതുതഫലപ്രദവുമായ ഏകസിദ്ധൗഷധം. മുപ്പതു ദിവസത്തേക്കുള്ള മരുന്നിന് മൂന്നു രൂപ മാത്രം. വി. പി. ചെലവു പുറമേ.

Dr. പി. നീലകണ്ഠപ്പിള്ള. D. Sc. A. വൈദ്യകലാനിധി ശ്രീ ധനന്തരിവിലാസം സ്കാർ ആയുർവേദ വൈദ്യശാല. (പലയക്കുന്നേൽ) ചിറക്കടവ്, പൊൻകുന്നം A. O. കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി. P. O.

ആയുർവേദാചാര്യൻ

സി. രാമകൃഷ്ണൻനായർ അവർകളുടെ സുപ്രസിദ്ധ ശിരോരഞ്ജിനിതൈലം.

തലമുടിയെ കറുപ്പിക്കുകയും വളർത്തുകയും ശിരോരോഗങ്ങളെ മാറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. തലയ്ക്കു കളുത്തുമയുണ്ടാകുന്നു. ഏറ്റുമായ പരിമളം.

വില കുപ്പി 1-ന് 10 ഞ. മാത്രം

എല്ലാവിധ ആയുർവ്വേദ ഔഷധങ്ങളും ഇവിടെയും, മുണ്ടക്കയം 35-ാം മൈലിലുള്ള ബ്രാഞ്ചിലും കിട്ടുന്നതാണ്.

ചെറുവള്ളി രാമകൃഷ്ണവിലാസം സ്കാർ അഗ്രിക്യൂട്ട വൈദ്യശാല. ചിറക്കടവ് A. O. കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി P. O. തിരുവിതാംകൂർ.

ആയുർവേദവും ശസ്ത്രക്രിയയും.

വെളുത്തുള്ളി, സ്വണ്ണം എന്നിവകൊണ്ടുള്ള അൽഭുതചികിത്സകൾ.

(സി. ഐ. രാമൻനായർവൈദ്യൻ)

അനേകശതവർഷങ്ങൾക്കെന്നല്ല പല സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾക്കു മുൻപു തന്നെ ഏറ്റവും പ്രചാരത്തിലും അഭിവൃദ്ധിയിലും എത്തിയിരുന്ന ഒരു ചികിത്സാപദ്ധതിയാണു് ആയുർവ്വേദം. അനുഭവജ്ഞാനവും കർമ്മശുദ്ധിയുടേതിനുള്ള വൈദ്യശാസ്ത്രപാരമ്പര്യമാരെ, പാരമ്പര്യമായി നടന്നു വന്ന പല ഗുരുകുലങ്ങളും, നളന്ദ, തക്ഷശില ആദിയായ സ്ഥലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന പുരാതനഭാരതീയ സർവ്വകലാശാലകളും വേണ്ടത്ര പ്രദാനം ചെയ്തിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അധഃപതനത്തിന്റെ ആഴത്തിൽ വരെ എത്തിപ്പോയിട്ടുള്ള ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രം (surgery) പോലും ആ വിദഗ്ദ്ധകാലത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രഭാവത്തിന്നു പ്രചാരത്തിലും ഇരുന്നിട്ടുള്ളതായി കാണാം.

ബി. സി, ൧൦൦൦-൯൦ ഏ. ഡി ൪൦൦-൯൦ മദ്ധ്യേ ഭാരതീയ ചികിത്സാപദ്ധതി അതിനുമുമ്പായിട്ടുള്ള അഭിവൃദ്ധിയുടെ പരമകാഢ്യയിൽ എത്തിയിരുന്നതായി ചരിത്രങ്ങൾ പറയുന്നു. 'അക്കാലത്തു ഈ പദ്ധതി അനുസരിച്ചു ശാസ്ത്രീയമായി ചികിത്സ നടത്തുക മാത്രമല്ല പ്രയത്ന സാധ്യങ്ങളായ പല ശസ്ത്രക്രിയകളും നിരപായമായി പുരാതനഭാരതത്തിൽ സാധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ആയുർവ്വേദസഞ്ചന്മാർ ഭയങ്കര നീക്കെട്ടുകൾപ്പിള്ളിൻ്റെ അതിലുള്ള വിജാതീയ പദാർത്ഥങ്ങൾ ബഹിഷ്കരിച്ചു സുഖപ്പെടുത്തി വന്നതു കൂടാതെ, ബഹു ചാതുര്യത്തോടെ ഉദരം കുടൽ മുതലായവയിൽ 'ഓപ്പറേഷൻ' നടത്തുകയും അപായമെന്നേ അശ്ശരീഹാരണം ചെയ്യുകയും, മുറിഞ്ഞുപോയ അവയവങ്ങളെ പൂർവ്വതത്വത്തിൽക്കുകയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. ചില അസാധാരണ ശസ്ത്രക്രിയകൾക്കായി ഇക്കാലത്തു് ചിലർ പാരിസ്വലേക്കും മറ്റും പാകം വിധം തങ്ങളുടെ മൂക്കിന്റെ ആകാരത്തിൽ അസന്തുഷ്ടരായിരുന്നവർ വിദഗ്ദ്ധരോടുകൂടി നിന്നുപോലും അക്കാലത്തു് ജയപ്പരിലേക്കു് എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു." ആയുർവ്വേദചരിത്രാപേക്ഷിതനായ ഒരു സുപ്രസിദ്ധ ഭാരതസ

ന്താനും അക്കാലനിലയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിങ്ങനെയാകുന്നു. പാശ്ചാത്യവിദ്വാനായ 'കണ്ണൽ കിംഗി'ന്റെ

"യൂറോപ്പു് അജ്ഞാനാധികാരത്തിൽ നിമഗ്നമായിരുന്ന കാലത്തു് ഭാരതം ആരോഗ്യരക്ഷാശാസ്ത്രം ചികിത്സാശാസ്ത്രം ഇവയുടെ തത്വങ്ങൾ നല്ലവണ്ണമറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിച്ചവൻ" എന്ന പ്രസ്താവന, മേൽ പറഞ്ഞതിനെ വേണ്ടവണ്ണം തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചരിത്രാപേക്ഷണപട്ടക്കൂടം അനുസൃതമായുള്ള ഒരു അനേകം സുപ്രസിദ്ധ ചികിത്സാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ പുരാതനനിലയെപ്പറ്റി പലതും തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ചിലതു ചുവടെ ചേർക്കുകയും സമുചിതമായിരിക്കുമല്ലോ.

ഡാക്ടർ എ. പി. റഡോൽഫ് നോൾഡ് (C. I. E. Ph. D) പറയുന്നതു നോക്കുക.

Our knowledge of the medicine known to the ancient Indians is at present extremely limited.

Probably it will come as a surprise to many as it did to myself to discover the amount of anatomical knowledge which is disclosed in the works of the earliest medical writers of India. Its extent and accuracy are surprising"

വിഖ്യാതശാസ്ത്രജ്ഞനായ മി: മേനിംഗ്:—

"The surgical instruments of the Hindus were sufficiently sharp, indeed, as to be capable of dividing a hair longitudinally"

അലോപ്പതി ചികിത്സാപദ്ധതിയിലെ ഒരു സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരനായ ഡോ: ഫസർ വെബ്ബർ:—

"In the kedic period, animal anatomy was evidently thoroughly understood as each part had its own distinctive name,

"The number of medical works

and authors is extra-ordinarily large"

"In surgery too, the Indians seem to have"

ഡാക്ടർ സർ വില്ല്യം ഹണ്ടർ എം. ഡി:—

"The surgery of the ancient Indian physicians was bold and skilfull. They conducted amputationsperformed operations in the abdomen and uterus, cured. hernia, fistula, piles, set broken bones and dislocations, and were dexterous in the extraction of foreign substances from the body"

Manual of tropical medicine —നിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

"There is no doubt that the Indian doctors were wellversed, not merely in medicine and surgery, but also in the prevention of diseases and operative midwifery. They apparently knew diabetes mellitus, dysentery, phthisis, syphilis and diseases due to worms etc"

ഭാരതസാമ്രാജ്യത്തിൽ നിന്നു് വേണ്ട പ്രോത്സാഹനം ലഭിക്കാതായതുകൊണ്ടു് സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കും ആയുർവ്വേദത്തിന്നും—എന്നല്ല ഭാരതീയകലകൾക്കെല്ലാം തന്നെ നിലയും വിലയും ലഭിക്കാതെ അവ പലതരത്തിലും ക്ഷീണിച്ചു തുടങ്ങി. മുസൽമാൻ ഭരണകാലത്തിൽ അവർ യൂനാനി ചികിത്സയെ ആണു് പോഷിപ്പിച്ചു വളർത്തിയിരുന്നതു്. ബ്രിട്ടീഷ് കാരുടെ വരവോടുകൂടി യൂനാനിയുടെ സ്ഥാനത്തു് അല്ലോപ്പതി ചികിത്സാപദ്ധതി ആയി!

കറഞ്ഞൊരു കാലമായി ഭാരതമാകമാനം ഒരു ദേശീയ ബോധവും ഉണർവും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതിന്റെ ഫലമായിട്ടായിരിക്കണം ഇവിടത്തെ പല പ്രാദേശിക ഗവണ്മെന്റുകളും നാട്ടുരാജ്യ

ങ്ങളും ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ ഇപ്പോൾ അല്പം ശ്രദ്ധിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.

ഇൻഡ്യയിൽ നിന്ന് പ്രതിവർഷം ഇരുപത്തേഴുലക്ഷത്തിയിലധികം രൂപയുടെ 'അസംസ്കൃതമൂലികൾ' കൊണ്ടു പോകയും, സസന്തോഷം നാം കടിക്കേണ്ടുന്നതിന് ഔഷധങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ വർഷത്തോറും ഇരുനൂറ്റിഇരുപത്തേഴുലക്ഷത്തിയിലധികം അളവിൽ നമ്മുടെ തലയിൽ കയറുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ പാശ്ചാത്യവിദഗ്ദ്ധന്മാർ അലോപ്പതിയെ പ്രശംസിക്കുന്നതിൽ അതിൽ അതുതപ്പെടേണ്ടതില്ല.

ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ ശസ്ത്രചികിത്സയ്ക്ക് (Surgery) വളരെ അധോഗതി ഭവിച്ചു പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ മറ്റു വിഭാഗങ്ങൾക്ക് ഇതുവരെ വലിയ ദോഷമൊന്നും വന്നുപോയിട്ടില്ല. യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും ഉള്ള വിജ്ഞാനവേദന്മാർക്ക് നാളതുവരെ പിടികിട്ടിയിട്ടില്ലെങ്കിലും, ഫലസിദ്ധിക്കൊണ്ടു അവരെ അതിശയിപ്പിക്കുന്ന അനേകം ഔഷധപ്രയോഗങ്ങളും തത്പ്രസിദ്ധാന്തവും ആയുർവ്വേദത്തിൽ ഇന്നും കിടക്കുന്നുണ്ട്.

അമേരിക്കയിലും യൂറോപ്പിലും വിജ്ഞാനത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയാൽ ദിവസേന പുതിയ പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ നടക്കുന്നു എന്ന വർത്തമാനം കേൾക്കാറുണ്ടല്ലോ. നോക്കുക! വെളുത്തുള്ളി ഉപയോഗിച്ചാൽ ക്ഷയരോഗികൾക്ക് ഗുണമുണ്ടാകുമെന്നുള്ള വിവരം അവർ മനസ്സിലായിട്ട് ഇപ്പോൾ ചില വർഷങ്ങൾ മാത്രമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ പല ഡാക്ടർമാരും ക്ഷയരോഗിയുടെ ശരീരത്തിന് വെളുത്തുള്ളിരസം (സാരം) സ്വിംജിലാക്കി ചെലുത്തുന്നുമുണ്ട്. ദിവസം 30-മുതൽ 60-വരെ ഗോതമ്പു മണിത്തുക്കം ലഗുനം (വെളുത്തുള്ളി) ക്ഷയരോഗി സേവിച്ചാൽ വളരെ ഗുണം ലഭിക്കുമെന്നു ആദ്യമായി ഒരുമേരിക്കൻ ഡാക്ടർ കണ്ടുപിടിച്ചത്രേ! അങ്ങിനെ അദ്ദേഹവും മറ്റുപലരും കരുതുകയും ചെയ്യുന്നു. പക്ഷെ ആയുർവ്വേദത്തിന് ഇതു നേരത്തെ അറിവുള്ള കാര്യമാണ്. സൂത്രം ഉത്തരതന്ത്രത്തിൽ അനേക ശതാബ്ദങ്ങൾക്ക് മുൻപുതന്നെ

“രസേനയോഗം വിധിവൽക്ഷയാത്: ക്ഷീരേണവാനാഗവലാപ്രയോഗം സേവേതവാമാഗധികാവിധാനം തഥോപയോഗം ജതുനോ ശുജന്യ”

ഭാമനയോട്.

(താരാട്ട്)

(പി. നാരായണൻനായർ)

ഭാമനേ, കണ്ടേയ്യറങ്ങ—എന്റെ തുമലർ ചെപ്പേയ്യറങ്ങ. വർഷിച്ചമോദമോടമ്മ—തരാം താരാട്ടുപാടിടാമമ്മ.

വാനിലുദിക്കും ശശിയോ—തെല്ലം വാടാത്ത പിച്ചുകപ്പുവോ. വൈദ്യതദീപത്തിൻകാന്തി—വന്നു ചേർന്നിതോ രൂപവുമേന്തി.

കസ്തൂരിമല്ലതൻ മൊട്ടോ—ശുദ്ധ കസ്തൂരികൊണ്ടുള്ള പൊട്ടോ. കാരുണ്യപുണ്യനദിയോ—മമ കൈവന്നദിവ്യമണിയോ.

കാഞ്ചനവണ്ണപ്രഭയോ—എന്റെ കാമിതപ്പൂവിൻ കലയോ. മാണിക്കരത്നഗൃഹമോ—ഏറും മാധുര്യമേറുംമധുവോ.

ഭാമനേ, തങ്കമേ, കണ്ടേ, —കൊച്ചു കണ്ണുകൾ മന്ദമടയ്ക്കൂ. നിൻമുഖം കാണുന്നനേരം—ഉള്ളിൽ ആനന്ദമുണ്ടുമേപാരം

ഭീകരസ്വപ്നങ്ങളൊന്നും—നിന്റെ നിദ്രയിൽ കാണാതിരിക്കാൻ ഈശനെയമ്മഭജിക്കാം—ഇനി സന്തോഷമോടടുങ്ങൂണി.

ഭാമനേ, കണ്ടേയ്യറങ്ങ—എന്റെ തുമണിചെപ്പേയ്യറങ്ങ. സത്യസ്വരൂപനാം ദൈവം—നമ്മെ സർവ്വപാലിച്ചുകൊള്ളും.

എന്ന് എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ക്ഷയത്തിന് തുറന്ന വായുവിൽ ജീവിക്കുക (Open air treatment) യേക്കാൾ ഗുണകരമായി ഒരുപായവുമില്ലെന്നു ആധുനിക വിജ്ഞാനികൾ പറയുന്നു. ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിൽ ക്ഷയരോഗികൾ ആടുകുളോടുകൂടി അവയെ തീറ്റിപ്പോറ്റി നടക്കണമെന്നും അവയുടെ പാലും നെയ്യും ആഹാരമാക്കണമെന്നും ഉപദേശിക്കുന്നു. ആടുമേച്ച് തുറന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ നടക്കുന്നതുകൊണ്ട് വനസ്സർശിയായ ഗുളാവായു ലഭിക്കുമെന്നും, വേണ്ടത്ര സൂര്യകിരണം

ശരീരത്തിൽ തട്ടുമെന്നും, ലാലുവും പോഷണശക്തിയുള്ളതുമായ ആഹാരം ചെല്ലുമെന്നും, രോഗി അറിയാതെ ലാലുവായ വ്യാധാമം ലഭിക്കുമെന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ചുണ്ണാമ്പുക്ഷാരം (Phosphite of lime) ക്ഷയത്തിന് ഗുണപ്രദമാണെന്നു ഇപ്പോൾ കരുതപ്പെടുന്നു. നമ്മുടെ ഇവിടെ 5000-വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപുതന്നെ പവിഴം, മുത്തുച്ചീപ്പി ഇവ നിറയെടുക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ (സ്കെൽ) ക്ഷയരോഗത്തിന് വിശേഷമാണെന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും നോക്കുക! ഈ അടുത്ത കാലംവരെ അല്ലോപ്പതി ചികിത്സയ്ക്ക് ഔഷധകാര്യത്തിലുള്ള സ്വച്ഛത ഗുണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നു യാതൊരു വിധം ഇല്ലായിരുന്നു. സ്വച്ഛത്തിൽ ഔഷധഗുണമുള്ള യാതൊന്നുമില്ലെന്നും, അതു എങ്ങനെ എന്നൊരു പചിക്കാതെ അതേപടി പുറത്തു പോകയേ ഉള്ളൂ എന്നുമാണ് ആ ചികിത്സകന്മാർ വിചാരിച്ചിരുന്നത്. എന്നാലിപ്പോൾ അവർ ഔഷധകാര്യങ്ങൾക്കായി സ്വച്ഛം പല വിധത്തിലും ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. എത്രയോ ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുൻപു മുതൽ ആയുർവ്വേദപദ്ധതി സ്വച്ഛം പല വിധത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നതാണ്! ഈ അടുത്ത കാലത്ത് ഒരു ഡാക്ടർ സ്വച്ഛ പ്രയോഗത്താൽ സപ്പ്വിഷം നഷ്ടപ്പെടും എന്നു കണ്ടു പിടിച്ചിരിക്കുന്നത്രേ! പക്ഷേ ഈ ആവിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ പ്രശംസയ്ക്കു മുമ്പ് ആരെന്നു നോക്കുക. അനേകശതവർഷങ്ങൾക്കു മുൻപു തന്നെ “നസജ്ജതേ ഹേമപാശേ പത്മപത്രാംബുവദിഷാം” എന്ന് ശ്രീ വാഗ്ഭടാചാര്യൻ പറഞ്ഞു പോയിട്ടുള്ളതാണ്. ‘ആയുർവ്വേദം അഭൈ ജ്ഞാനിക’ എന്നു അപലപിക്കുന്നവർ അവരുടെ നവീനവിജ്ഞാനസരണം പല പുതിയ കണ്ടു പിടുത്തങ്ങൾ ഇനിയും നടത്തിയാൽ മാത്രമേ, ഭീഷ്കാലമായി വലിയ ഗവേഷണങ്ങളോ പരിഷ്ക്കരണഗുരൂമോ നടക്കുവോളം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ ഔഷധവിജ്ഞാനത്തോടോ സിദ്ധാന്ത സമുച്ചയത്തോടോ പല കാര്യത്തിലും സമീപിക്കാൻ കഴികയുള്ളൂ.

നവരസങ്ങളും നവഗ്രഹങ്ങളും.

“വൽസലം” എന്നൊരു പുതിയ രസം.

(തകഴി, ഇ. ആർ. പിള്ള)

അത്യുതമ രമണീയമായ പ്രകൃതി വൈചിത്ര്യം കാണുമ്പോഴോ, ശ്രവണമധുരമായ സംഗീതാലാപം കേൾക്കുമ്പോഴോ, സഹൃദയഹൃദയപ്രണീതങ്ങളായ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ അനുസന്ധാനം ചെയ്യുമ്പോഴോ മറ്റോ മനുഷ്യമനസ്സിൽ താന്നെയുണ്ടാകുന്ന ഒരു തരം വികാരവിശേഷത്തെ — അഥവാ — ചമൽക്കാരാതിരേകത്തെയാണല്ലോ രസമെന്നു പറയുന്നത്. നിസ്സ്തംഭവും ആനന്ദവ്യഞ്ജകവുമായ ഈ ചമൽക്കാരാതിരേകമാണ് സാഹിത്യകലയുടെ ജീവനെന്നു സാഹിത്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ‘വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം മെന്ന മമ്മടാ ചാല്യമതം കാവ്യത്തെ മാത്രമല്ല സകല സാഹിത്യോപാധികളേയും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. “ബ്രഹ്മൈവമരസഃ” “രസോവൈസഃ” എന്നിത്യാദി ശ്രുതിവാക്യങ്ങളിൽ നിന്നും രസത്തിന്നും ബ്രഹ്മത്തിന്നും തമ്മിൽ ശ്രുതികർത്താക്കൾ അഭേദം കല്പിച്ചുകാണുന്നു. ഇപ്രകാരം നിസ്സ്തംഭവും, സാഹിത്യകലയുടെ ജീവാംശവും, ബ്രഹ്മസദൃശ്യവുമായ രസം ഉപാധിഭേദമനുസരിച്ച്; ശൃംഗാരം, വീര്യം, കരുണം, അത്ഭുതം, ഹാസ്യം, ശാന്തം, ബീഭത്സം, രൗദ്രം, ഭയാനകം എന്നു ഒൻപതായിപ്പിരിയുന്നു. ഈ ഒൻപതു രസങ്ങൾക്കത്രേ ആലങ്കാരികശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നവരസങ്ങളെന്നു നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ രസസംഖ്യ ഒൻപതല്ലെന്നും “വൽസലം” എന്നൊരു രസം കൂടിച്ചേർന്നു പത്താണെന്നും, അതല്ലാ എട്ടേ ഉള്ളൂ എന്നും മറ്റും ആധുനികവിഭാഗാന്തരങ്ങൾ ഇടയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ലാതില്ല. വിഷയവ്യതിയാനത്തെയും ലേഖനഭൈര്യത്തെയും കരുതി ഇതേപ്പറ്റി ഇവിടെ ചർച്ചചെയ്യാതെ; നവരസങ്ങൾക്കു് നവഗ്രഹങ്ങളോടുള്ള അഭേദമായ ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് ഇതിനുപരി ചിന്തിക്കും.

നവരസങ്ങളിൽ ചിലതിനെ യഥാസ്വഭാവം വിശദീകരിക്കുവാൻ പ്രദർശിപ്പി

ച്ച്, കാണികളെ ആനന്ദസാഗരത്തിൽ ആറാടിക്കുന്ന നാട്യകലാരസികന്മാരിൽ ചിലരെ മുതൽക്കു ചില നാടകവേദിയിലും മറ്റുവെച്ച് നമ്മിൽ പലരും കണ്ടിരിക്കാം. നാടകമായാൽ നവരസപ്രധാനമായ ഒരു നടൻ അവശ്യം ആവശ്യമാണെന്നു്, നാട്യശാസ്ത്രകർത്താവായ ഭരതമുനി അനുശാസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും; നവരസങ്ങളേയും ഒന്നുപോലെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു പാപമുള്ള ഒരു നടനെ യാതൊരു നാടകവേദിയിലും ഇരുപയ്യന്നും കണ്ടിട്ടില്ല. പ്രത്യുത ചിലചില രസങ്ങളെ പ്രത്യേകമാധിധം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രാപ്തന്മാരായ നടന്മാരിൽ പലരേയും കണ്ടിട്ടുണ്ടുതാനും. ഭാരതീയനാട്യകലാചിജ്ഞന്മാരിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു സ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്ന ‘ഉദയശങ്കറി’ന്റെ ഗുരുവരനായ പ്രഥമസ്വർ തോട്ടം പോറ്റി അവർകൾ. സ്വതസിദ്ധമായ വാസനാവൈഭവം കൊണ്ടും അദ്വൈതസിദ്ധമായ കലാപാണ്ഡിത്യത്താലും നവരസപ്രകടനത്തിൽ സാമാന്യം സമർത്ഥനാണെങ്കിലും; ശൃംഗാരരസപ്രകടനത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനുള്ള ജന്മസിദ്ധമായ വാസനാവൈഭവം പ്രത്യേകം പ്രശംസാർഹമാണ്. ഈ നാട്യകലാകോവിദന്റെ ഗുരുപാദരം ‘ഭീമൻ കേശവൻ’ എന്ന അപരനാമത്തിൽ കേരളീയരിൽ പലർക്കും സുപരിചിതനായിരുന്ന ‘കൊല്ലത്തുകേശവപ്പണിക്കര’ ശാസ്ത്ര നവർകൾ രത്നവീരരസ പ്രധാനനായ ഒരു ഒന്നാംതരം നടനായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം സുപ്രസിദ്ധരായ നടീനടന്മാരെ അവധാനപൂർവ്വം നിരീക്ഷണം ചെയ്യുന്നതായാൽ ഇവരിൽ ഓരോരുത്തരും ഓരോ രസങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകമായ വാസനാവൈഭവമുള്ളവരായിക്കാണാൻ കഴിയും. ഈ പ്രത്യേകതയുള്ള കാരണം ഇവരിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും ജനനവേളയിൽ നവഗ്രഹങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനുള്ള പ്രത്യേക പ്രാബല്യമാണെന്നു് ജ്യോതിശാസ്ത്രകൃത്തുകൾ സയുക്തി

കം തെളിയിക്കുന്നു. നാടകരംഗങ്ങളിൽ നടന്മാർ ഉടനടൻ വേഷം മാറി വരുന്നതുപോലെ ഒരുവനിൽ പലപല രസങ്ങൾ മാറിമാറി പ്രകാശിക്കുമെങ്കിലും നവരസങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നുമാത്രമേ അവന്റെ മരണാന്ത്യം വരെ ചിരസ്തായിയായി വർത്തിക്കയുള്ളൂ. നവരസങ്ങൾക്കു നവഗ്രഹങ്ങളോടുള്ള സദൃശവും അഭേദവുമായ ബന്ധത്തെപ്പറ്റി ജ്യോതിശാസ്ത്രത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു.

രത്നവീരരസൗ, ദ്വേഷ-
മംഗളാദിത്യയോസ്സഥാ-
ഗുരോസ്തശാന്ത, കാരുണ്യ-
ശൃംഗാരശ്ചന്ദ്രശ്ചയോഃ
മാന്താസ്ഥനന്ദനോരാഹുർ-
ബീഭത്സകഭയാനകൗ-
ബുധസ്യാതുഭയഹാസൗദൃഢ-
ഗ്രഹാണാമേവചീരിത്യുഃ”

ഇതിൽനിന്നും, ആദിത്യകുജന്മാർ രത്നവീരരസങ്ങളുടേയും, വ്യാഴം ശാന്തം, കരുണം എന്നീ രസങ്ങളുടേയും ചന്ദ്രശ്ചന്ദ്രന്മാർ, ശൃംഗാരരസത്തിന്റേയും, ബുധൻ ഹാസ്യോത്സാഹരസങ്ങളുടേയും, ശനി ബീഭത്സഭയാനകരസങ്ങളുടേയും, ആധിപത്യം വഹിക്കുന്നതായിക്കാണാം. അതായതു് ഒരുവന്റെ ജനനകാലത്തു് ആദിത്യകുജന്മാർ ലഗ്നാധിപന്മാരാകുകയോ ലഗ്നത്തിൽ ബലവാന്മാരായിരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ ഏതൽജാതകനിൽ വീരരത്നരസങ്ങൾ ചിരസ്ഥായിയാരിക്കും. സംഗ്രഹിച്ചാൽ ഇതരരസങ്ങൾ ഇടയ്ക്കിടെ പ്രകാശിച്ചാലും അവകൾക്കതിവയസമയസ്ഥായികളായിക്കലാശിക്കുന്നതല്ലാതെ സ്ഥിരകർത്തൃത്വം വഹിക്കുന്നതല്ല. ചന്ദ്രശ്ചന്ദ്രന്മാർ ലഗ്നാധിപത്വം വഹിക്കുകയോ ലഗ്നമായിട്ടു് പ്രാബല്യം നിലകൊള്ളുകയോ ചെയ്താൽ ശൃംഗാരരസപ്രധാനികളായും, വ്യാഴഗ്രഹമായാൽ ശാന്തം, കരുണം എന്നീ രസങ്ങളിലും, ബുധനാധിപനാൽ ഹാസ്യോത്സാഹരസങ്ങളിലും ശനിരാഹുക്കളാണെങ്കിൽ ബീഭത്സം, ഭയാനകം എന്നീ രസങ്ങളിലും പ്രാബല്യം സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. നവരസങ്ങളിൽ ഓരോന്നിന്റേയും ഉച്ചനീചതമനുസരിച്ച് മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവഗതിയും ജീവിതാനുഭവങ്ങളും ഇന്നിനപ്രകാരമിരിക്കണമെന്നുകൂടി ഇക്കൂട്ടർ യുക്തിയുക്തം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. വീരരത്നപ്രധാനികളായവർ അക്ഷമന്മാരും മനുസുഖം കുറഞ്ഞവരും ഭരണതന്ത്രനിപുണന്മാരും ലോകബഹുമാനികളുമായിരിക്കും. ശൃംഗാരരസപ്രധാന. കർമ്മരൂപ

ലാവണ്യമുള്ളവരും മനഃസുഖമുള്ളവരും കാമതന്ത്രത്തിലും, ഗാനയന്ത്രപ്രയോഗങ്ങളിലും പ്രഗത്ഭരും, ആന്ധ്രംബരപ്രിയരും സുഗന്ധലേപനഭൂമികളും പ്രിയരും, പരജനപ്രീതിഭാഷകളുമായിരിക്കുന്നതാണ്. ശാന്തകരുണരസപ്രമാണികൾ ആത്മജ്ഞാനികളും തദ്പരാ ഇരശ്ചരവിശ്വാസികളും സ്ഥൂലശരീരികളും സ്ഥിരചിത്തരും ജീവകാരുണ്യമുള്ളവരും സുഖികളും ദീപ്തയസ്സുകളും മഹാത്മാക്കളുമായി ഭവിക്കുന്നു. ഹാസ്യാത്മകരസപ്രധാനികൾ അതുതകർമ്മികളും വിവാദശീലന്മാരും ചിത്രകലകൊത്തുപണി മുതലായ ലളിതകലകളിൽ സമർത്ഥരും അനുകരണഭൂമികളും കൗശലക്കാരും ആയിരിക്കുന്നതാണ്. ബീഭത്സഭയോനകരസപ്രധാനികൾ അലസന്മാരും, ശുചിതപമില്ലാത്തവരും അജ്ഞരും, അസ്ഥിരചിത്തന്മാരും പരോപദ്രവികളും ഹിംസാതല്പരന്മാരും കായശ്ലേശഭരിതമായ ത്തിശിലകളാൽ ജീവിതം നയിക്കുന്നവരും ആയിരിക്കുമെന്നാണ് ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം. ഇത് മനുശാസ്ത്രതത്വത്തിനും മനുഷ്യാനുഭവത്തിനും ഏറ്റവും യോജ്യമാകുന്നു. പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇനി നവരസങ്ങളിൽ ഓരോന്നും ജനസമൂഹം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന നടീനടനമാർക്കായിരിക്കേണ്ട ശരീരഘടനയേയും അവയവലക്ഷണങ്ങളേയും മറ്റും പറിയുള്ള നടശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തവും നവഗ്രഹങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഭേദത്തേയും ബലാബലങ്ങളേയും ആശ്രയിച്ചായിരിക്കുന്നതെന്നും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം വിധിക്കുന്നു.

എന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ.

(പി. എം. ജോൺ)
—കാകളി—

ഗ്രന്ഥങ്ങളെന്തെല്ലാത്തതെ ബന്ധുക്കൾ ബന്ധുരമാമതിനോർമ്മയും ഭവ്യദം. ആഴമായെന്നെയെക്കാലവും സ്നേഹിക്കും തോഴരീകൂട്ടരാണെന്നതും നിണ്ണയവഞ്ചിപ്പാൻ യാതൊരു വാഞ്ചരയുമില്ലാതെ വാഞ്ചമിതം നൽകുന്നതോഴരേ! വന്ദനം. കാലഭേദങ്ങളോ പ്രായവ്യത്യാസമോ ചെലുപ്പം ബന്ധുവാം ഗ്രന്ഥം നിനച്ചിടാ. ഏകാന്തവാസത്തിൽപോലുമേസാന്തപനം ഏകവാൻ വൈഭവമാർക്കമില്ലിത്രയും തീവ്രമായ് വേദനവന്നാലുമായതും തീരുവാനിമിത്രസംഗമം പോരുമേ. വ്യർത്ഥമായ് തീരാത്ത സാഹായ്യമേകവാൻ സ്വാർത്ഥത്താലന്ധരാംമർത്ത്യർക്കസാദ്ധ്യമാം തീരാത്ത സന്തോഷമെന്നിൽ നിരന്തരം പോരുവാൻ യതിയ്ക്കും തോഴരീഗ്രന്ഥങ്ങൾ. ഇല്ല പ്രതിഫല ചിന്തയാംസ്പർശത്തിൻ പല്ലാൽ ക്ഷതമേൻ കൃത്യമീകൂട്ടരിൽ. ദ്വോവിലോ മാമല മുട്ടമടവിത— നെമ്പിടമുള്ളൊരുദിക്കിലോപോകിലും കൂടെ വന്നിടവാന്തേയും മടിക്കയില്ലാടലാം കാമേന്ദുചെല്ലാമടക്കിടം. ആനന്ദശീകരാലോലമായ് സ്വാഗതഗാനങ്ങൾ തുകുന്നമൽഗ്രന്ഥസഞ്ചയം അഞ്ചിതവണ്ണചിലിനമെന്നൊന്ന സഞ്ചിതസാഹചര്യ സപ്തേന്തിമേകവാൻ സാഹകിരണസമൂഹം ചൊഴിയുന്ന ചന്ദ്രികേചന്ദനവാടിനീ സർപ്പാ ജീവിതാരാമത്തിലാദർശനങ്ങൾ ഭാവുകപണ്ണമായ് ചേർത്താലുമെന്നമേ.

(ആർട്ടിസ്റ്റ്, എ. കെ. ജഗതി)
(ഗീതകം)

“വല്ലഭം കളഞ്ഞുവോ” ചോദിയ്ക്കയാരേൻരഗേ-
വല്ലഭിവലം കൈയ്ക്കുള്ളകിയെന്നോഹൃദം
പുഞ്ചിരി തുളയമത്തുമുഖം നോക്കുംതോറ-
മെഞ്ചിത്തംതകന്നിരുന്നെന്തുകാരണത്താലോ!
“വല്ലഭം കളഞ്ഞുവോ” ആയിരമാവർത്തിച്ചും
വല്ലഭത്തേചോദിച്ചെന്തൊന്നുള്ളിനാലുഭേദഗത്താൽ!
“വല്ലഭേക്ഷമിട്ട്! റോ! കളഞ്ഞുഞാനെന്നേനോ-
വല്ലകിപാടിപ്പൊന്ന പല്ലവിപണ്ടേതെന്നെ:-
ചെന്നിണങ്ങേണമെന്റെ ഭാഗ്യത്തോടല്ലെന്ത-
ന്നിൽ
ചെന്നിണക്കുതീയൽചെയ്യണംസ്വാർത്ഥർപ്പണം
ചിന്തിച്ച ചിന്തിച്ചെന്റെ കണ്ണിണകണ്ണിർക്കണം
ചിന്തിച്ചുകണ്ടുമാത്താപാൽചെന്നവരസഗൽഗദം
‘കഴിഞ്ഞതോരോന്നോളംകഷ്ടമെന്തിനിത്താപം?
കഴിഞ്ഞാൽപോരേ, നമുക്കിന്നിപ്പോ ‘നാളെ’
യിലും?”

ആവശ്യമുണ്ട്.

ആലപ്പുഴ, വൈക്കം, കോട്ടയം, ചെന്നലൂർ, തിരുവനന്തപുരം, തിരുവല്ലം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഭാഷാപോഷിണി ഏജൻറമാരെ ആവശ്യമുണ്ട്. ഏറ്റവും വലിയ കമ്മീഷൻ.

മാനേജർ,
ഭാഷാപോഷിണി
പുളിക്കീഴ്—തിരുവല്ല.

ഉടൻ വാങ്ങുക. കൈവശം സൂക്ഷിക്കുക.

വൈദ്യദീപിക.

സകല രോഗങ്ങൾക്കും അതുതകരമായി ഫലിക്കുന്ന ചികിത്സാവിധികൾ.

ഗ്രന്ഥകർത്താ—കൊട്ടാരം വൈദ്യൻ വെച്ചൂർ രാമവായ്പർ അവർകൾ

മനുഷ്യർക്കുണ്ടാകുന്ന സകലവിധ സുഖക്കേടുകൾക്കും അച്ചട്ടായി ഫലിക്കുന്നതും ഏറ്റവും നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കാവുന്നവയുമായ ലഘുചികിത്സാവിധികൾ. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഓരോ പ്രതി എല്ലാ കേരളീയ ഭവനങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. വൈദ്യന്മാർക്ക് ഇത് പ്രയോജനകരം. ഒറ്റപ്രതി ഒരു ചക്രം മാത്രം.

“രത്ന”ത്തിന്റെയും ഭാഷാപോഷിണിയുടെയും പരശ്യപനിയുടെയും ഏജൻറന്മാർക്ക് 100-ന് ഒന്നെടുക്കാൽ രൂപമാത്രം. പുസ്തകങ്ങളുടേക്കാൾ 100-ന് രണ്ടുരൂപ. ഉടനെ പണമച്ച് ആവശ്യപ്പെടുക. ഒറ്റപ്രതി ആവശ്യമുള്ളവർ ഒന്നെടുക്കാൽ ചക്രത്തിന്റെ സ്റ്റാമ്പയയ്ക്കേണ്ടതാണ്.

മാനേജർ, കേരളപബ്ലിഷിംഗ് കമ്പനി.
പുളിക്കീഴ്—തിരുവല്ല.

“പാണ്ടിപ്പറയൻ.”

(ററി. ഐ. വറഗീസ്)

മിനി. അവൾക്ക് അഞ്ചുവയസ്സേയുള്ളൂ. സംസാരിക്കാതെ ഒരു മിനിട്ടെങ്കിലും കഴിച്ചുകൂടാൻ മിനിയുടെ വളരെ പ്രയാസമാണ്. അവളുടെ ആയുസ്സിൽ കുറെ സമയമെങ്കിലും അവൾ നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. മിനിയുടെ അമ്മയ്ക്ക് ഇതത്ര ഇഷ്ടമില്ല. അവളുടെ അതിഭാഷണം മിതമാക്കുന്നതിന് തന്റെ മാതാവു വളരെ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ഫലിച്ചില്ല. എന്നാൽ ഞാനാകട്ടെ മിനിയോടു യാതൊരതിരോധം പരയാതെ അവളുടെ സംസാരത്തിൽ പങ്കുചേർന്നിരുന്നു.

ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ ഞാൻ വളരെ പ്രധാനമായ ഒരു ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ, മിനി എന്റെ മുറിയുള്ളിൽ കയറുവന്ന് അവളുടെ പിഞ്ചു കൈയ്ക്കു ഏന്റെ കയ്യിൽ ബന്ധിച്ചിട്ടു പറഞ്ഞു തുടങ്ങി “അപ്പച്ചാ! തോച്ചോ കാക്ക എന്നോളേൻ” കാക എന്നാണ് പറയുന്നത്, അവൻ ഒന്നും അറിയാൻ വയ്യ, അറിയാമോ അപ്പച്ചാ!” ഇതിനു ഞാൻ ഉത്തരം കൊടുക്കുന്നതിനു മുമ്പായി അവൾ വേറൊരു വിഷയമെടുത്തു “അപ്പച്ചാ നേരാനോ തമ്പി പറേന്നു കാർമേഗത്തിനകത്തു” ഒരാനയൊണ്ടെന്നു. അതിന്റെ തുമ്പിക്കൈയ്ക്കുത്തുന്നുവെങ്കിലും വീഴ്ചവഴി മഴ പെയ്യുന്നു.” ഈ ചോദ്യം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ അവൾ പിന്നെയും ചോദിച്ചു. “അപ്പച്ചാ, അപ്പച്ചരും അമ്മച്ചിയും തമ്മിലുള്ള സമ്മസ്സം എന്തോവാ?” എന്റെയുള്ളിൽ ചിരി അടക്കി ഞാൻ അവളോടു പറഞ്ഞു. “മിനി! തമ്പിയുമൊന്നിച്ചു പോയി കളിക്കൂ, എനിക്കു ജോലിത്തീരുകണ്ടു.” ഉത്തരക്കുണത്തിൽ അവൾ എന്റെ കാൽച്ചുവട്ടിൽ വന്നിരുന്നു, അവളുടെ കാൽമുട്ടിൽ തന്റെ മുഖമായ കരതലം കൊണ്ട് അടിച്ചു കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്റെ മുറിയുടെ ജനാലയിൽ കൂടി നോക്കിയാൽ പെരുവഴി ഭൃശമായിരുന്നു. ഞാൻ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ജോലി ഗൗരവമേറിയ ഒരുവസ്തുവിലെത്തി. അപ്പോൾ പെട്ടെന്നു മിനി തന്റെ കളിനി

ത്തി ജനൻവാതിലിലേക്ക് ഓടിച്ചെന്നു “അപ്പച്ചാ! അപ്പച്ചാ! ഒരു പാണ്ടിപ്പറേൻ”. ഞാൻ അങ്ങോട്ടു നോക്കി. അതെ, തെരുവിൽകൂടി ധൂസരമായ ഒരു കപ്പായവും, വലിയ ഒരു തൊപ്പിയും ധരിച്ച പാൾ, തോളിൽ ഒരു ഭാണ്ടവും, കയ്യിൽ കുറെ മുതിരിങ്ങാക്കലകളും വഹിച്ചുകൊണ്ട് സാവധാനം പോകുന്നു. വീടുതോറും ഓരോ സാധനങ്ങൾ കൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഒരു വ്യാപാരി. അയാളെ കണ്ടു മന്ത്രയിൽ മിനിയ്ക്ക് സീമാതീതമായ സന്തോഷമുണ്ടായി. അയാളെ അവൾ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു. ഞാൻ വിചാരിച്ചു. “അവൻ ഇപ്പോൾ വന്നു കയറും; എന്റെ ജോലിയും തീക്കാനൊക്കുകയില്ല” അയാൾ വിളിക്കേട്ടു തിരിഞ്ഞുനിന്നു. തൽക്ഷണം മിനി ഭയപകിതയായി, സഹായം തന്നെ അമ്മയുടെ സമീപത്തേക്കു ഓടി. അവളേപ്പോലെയുള്ള ഒന്നോ രണ്ടോ കുട്ടികളായിരിക്കാം അയാളുടെ ഭാണ്ടത്തിനുള്ളിലുള്ളതു് എന്ന് ഒരു വിചാരം എങ്ങിനെയോ അവളിൽ കടന്നു കൂടിയിരുന്നു. അയാൾ വാതിലിൽ വന്നു നില്പായി. എന്റെ ജോലി അവിടെ നില്പു. മിനി വിളിച്ചു കയറിയതുകൊണ്ട് വല്ലതും വാങ്ങിയശേഷം ഉടനെ അയാളെ പിരിച്ചു വിടണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. ചില സാധനങ്ങൾ വാങ്ങി. അയാൾ പോകാൻ ഭാവിക്കുവേ ചോദിച്ചു. “ആ കുഞ്ഞന്തേ?” മിനിയുടെ ഭയവും സംശയവുമെല്ലാം കൈകൊണ്ടുനടന്നായി ഈ അവസരം വന്നിയോഗിക്കാമെന്നു കരുതി ഞാൻ മിനിയെ വിളിച്ചു. മിനി വന്നു എന്റെ കസേരയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെ നിന്നു. അവളുടെ “പാണ്ടിപ്പറയനെ”യും അയാളുടെ ഭാണ്ടവുമെല്ലാം അവൾ സൂക്ഷ്മമായി ഒഴിച്ചു. അയാൾ മുതിരിങ്ങയും മറ്റും അവൾക്കു നീട്ടി. എന്നാൽ കസേരയോടു കൂടുതൽ കൂടുതൽ ചേർന്നു നിന്നില്ലാതെ അവൾ അവയൊന്നും വാങ്ങിയല്ല. അവളുടെ സംശയവും ഭയവും വളർച്ചുവന്നു. അങ്ങിനെ ആ ദിവസം കഴിഞ്ഞു.

കുറെനാളുകൾ കഴിഞ്ഞു് ഒരു സൂര്യഭാതത്തിൽ ഞാൻ മുററത്തേക്കിറങ്ങിനോക്കുമ്പോൾ, മിനി, തനിക്കു് ഏറ്റവും ഭയങ്കരനായിത്തോന്നിയ ആ “പാണ്ടിപ്പറയനോ” സംസാരിക്കുകയും ചിരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് വരാത്തയിൽ ഒരു ബഞ്ചിൽ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. എനിക്കു് വളരെ അതിശയം തോന്നി. ഞാനൊഴിച്ചു് മറ്റൊരുകിലും മിനിയെ ഇത്ര ക്ഷമയോടും ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ശ്രവിക്കുമോ എന്നു് എന്നിഹ്നീഞ്ഞു കൂടായിരുന്നു. അവളുടെ ഉടുപ്പിന്റെ തുമ്പിൽ, തന്റെ അതിഥി തനിക്കു സമ്മാനിച്ച പഴങ്ങളും മറ്റും അവൾ ഒരു കിഴിയിട്ടിയിട്ടിരുന്നു. ഇതു കണ്ടു് ഞാൻ ചോദിച്ചു “താൻ എന്തിനാണു് ഇതെല്ലാം ഇവൾക്കു കൊടുത്തതു്?” അനന്തരം പോക്കറിൽനിന്നു് എട്ടണു ഞാൻ എടുത്തു് അവനു കൊടുത്തു. അയാൾ അതു വാങ്ങി. എന്നാൽ ഞാൻ തിരിച്ചു വിട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ, ആ എട്ടണനാണയം മിനിയുടെ കയ്യിൽ ഇരിക്കുന്നതുകണ്ടു് അവളുടെ മാതാവു് “ഇതെന്തിനാണെന്നു നേരു പറയൂ” എന്നു ഗൗരവത്തോടെ ചോദിച്ചു. “എന്തിനാണെന്നു് ചോദിക്കുന്നതു കേട്ടു മിനി പറഞ്ഞു. “എന്തിനാണെന്നു് ചോദിക്കുന്നതു് തന്നാത്തു്” “ഓഹോ അയാൾ തന്നതാണോ? എങ്ങിനെ നീയതു വാങ്ങിച്ചു?” ഉടനെ ഞാൻ മുറിക്കുള്ളിലെത്തി അമ്മയുടെ ശിക്ഷയ്ക്കു വിധേയമാകാൻ പോകുന്ന മിനിയുടെ കേസു വിചാരണ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. അവൾ നിദ്രാഷിയെന്നു കണ്ടു് ഞാൻ അവളെ വെറുതെ വിട്ടു.

പല പ്രാവശ്യം മിനിയും അവളുടെ ഗൃഹസ്തോമിതരും തമ്മിൽ ഇതുപോലെ സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. പഴങ്ങളും മറ്റും കൊടുത്താണു് മിനിയുടെ സൗഹൃദം അയാൾ സമ്പാദിച്ചതു്. ഇപ്പോൾ അവർ വലിയ കൂട്ടക്കാരാണു്. അവർക്കു് രസകരങ്ങളായ പല സംഭാഷണവിഷയങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. മിനി അവനെ അഭിമുഖീകരിച്ചു് സമീപത്തിരിക്കും. ഗൗരവത്തോടും അന്തസ്സോടും കൂടി അവൾ അവനോടു ചോദിക്കും “എന്തോ പാണ്ടിപ്പറേനെ തന്റെ ഭാണ്ടത്തിനകത്തെന്താണു്” “ഒരാന” അവൻ പറയും. ചോദ്യവും ഉത്തരവും വളരെ നിസ്സാരമെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും അവർക്കു രണ്ടുപേർക്കും അതു് എത്രമാത്രം രസാവഹമായിരിക്കുമെന്നു് അവർക്കു അറിഞ്ഞു കൂടു. ഈ കൊച്ചു കുഞ്ഞും പട്ടു കിടന്നും അമ്മിലുള്ള ഇമ്മാതിരി സംഭാഷണം എന്തി

ഒരു വളരെ സന്തോഷപ്രദമായിരുന്നു. പകരത്തിന് മിനിയോട് അവളുടെ സ്നേഹിതനും ഒരു ചോദ്യം ചെയ്തു. “കേന്തെ നി എന്നാണ് നിന്റെ അമ്മായിപ്പന്റെ വീട്ടിൽ പോകുന്നത്?” മിനി കഞ്ഞാണ്. അവൾക്ക് “അമ്മായിപ്പൻ” എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒന്നും തിരിയുകയില്ല. എന്നിരുന്നാലും യാതൊരു സശയഭാവവും മുഖത്തു കാണിക്കാതെ അവൾ പോയിട്ടു. “ഞാൻ അങ്ങോട്ടു പോവാന്റോ?”

ഈ മാഷ്യാൻ നാട്ടുഭാഷയിൽ “അമ്മായിപ്പന്റെ വീട്” എന്നതിന് ജയിൽ എന്നൊരർത്ഥം കൂടിയുണ്ട്. മിനി ചോദ്യം ചെയ്തയുടനെ അയാൾ കൈ ചുരുട്ടിപ്പിടിച്ച് “ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ എന്റെ അമ്മായിപ്പനെ തകർക്കും” എന്നു പറഞ്ഞു. മിനി ഹ-ഹ-എന്നു ചൊരിച്ചിരിച്ചു. അയാളോ ചിരിച്ചു. ഈ നേരം പൊക്കുകൾക്കു ശേഷം അവർ തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞു.

II

എന്റെ മുറിയിൽ ഞാൻ ഇരിക്കുന്നു. എന്റെ മനസ്സ് ഭൂലോകസഞ്ചാരം ചെയ്യുകയാണ്. ഒരു വിദേശിയെ കാണുമ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയം അവന്റെ മാതൃഭൂമിയിലേക്കു പോയും. വിദൂരത്തിൽ, നയനമോഹനമായ നാട്ടിൻപുറത്തു, തലവതാദികൾ നിവിധമായി വളരുന്ന ആ ഗ്രാമപ്രദേശത്തു, തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അടിച്ചുതുന്നതിനു യാതൊന്നുമില്ലാതെ സ്വവ്യക്തിത്വത്തിൽ സൈദ്ധ്യമില്ലാത്ത നയിച്ചിരുന്ന ഒരു വിദേശിയെ ഞാൻ സ്വാഗതം ചെയ്യാതെന്നു. അപ്പോൾ മിനിയുടെ അമ്മ മുറിയിൽ കടന്ന് സൗഗന്ധം “ആ മനുഷ്യനെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം” എന്നു ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞു. അവർ സന്തോഷത്തോടെ ചോദിച്ചു. “തെരുവിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു ശബ്ദം കേട്ടാലുടനെ, അല്ലെങ്കിൽ ആരെങ്കിലും വീട്ടിലേക്കു കയറി വരുമ്പോൾ, കള്ളന്മാരോ, കള്ളുകടിയരോ, പാവോ, പാതാരയോ, കടുവയോ, പാററയോ, മറ്റോ ആണെന്നു അവർ മൂന്നരരും ഉറപ്പിക്കും. അതുപോലെ തന്നെ ഈ വ്യാപാരിയേയും അവർ സാശയിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, അവനെ സൂക്ഷിക്കണം എന്നു വീണ്ടും വീണ്ടും എന്നെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഞാൻ മനോഹരമായിപ്പോകുന്നത് “വെറുതേ ഭയപ്പെട്ടിട്ടെന്താണാവശ്യം” എന്നു പറയുകയാണെങ്കിൽ

അവർ ഗർജിക്കും “കുട്ടികളെ മോഷ്ടിച്ചു കൊണ്ടു പോയെന്നു നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടില്ലേ? പാണ്ടിയിൽ ചില ആവശ്യങ്ങൾക്കു കുട്ടികളെ ബലികഴിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലേ? ഈ ഭീരുനേപ്പോലിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ആ കൊച്ചു കുഞ്ഞിനെ എടുത്തുകൊണ്ടു കടന്നുകളയാൻ അത്രയ്ക്കു പ്രയാസമായിരിക്കുമോ?” ഞാൻ പ്രതിവചിച്ചു. “അത് അസാധ്യമല്ലെങ്കിലും അസംഭവ്യമാണ്.” എങ്ങിനെയാണെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടു അവയുടെ ഭയം ശമിച്ചില്ല. എന്തൊക്കെയായിരുന്നാലും റഫിമാൻ—അതായിരുന്നു അവന്റെ പേര്—വീട്ടിൽ വന്നുകൂടുന്ന ഞാൻ വിലക്കിയില്ല.

III

ആണ്ടിൽ ഒരിക്കൽ ജനുവരി മാസത്തിൽ റഫിമാൻ തന്റെ സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങുക പതിവായിരുന്നു. അതിനാൽ തനിക്കു കിട്ടേണ്ട പണം പിരിക്കുന്നതിന് അവൻ തെരുവിൽ കടകൾ തോറും നടന്നു. ഇടയാണ്ടിൽ അവൻ മിനിയെക്കണ്ടാൻ കൂടുതൽ സമയം ലഭിച്ചു. ആരു കണ്ടാലും മിനിയും അവനും തമ്മിൽ എന്തോ രഹസ്യമായ ആലോചനയുണ്ടായിരുന്നെന്നു. അവൻ രാവിലെ മിനിയെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ റൈകിട്ടു വരുമായിരുന്നു. അവർ തമ്മിൽ അത്ര സ്നേഹമായിരുന്നില്ല. ഇതെല്ലാം കണ്ട് എനിക്കും ചെറുതായ ഒരു ഭയം ജനിച്ചു. എങ്കിലും, “ഓ പാണ്ടിപ്പറയൻ, ഓ പാണ്ടിപ്പറയൻ” എന്നുള്ള മിനിയുടെ സന്തോഷപ്രദമായ വിളിയും, അവർ ഇരുവരുടെയും കളിയും, ചിരിയും അവർ തമ്മിലുള്ള പ്രായവ്യത്യാസവും എല്ലാം എന്റെ സശയത്തെയും ഭയത്തെയും ഉന്മൂലനം ചെയ്തു.

പതിവുപോലെ ഞാൻ എന്റെ മുറിയിൽ എന്തോ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. കാലം ശൈത്യം. ജനാലയിൽ കൂടി ബാലാക്കിരണങ്ങൾ മുറിയ്ക്കുവാൻ കടന്നുവന്നു. മണി എട്ടായിട്ടു. വഴിയിൽ പെട്ടെന്ന് ഒരു ബാലമുറയും, ആൾക്കൂട്ടത്തിന്റെ തിരക്കും തിരക്കും. ഞാൻ പുറത്തേക്കു നോക്കി. രണ്ടു പോലീസുകാർ ഇടത്തും വലത്തും നിന്നു റഫിമാനെ കൊണ്ടുവരുന്നു. അവന്റെ കപ്പായത്തിൽ അങ്ങുമിങ്ങും നിന്നു നിൽക്കുന്നു. ഒരു പോലീസുകാരന്റെ കയ്യിൽ രക്തപകിലമായ ഒരു കത്തിയും ഇരുന്നിരുന്നു. ഞാൻ ഗേറ്റിലേക്കു ഓടിച്ചെന്നു എന്താണു

സംഭവിച്ചിരുന്നതോർത്തോ. പലരുടെ പക്കൽനിന്നും ലഭിച്ച വാർത്തകളുടെ മുരക്കും, റഫിമാൻ ആരോ കരെ പണം കൊടുക്കാനുണ്ടായിരുന്നു എന്നും, ചോദിച്ചപ്പോൾ റഫിമാനോടു മറ്റൊരാൾ യാതൊന്നും വാങ്ങിയിട്ടേയില്ലെന്നു അസത്യം പറഞ്ഞു എന്നും, തന്നിരിക്കുന്നതായ കല്പനയിൽ കവിതനായ റഫിമാൻ മറ്റൊരാളെ കത്തി മുറിച്ചെടുത്തിട്ടു എന്നുമാണ്. തൽക്ഷണം മിനി അവളുടെ ഓടിക്കൂടി. “ഓ പാണ്ടിപ്പറയൻ, ഓ പാണ്ടിപ്പറയൻ” എന്നുവിളിച്ചു റഫിമാൻ അവളെ നോക്കി. അവന്റെ തോളിൽ ഭാഗ്യമെന്നു അന്നില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ നയെപ്പറ്റി ഒന്നും മിനി അയാളോടു ചോദിച്ചില്ല. അവൻ ഗേറ്റിനു സമീപിച്ചപ്പോൾ മിനി ചോദിച്ചു. “താനിപ്പം തന്റെ അമ്മായിപ്പന്റെ വീട്ടിൽ പോകയാണോ?” “അതേ മകളേ അങ്ങോട്ടു പോവാ” റഫിമാൻ വിലക്കു വച്ചു കൈ പൊക്കി മിനിയെ കാണിച്ചു. അവൻ ഏക മുഹൂർത്തത്തിൽ ചിരിയും ഭൂഖവുമുണ്ടായി.

ഒരു ഏറെ വർഷത്തേക്കു റഫിമാനെ തടവിലാക്കി. ദിനരാത്രങ്ങളല്ല, ആണ്ടുകൾ പലതു കഴിഞ്ഞു. റഫിമാന്റെ കഥ സ്മൃതിപഥത്തിൽ നിന്നു മാഞ്ഞുമാഞ്ഞുപോയി. ജയിൽവാസമനുഭവിക്കുന്ന അമ്മായിപ്പന്റെ വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്ന റഫിമാനെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത മിനി പോലും വിസ്മയിച്ചു കഴിഞ്ഞു. മിനിയ്ക്കു പുതിയ പുതിയ കൂട്ടുകാർ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. അവൾക്കു ക്രമേണ പ്രായമായപ്പോൾ സ്നേഹിതകളായി നേരവോക്കിൽ ഏർപ്പെട്ടു. അതിനാൽ എന്റെ മുറിയിൽ വരുന്നതിനും സംസാരിക്കുന്നതിനും അവൾക്കു സമയം കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വന്നു.

IV

ഒരു വസന്തകാലസൂപ്പഭാരം അണഞ്ഞു. മിനിയുടെ വിവാഹം ഇന്നാണ്. ബാലാക്കിരണപ്പകിട്ടിൽ ആ തെരുവീഥിയാകെ സുവർണ്ണവർണ്ണമായി. അന്നത്തെ സന്തോഷപരവും, വാദ്യമേളങ്ങളും കേൾക്കുന്നതും മിനി എന്നെ പിരിഞ്ഞു പോകുന്ന സമയം സമീപിക്കുന്നല്ലോ എന്നുള്ള ചിന്ത എന്നെ വല്ലാതെ വീക്ഷിപ്പിച്ചു. എന്റെ മുറിയിൽ ഇരുന്നു ഞാൻ ചില കണക്കുകൾ കറിക്കുകയായിരുന്നു. ആരോ ഒരാൾ മുറിയ്ക്കുകയെന്നു കടന്നുവന്നു വളരെ ആരോഹാസകൂടി സലാം ചെയ്തു.

അതു റഫിമാനായിരുന്നു. ആദ്യം എനിക്ക് അവനെ അറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അന്ന് അവൻ മാറാപ്പും ഒന്നുമില്ലായിരുന്നു. അവന്റെ മുടി മുറിച്ചു കളഞ്ഞിരുന്നു. ശരീരം വളരെ മെലിഞ്ഞു പോയി. അവൻ ചെറുതായി ഒരു മനുഷ്യനായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹം അവിടുത്തെ ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞത്. ഞാൻ ചോദിച്ചു. “റഫിമാൻ എന്നാണ് വന്നത്?” “ഇന്നലെ വൈകിട്ട്, എന്നെ ജയിലിൽ നിന്നു വിട്ടു.” ഇതുകേട്ട മാത്രയിൽ ഞാൻ വല്ലാതെ വിഷമിച്ചു വശായി. ഇതിനു മുമ്പൊരിക്കലും അന്യനെ മുറിച്ചെടുത്തിയ ഒരുവനോടു ഞാൻ സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. എനിക്ക് അത് അസഹ്യമാണ്. ഇയാൾ വന്നില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഇന്നത്തെ വിവാഹം കറേക്കൂടി മംഗളകരമായിരുന്നേനെ എന്നെ നിക്ഷേപം തോന്നി. “വളരെ ജോലിത്തിരക്കിലിരിക്കുകയാണ് വേറെ ഒരു ദിവസം വന്നു കൂടേ” എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. അവൻ പോകാൻ ഭാവിച്ചു, വാതിൽക്കൽ ചെന്നപ്പോൾ “ആ കൊച്ചു കുഞ്ഞിനെ ഒരു കാണണമെന്നു പറഞ്ഞു. പഴയപോലെ മിനി ഇപ്പോഴും കഞ്ഞായിരിക്കുമെന്നായിരുന്നു അവന്റെ വിചാരം. അവൻ അവളുടെ “ഓ പാണ്ടിപ്പറയൻ ഓ പാണ്ടിപ്പറയൻ” എന്ന വിളി മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു. പഴയപോലെ ഇപ്പോഴും പറഞ്ഞു രസിക്കുമെന്ന് അവൻ വിചാരിക്കാതിരുന്നില്ല. എവിടെനിന്നോ കറെ മുതിരിയുടെയും മറ്റു പഴങ്ങളും അവൻ ഒരു പൊതിയൊക്കി കൊണ്ടു വന്നിരുന്നു. ഞാൻ പിന്നെയും പറഞ്ഞു. “ഇവിടെ ഇന്ന് ആരെയും കാണാൻ സൗകര്യപ്പെടുകയില്ല; എല്ലാവരും ജോലി അന്യധികമാണ്.”

റഫിമാന്റെ മുഖം വാടി. വളരെ വിഷാദത്തോടുകൂടി അവൻ എന്നെ നോക്കി. സലാം ചെയ്തു. വെളിയിലേക്കു നടന്നു. എനിക്കു വളരെ സങ്കടം തോന്നി. അവനെ വിളിക്കാമെന്നു കരുതി. പക്ഷെ ഞാൻ വിളിക്കാതെ തന്നെ അവൻ തിരികെ വന്നു. അവൻ എന്റെ ഏറ്റവും അടുത്തു വന്നു നിന്ന് “ഇതു സാധനങ്ങൾ ഞാൻ കുഞ്ഞിനു കൊണ്ടു വന്നതാണ്, ഇതങ്ങു കൊടുക്കാമോ? എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് ആ പൊതിയെടുത്തു നീട്ടി. ഞാൻ അതു വാങ്ങി. വില കൊടുക്കാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ അവൻ എന്റെ കൈയ്യിൽ പിടിച്ചു പറഞ്ഞു.

അവിടുന്ന് വളരെ ദയശീലനാണ്; എന്നെ മറക്കരുതെന്നു മാത്രമേ എനിക്കു ഗ്രഹമുള്ളൂ; എനിക്കു യാതൊന്നും തരേണ്ട. അവിടുത്തേക്ക് ഒരു കൊച്ചു പെൺ കുഞ്ഞുണ്ട്. അവളേപ്പോലൊരു കുഞ്ഞു നിക്ഷേപം. അവളെ കാക്കുമ്പോഴൊക്കെയാണ് ഞാൻ അവിടുത്തെ കുഞ്ഞിന് ഇതെല്ലാം സമ്മാനിക്കുന്നത്. അല്ലാതെലാഭമുണ്ടാക്കാനല്ല”

റഫിമാൻ ചേപ്പിൽ നിന്ന് മുഷിഞ്ഞ ഒരു കടലാസുതുണ്ട്, വളരെ സൂക്ഷ്മതയോടു കൂടിയെടുത്ത് നിവർത്ത്, കൈകൊണ്ടു തേച്ചു മടക്കെല്ലാം തീർത്ത് എന്റെ മേശമേൽ വച്ചു. അതിൽ ഒരു കൊച്ചു കൈവിലയൊരുമുണ്ടായിരുന്നു. മറ്റൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വിലയിൽ മഷി പൂർത്തിയാക്കിയെടുത്ത വെറുമൊരു ചുരുക്കം. ഈ കടലാസുതുണ്ട് റഫിമാൻ എപ്പോഴും കൊണ്ടു നടക്കും. അത് എപ്പോഴും അവന്റെ ചേപ്പിൽ, തന്റെ ഹൃദയത്തോടു തൊട്ടു അവൻ സൂക്ഷിച്ചു വയ്ക്കും. കാരണം അവൻ വിദേശയാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ അവന്റെ വാത്സല്യമേറിയ ഭാര്യക്കുഞ്ഞിനെ ഭാര്യയുടെ വയറ്റിൽ വെക്കുന്നതിനാണ്.

എന്റെ കണ്ണിൽ നിന്നു രണ്ടു മൂന്നു തുള്ളി മുട്ടുമ്പോഴും നിലം പതിച്ചു. അവൻ വെറുമൊരു പാണ്ടിക്കാരൻ. വ്യാപാരിയാണെന്നുള്ള വസ്തുത ഞാൻ പാടെ വിസ്മരിച്ചു. അവനും എന്നേപ്പോലെ തന്നെ. എന്നിൽ എന്താണ് മേന്മ. അവനും ഒരു പിതാവ്. അനേകശതം മൈൽ ദൂരെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന അവന്റെ പാപ്പതി—അതെ അതായിരുന്നു അവന്റെ കുഞ്ഞിന്റെ പേര്—ചെപ്പറി അവൻ കാക്കുമ്പോൾ എന്റെ മകൾ മിനിയെപ്പറ്റി ഞാനും ഓർത്തു.

ഉടനെമിനി വരാൻ ഞാൻ ആളയച്ചു അകത്തുനിന്ന് അനേകം പ്രതിബന്ധങ്ങൾ വന്നു. അവ പ്രതിബന്ധങ്ങളായി എനിക്കു തോന്നിയില്ല. മിനി വരിക തന്നെ വേണം. ചുവന്ന ഒരു സിൽക്കു റിഡർ, നൂറുമുഖിയായി, വയറുകൾ സാധാരണ കാണാറുള്ള ലജ്ജാഭാവത്തോടുകൂടി, സാവധാനത്തിൽ മിനി പ്രവേശിച്ചു, എന്റെ സമീപം നിന്നു. കുഞ്ഞായിരുന്ന മിനിയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതികണ്ട്, പഴയ മൈത്രിയെ ഓർക്കാൻ കഴിയാതെ റഫിമാൻ കരഞ്ഞു നിന്നു പോയി. അന്നുതന്നെ അവൻ പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ടു മോചിച്ചു. “കുഞ്ഞേ

നീ അമ്മായിയപ്പന്റെ വീട്ടിൽ പോകയാണോ?” ഇപ്പോൾ മിനിക്കു ആ വാക്കിന്റെ അർത്ഥം നല്ലവണ്ണം അറിയാം. പണ്ടു കൊടുത്ത തരത്തിലുള്ള ഉത്തരം കൊടുക്കാൻ അവൾക്കു സാധിച്ചില്ല. അവൾ ലജ്ജിച്ചു. ക്ഷിതിതലനിക്ഷിപ്തപക്ഷി സ്റ്റോടുകൂടി അസ്സൽ മണവാട്ടിയായി അവൾക്കു നിന്നു.

റഫിമാനും മിനിയും തമ്മിൽ ഉണ്ടായ ആദ്യത്തെ സമ്മേളനം മുതൽ ഇന്നുവരെയും നടന്ന വസ്തുതകളെല്ലാം ഞാൻ എണ്ണി എണ്ണി ഓർത്തു. മിനി എന്റെ മുറിയിൽ നിന്നു പോയി. റഫിമാൻ ദീപ്തി ശ്വാസത്തോടുകൂടി നിലത്തിരുന്നു. നിശ്ചയമായും അവന്റെ കുഞ്ഞും ഇതുപോലെ വളർന്നിരിക്കുമെന്നും, മിനിയുടെ അവസ്ഥ തന്റെ പാപ്പതിക്കു വന്നു ചേർന്നിരിക്കുമെന്നും, അവൻ പിരിയുന്നിരിക്കണം. ആ വിചാരം കൊണ്ടായിരിക്കാം അവൻ നിൽപറയുന്നതത്.

വിവാഹത്തിന്റെ വിശേഷമായ പടങ്ങളുൾ ആവിർഭവിച്ചു. റഫിമാൻ ഇരുന്ന ഇടപ്പിൽ അവിടെ ഇരിക്കുന്നു. അവന്റെ മനസ്സ് പാണ്ടിയിലെത്തി തന്റെ മകളെ ശ്രദ്ധിക്കുകയാണ്. പക്ഷെ അവൻ എങ്ങിനെ അവിടെ എത്തും. ഞാൻ റഫിമാനെ വിളിച്ചു, മേശ തുറന്ന് ഒരു കറൻസി നോട്ടെടുത്ത് കൊടുത്തു പറഞ്ഞു. “നീ പോയി നിന്റെ ഭാര്യയെ കാണുക.”

(* മഹാകവി കാശ്മീരിന്റെ “കാഞ്ചളിവാല” എന്ന കഥയെ ഉപജീവിച്ച് എഴുതിയത്.)

പ. മ. ല.

മി. പി. സി. കോരുത്ത് എഴുതിയിട്ടുള്ള ഏറ്റവും രസകരങ്ങളും തന്മയതപസ്വ്യങ്ങളുമായ പത്തുചെറുകഥകളുടെ സമുച്ചയം. വില ൩൦ രൂപ.

മാനേജർ, കേരളപഞ്ചാഭിഷിംഗ് കമ്പനി പബ്ലിക്കിംഗ്—തിരുവല്ല.

പ്രതീക്ഷ.

(ജി. കുമാർ)

(കാകളി)

ആനന്ദഭവതേ! താവകാശ്ലേഷത്തി-
നായിട്ട് ഞനൈക കാണ്തുവാണീടിനേൻ?
പൊൻ വക്രവർണ്ണനീനപ്പം നിൻ ചാരു
മഞ്ജിരശിഞ്ജിതം കേൾക്കും ചിലപ്പൊരിത്താൻ
അപ്പൊഴെൻ ചിത്തത്തിൽ വിദ്യതപ്തമാമൊ
ന്നെത്തിട്ടും; പെട്ടെന്നുശ്രുതമായ് തീർന്നിട്ടും:
പിന്നെയും ധ്യാനനിരതനായ് ഞനിക്കു
നിന്നുപൊൻ കാംക്ഷിച്ചു വാണിട്ടും.....
ഏകിലുമെത്ര ഭീച്ചിട്ടുമോമല!
നിൻമുദ്രപമേൻ മുഖിലെത്തിലഥാ!
മൊട്ടിട്ടനിൽക്കുമെന്നുശാലതികയിൽ
തട്ടുന്നതെന്നു നിൻ മഹാഹസപ്രഭാ?
ഏതനാളീവിധം നിന്നെയും കാത്തുകൊ-
ത്തിത്തരപാവുത്തിയിൽ ജീവിതം പോക്കണം?
അല്ലിനി, യല്ലലാമല്ലിലനാരതം
വല്ലായ്മയോടെ വസിക്കണം ഞാൻതൂങ്ങേ?.....
അല്ലെങ്കിൽനീയും വെറുമൊരു പാഴ്സപത്ന-
മല്ലെന്നാൻ കണ്ടു മായാസപത്രപിണി?.....
പെട്ടെന്നുയകാലങ്ങളിലൊഴു മെന്തെന്നോ-
മല്ലെന്നോ തന്നിൽതെളിഞ്ഞു കാണുന്നുഞാൻ
സല്ലപലാലയായ് സാമോമെന്നുനി
ത്തതമെന്നടുത്തുല്ലിപ്പിച്ചിട്ടുയോ?.....
തന്നെന്നിക്കയറി നീ തീർത്തു തന്നിടിനാരി
മരമൊരൊരു പുഷ്പനയുതലം.....
ചിന്നിലെന്നുവേലിത്തലിത്ത തന്നെ
നന്നിൽ പച്ചയായായിലസിച്ചു ഞാൻ
പശ്ചാത്തന്നയപ്പുറുകാലത്തേ നീ
വിസ്മയിച്ചിവിധം വർത്തിപ്പതെന്തേ?
അന്നിത്തന്നി മെന്നതികത്തികൽനീ
വന്നൊരു ചിലാ ധന്യനായ് തീർത്താൻ
തൻപാർ നിവല്ലവസ്ത്രമോദാനി
റച്ചിലും കോരമായിക്കൊണ്ടു മിന്നാവുമേൽ!
കൊട്ടിട്ടനില്ലുമെന്നുശാലതികയിൽ
തട്ടിയെന്നുകിൽ നിൻ മഹാഹസപ്രഭാ!.....
അല്ലിനിയല്ലലാമല്ലിലനാരതം
വല്ലായ്മയോടെ വസിക്കണം ഞാൻതൂങ്ങേ?.....
അല്ലെങ്കിൽ നീയും വെറുമൊരു പാഴ്സപത്ന-
മല്ലെന്നാൻ കണ്ടു മായാസപത്രപിണി?.....
സത്തതമൻസഹചാരിയായ് വഴുവാൻ
സന്തപമുണ്ടിതം നിൽവുന്നതലയായ്:
ഏകിലുമെന്തും വെച്ചുനന്നിനാടെ-
യകുതലത്തിൽ വിശ്രാന്തിനേട്ടവാൻ.....
പിന്നെന്നിയെന്തിന്നോളിച്ചു കളിക്കുന്നി-
തെന്നെ മിരട്ടുവാൻ മാനുഷായ്തന്നെയോ?.....
നിന്നിൽ നിന്നെന്നെ മറയ്ക്കും യവനിക-
യെന്നെന്നു മാരവാനെന്നിട്ടും നീയുയോ?.....
അല്ലെൻറയശതൻ കാദംബിനീ കലം
കാലമോ കൈലാസസന്ദർശിത തട്ടിമോ!.....
ബാഹു പഞ്ചിനകളായ് വർഷിച്ചുമെന്നു
നിപ്പുലമായി ഭവിപ്പിച്ചിട്ടേന്നോ?.....
അല്ലെങ്കിലെൻചിത്തമോരണം ചെയ്തവ-
നല്ലസിപ്പ മൃഗത്തുയല്ലല്ലനി?.....

അതുഭൂതകഥ.

ജീവിതത്തിലെ രസംകൊല്ലികൾ.

(കുന്ദൻ തെയ്യടവിൽ ബി. എ. ബി. എൽ.)

അന്ധകാര പരിപൂർണ്ണമായ ലോകം
—ഭൂരിതസ്സമ്പൂർണ്ണമായ മനുഷ്യായസ്സ്; അ
തിന്റെ ഓരോ വശവും പിമ്പോട്ടു മറി
ച്ചുനോക്കിയാൽ ജീവിതാസരത്തിൽ വി
ജയം നേടാനായിച്ചെയ്ത വിരവധി വി
ഫലശുഭങ്ങളുടെ ചുരുങ്ങിയ ചരിത്രങ്ങളെ
കാണാനുള്ള തല നീറിപുകയുന്നു. എ
ഭയത്തിൽ ഇരളടയുന്നു. കരപരങ്ങളുൾ
തളയുന്നു. സുദീപ്തമായ ആ രാജപാഥ്യ
ടെ അരികിൽ സ്തംഭിച്ചുവീണ ആ ഹത
ഭാഗ്യൻ പിമ്പോട്ടു നോക്കുന്നു. നിരാശ!
നിരാശ! ലക്ഷ്യം കരഗതമായിപ്പോയി
എന്നോളത് സമാശ്വസിച്ച് ആ ഘട്ടങ്ങ
ളോളത് അവൻ ഭീഷ്മപാസം വിടുന്നു.
അവന്റെ പ്രാപ്തികൾ ഇടയ്ക്കിടെ മൂടാവാ
ട്ടുപായുന്നു. സമുദ്ര അന്ധകാരം: ആ
പോരാതെസ്സിനെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു
നേരിയ സുവർണ്ണകിരണം അദ്ധ്വാനോ
ടണയുന്നു—ശുഭപ്രതീക്ഷ! ഈ അന്ധകാ
രയവനികയുൾപ്പുറത്ത് ദിവ്യഭൂതാത്മ്യ
കൾ ഉജ്ജ്വലമായി പ്രശ്നഭിക്കുന്ന ഒരു
പ്രഭാമണ്ഡപമുണ്ടത്രെ! ആ സുവർണ്ണകിര
ണം ഇരുളടഞ്ഞ ധൂമ്രത്തിൽ കടക്കുന്നു.
അദ്ധ്വാനൻ പിടഞ്ഞെഴുന്നാൻ വീണ്ടും
ഓട്ടമായി.

ശുഭപ്രതീക്ഷ! അതൊന്നു മാത്രമാ
ണ് ലോകചക്രമുദ്രണത്തിന് സഹായക
മായിരിക്കുന്ന സ്റ്റേഷനാലും. മനുഷ്യജീവി
തത്തിലെ ഭൂതകാലവൃണങ്ങളെ സുഖപ്പെ
ടുത്തുനില്ക്കുന്ന ദിവ്യദൈവവും അതുതന്നെ.
വാടിത്തളന്ന് ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും
നവോന്മേഷം നൽകി പ്രയാണം തുടര
വാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഉന്മാദകപാഹിയ
വും അതുതന്നെയാണു്. നാളെയെക്കുറിച്ചു
ള്ള ആശ, അതു ഇരശ്ചരഭത്താണു്; പ്ര
കൃതിസിദ്ധമാണു്.

പക്ഷെ ചിലരുണ്ട്—ശുഭപ്രതീക്ഷ
യില്ലാത്തവർ—അവർ അതുഭൂതകളാ
ണു്. ജീവിതം അവയ്ക്കൊരു ഒഴിയാത്ത
ഭാരമായി തോന്നുന്നതിൽ അതുതപ്പെടാ
നമില്ല. അവർ ജീവസന്ധാരണം ചെയ്യു

ന്നതു തന്നെ ആത്മഹത്യയ്ക്കു പറ്റിയ
മാർഗ്ഗങ്ങളാണെന്നു തല്ലാലം തോന്നാത്തതു
കൊണ്ടാണെന്നു പറയാം. നിങ്ങൾ നാലു
പേരുകൂടി ആലോചിക്കുകയാണു്. ‘നമുക്കൊ
രു വായനശാല തുടങ്ങണം. ദേശത്തുള്ള
വയ്ക്കല്ലാം ഒന്നുഗ്രഹമാ ചിത്തിരുമല്ലോ.
നിവർത്തിയുള്ളവരെല്ലാം ഇതരങ്ങളെ സം
ഭാവന ചെയ്യുന്നു. എന്തു്. ദേശത്തുള്ള
ഒരു മാനുഷനെ നിങ്ങൾ സമീപി
ക്കുന്നു. “സാർ ഞങ്ങളുടെ വായനശാലക്കു
മ്മാറിയുടെ പ്രസിദ്ധങ്ങളായിരിക്കണം. വേ
ണ്ട സഹായങ്ങളെല്ലാം ചെയ്യണം.” നി
ങ്ങൾ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു് മ
ുമ്പു് ആ പ്രമാണി തട്ടിവിടും. “മേയ്”
ഞാനില്ല. ഞാളില്ല. വെറുതെ വഴക്കും വ
യ്യാവേലിയുമുണ്ടാക്കുവാൻയുദ്ധവേല. ആരും
കാൽച്ചക്രം തരികയില്ല. തന്നാൽതന്നെ
ഒടുവിൽ കിറിയും മുറിച്ചും കണ്ടുകുറച്ചി
ൽ തുടങ്ങും. സ്ഥാനങ്ങൾക്കു പിടിയുവേ
ലിയുമാകും. ഈ മല്ലിനൊന്നും പോകണ്ടാ.
നിങ്ങൾക്കു വേറെ തൊഴിലൊന്നുമില്ലേ!”
ഇതാണു് ഗണപതിക്കു കുറിച്ചപ്പൊഴെ
കിട്ടിയ ആശീർവാദം. നിങ്ങൾ സലാം
പറഞ്ഞു് പിരിഞ്ഞാലും ആ പ്രമാണി
അടുത്തുകയറ്റി. കാണുന്നവരോടെല്ലാം വാ
യനശാല കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങളെ
സഞ്ചയിച്ചു് പ്രസംഗം തുടങ്ങും. ഒടുവി
ൽ വേണമെന്നും വേണെന്നും രണ്ടുകക്ഷി
കളാകും. എന്നാൽ ആ മരത്തലയനു് ഭാ
വിഫലങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് ഇത്ര വലി
യ ഭയമായിരുന്നെങ്കിൽ “എനിക്ക് സ്ഥാ
നമൊന്നും ഏല്പാൻ സൗകര്യമില്ല. രണ്ടു
ണ തന്നോക്കും. നിങ്ങളൊക്കെ നടത്തി
ക്കോളിൻ” എന്നു പറഞ്ഞു് ഒഴിഞ്ഞു് ഉ
പദ്രവമുണ്ടാക്കുതെ വല്ല ഗുണവും വരുണെ
ങ്കിൽ വന്നുകൊള്ളട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചു
കൊണ്ടിരുന്നാൽ പോരെ? വായനശാല
കൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളൊന്നും ആ
തലമണ്ടയിൽ ഉദിക്കയില്ല.

ഇപ്രകാരമാണു് മിക്കവാറും പൊതു
ക്കാഴ്ചകളുടെ പോക്കു്. യാതൊരു കാര്യ

ത്തിന്റെയും നല്ല വശം എത്രമനസ്സുപ്തം ശ്രമിച്ചാലും കാണാൻ സാധിക്കാത്തവർ എവിടെയുണ്ട്. അത്താഴം മുടക്കുന്ന നീക്കോലികളാണ് ഇക്കൂട്ടർ. സുപ്രസിദ്ധനായ ഒരു മഹാനെ യഥോപിതം സ്വീകരിച്ച അനുമാദിക്കുന്നതിനുള്ള വട്ടങ്ങൾ ചില പൊതുക്കാര്യപ്രസക്തമാർ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു നിൽക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു അതുഭൂതം അവിടെയെത്തി. കുറെ നേരത്തേക്ക് മൗനമായി നിന്ന് അവിടുത്തെ അലങ്കാരങ്ങളും ക്രമീകരണങ്ങളുമെല്ലാം നോക്കിക്കണ്ടു. പെട്ടെന്ന് അദ്ദേഹം പൊട്ടിയൊരു ചിരി. വെറും ചിരിയെന്നല്ല, കൈകൊട്ടി തലയാട്ടിച്ചിരിച്ചു. കായ്ക്കുമെന്തെന്നറിവാനായി അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവരെല്ലാം അടുത്തുകൂടി. ആ മഹാനഭാവൻ പറയുകയാണ് “നിങ്ങളെന്തുകാര്യമാണ് ഈ കാണിക്കുന്നത്? നാളെ രണ്ടുമണിക്ക് അദ്ദേഹം വന്നില്ലെങ്കിലെന്തുചെയ്യും? ഇതൊക്കെ വെറുതേയല്ലേ?” ഇത്തരം ബുദ്ധിമാന്മാരെ കൂട്ടുപിടിച്ചാൽ ലോകത്തിലൊരു കായ്ക്കും നടപ്പില്ലെന്നുള്ളതിനു രണ്ടുപക്ഷമില്ല.

“ചേട്ടാ, ഒരു ബാക്കു തുടങ്ങണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു, ഏന്താ കൊള്ളാമോ?” നിങ്ങൾ ഒരു അയൽക്കാരനോടു ചോദിക്കുകയാണ്. “ശിവ, ശിവ, ബാക്കോ ഒരിക്കലും വേണ്ടാ, കണ്ടില്ലെ ബാക്കെല്ലാം തകർന്നു. എന്നായാലും നഷ്ടത്തിലെ തീരു. കട്ടൻ ബാക്കം വേണ്ടാ ചിട്ടിയും വേണ്ടാ” എന്നാണ് ആ സ്റ്റേഫിതന്റെ മറുപടി.

‘എന്നാൽ ഒരു കച്ചവടമായാലോ?’ അതും വേണ്ടാ. കച്ചവടമായാൽ കടം കൊടുക്കാതെ സാധിക്കയില്ല. ഒടുവിൽ കയ്യിലിരുന്നത് കൊടുത്തേച്ച് വല്ലവന്റെയും പുറകേ നടക്കേണ്ടി വരും. നമുക്കിതിന്റെ ആവശ്യമെന്താ? ഇങ്ങനെ ഓരോ വ്യവസായത്തെയും അദ്ദേഹം യുക്തിപൂർവ്വം എതിർക്കും. കയ്യിലുള്ള പണം കഴിച്ചു മുടി വച്ചുകൊണ്ട് സ്വസ്ഥമായിരുന്നു കൊള്ളുകയാണ് ഏറ്റവും നല്ലതെന്ന് നിങ്ങളെ അദ്ദേഹം ബോധ്യപ്പെടുത്തും. ബാക്കുകൊണ്ടോ, ചിട്ടികൊണ്ടോ കച്ചവടംകൊണ്ടോ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള യാതൊരുത്തരുടെയും കായ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മയിൽ വരികയില്ല. തേജോമയവും സുന്ദരവുമായി നിങ്ങൾ മുവിൽക്കണ്ട ആ ഭാവി ഇരുട്ടടഞ്ഞതായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ളവരുടെ കൂട്ടുകെട്ടിൽ അകപ്പെടുപോയാൽ ജീവിത

പുരോഗതി നിലച്ചുപോകുമെന്നുള്ളതിനു തക്കമില്ല.

“ചെറുക്കൻ തോറു പോയാൽ ആണ്ടിൽ രൂപാ എത്രയാണ് നഷ്ടപ്പെടുന്നത്? ജയിച്ചാൽ തന്നെ പഠിത്തത്തിനിടയ്ക്കു ചത്തുപോയാൽ ഇറക്കിയതു മുഴുവൻ നഷ്ടമല്ലേ” എന്നുള്ള ചിന്തകൊണ്ടു മാത്രം മകനെ ഉപരിപഠനത്തിനയയ്ക്കാത്ത ഒരു തന്ത്രമുണ്ടെന്നു ഈയിടെ കേൾക്കുകയുണ്ടായി. ഒരു അമ്മാവൻ പറഞ്ഞു.

“കൊച്ചുരാമ, ഈ പ്രമാണം നീ നാളെ വക്കീലിന്റെ കയ്യിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കണം. മറക്കരുത്. കാലഹരണത്തിന് ഇനിയും ദിവസം രണ്ടോ മൂന്നോ മാത്രമേയുള്ളൂ.” അനന്തിരവൻ മുളിക്കേട്ടു. അമ്മാവൻ ഭായുവീട്ടിലേക്കും പോയി. നാലഞ്ചുദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു അദ്ദേഹം മടങ്ങിവന്നു.

‘കൊച്ചുരാമ വക്കീലിനെ കണ്ടോ? ഇല്ലാമോ? അദ്ദേഹം ഈ വഴിയെ പോകുമ്പോൾ കണ്ടു കായ്ക്കും പറഞ്ഞു കൊള്ളാം”

“അയ്യോടാ വിശി, രൂപാ രണ്ടായിരം വെള്ളത്തിലായല്ലോ. നീ, എന്തെങ്കിലും പോകാത്തതു?”

അമ്മാവൻ കടത്തുകടവു കടന്നു വേണം പോകാൻ. അവിടെ വളം കിട്ടിയില്ലെങ്കിലോ?

“കഴുവേറി, അവിടെ സക്കാരുവള്ളമുണ്ടല്ലോ?”

“വളം കിട്ടിയാൽതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിട്ടിലൊരു കടിയൻ പട്ടിയുണ്ട്. അതുകേറി പിടിച്ചാലെന്തുചെയ്യും? പട്ടി കടിച്ചില്ലെന്നു തന്നെയിരിക്കട്ടെ. ഞാൻ അവിടെ ചെല്ലുമ്പോൾ അദ്ദേഹം അവിടെയില്ലെങ്കിലോ? ഇനിയും നമ്പര കൊടുത്താൽ തന്നെ നമുക്ക് ഭോഷമായി വിധിയുണ്ടായാലെന്തുചെയ്യും? അതുകൊണ്ട് ഈ മല്ലിനൊന്നും പോകണ്ടാ. ആ ഇടപാടുകാരൻ പത്തിരുന്നൂറു രൂപാ തന്നെ കൊടുത്തു പറഞ്ഞു. അതു മതി”

“ഈശ്വരനായ മടനെ ഭൂമിക്കു ഭാരമായി അധികം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കരുതേ” എന്ന് ആ അമ്മാവൻ മനംനൊന്തു പ്രാർത്ഥിക്കു തന്നെയെഴു.

വേറൊരു തരക്കാരെ; യാതൊന്നിന്റെയും മനോഹരത കാണാൻ കഴിയാത്തവർ. അത്തരത്തിലൊരുവൻ നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വന്നെന്നിരിക്കട്ടെ. മനോ

കാവ്യകാരൻ.

(ആർ. ബാലകൃഷ്ണൻ, കൂത്താട്ടുകുളം)

കേവലമെന്നെ ഭജിക്കുവാൻ ഞാനൊരു ദേവകുമാരനല്ലോമലാളെ! കാമുകനല്ലഞാൻ സോദരി! പിന്നെയി-പ്രേമപുഷ്പാഞ്ജലിയെന്നിനായി? ഞാനൊരധഃകൃതനല്ലെൻ-ഗംഭീര-കാനനം തന്നിലലഞ്ഞിട്ടെന്നാൻ കണ്ണനീരിന്റെ കവിതയെഴുതുവോൻ മന്നിനെ വിണ്ണാക്കും കാവ്യകാരൻ ജീവിതഭാരം ചുമന്നു വിവശനായ് ഭാവിയിൽ നിൽക്കും ചുമട്ടുകാരൻ പാരം നിരാശതൻ നന്തനരംഗമായ് പാരിനെന്നാണെന്ന ഭാഗ്യധീനൻ എന്നെ മറന്നാലുമോമലേ! നീയൊരു പൊന്നശോകത്തിൽ പടരുവാനായ് പാവനേനീയൊരു ഭാഗ്യലതികയായ് പൂവിട്ടു നിൽക്കും “വസന്തകാലം” കാണുവാൻ ഭാഗ്യമെന്നിക്കലഭിക്കുകിൽ ഞാനതുകൊണ്ട് കൃതജ്ഞനായി

ഹരമായ വീടും പരിസരങ്ങളും കണ്ടു നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ വേണ്ടപോലെ നൽക്കരിച്ചു. അദ്ദേഹം അവിടെ കറേറ ശ്രമിച്ചശേഷം പോകുന്നു. പക്ഷെ ആരെക്കണ്ടാലും നിങ്ങളുടെ മറുപ്തരയിലെ ഒറ്റ സ്വത്തേക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹം പറയുകയുള്ളു! സന്ദർശ്യവതിയായ ഒരു യുവതിയെക്കണ്ടു നിരിക്കട്ടെ. അവളുടെ പനങ്കുലയ്ക്കൊത്ത വാർകൂതലിനെപ്പറ്റിയോ, കവലയനയനങ്ങളെക്കുറിച്ചോ, ചെഞ്ചുണ്ടുകളെക്കുറിച്ചോ ഒന്നുമല്ല അദ്ദേഹത്തിനു പറയാനുള്ളതു്. വലത്തുകാലിന്റെ നഖത്തിന്മേലുള്ള ഒരു കറുപ്പിനേക്കുറിച്ചുമാത്രം.

ഭൂമിക്കു ഭാരം കൂട്ടുന്നതിനു മാത്രം പ്രയോജനമുള്ള പ്രത്യേകസൃഷ്ടികളാണ് ഇപ്രകാരമുള്ള “അതുഭൂതങ്ങളെന്നു മാത്രം തൽക്കാലം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ആളിനെ വേണ്ടവണ്ണം അറിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഇവരോട് അടുക്കുന്നത് ഒരിക്കലും ബുദ്ധിയല്ല. ജീവിതത്തിലെ “രസംകൊല്ലി”കളാണ് ഇവർ.

“നാമലിംഗാനുശാസനം.”

അമരസിംഹൻ ബുദ്ധമതക്കാരനായിരുന്നോ?

(വിഭാഗം, ഏ. എൻ. പി പണിക്കർ)

നേപ്പാളരാജ്യത്തിൽ പെട്ടവിശാല എന്ന സ്ഥലത്താണ് അമരസിംഹൻ ജനിച്ചത് എന്ന് ഒരു അഭിപ്രായമുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായത്തോടനുബന്ധിച്ച് ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യർ അമരസിംഹൻ സമകാലീനനായിരുന്നു എന്നു വിശാലനഗരത്തിലുള്ള ഒരു സരസ്വതീക്ഷേത്രത്തിൽ വച്ച് ഒരു വാരം മുഴുവൻ ഞാൻ തമ്മിൽ വാദം നടന്നുവെന്നു ഒടുവിൽ അമരസിംഹൻ തോൽപ്പിക്കപ്പെട്ടു എന്നും കൂടി പറഞ്ഞുകാണുന്നു. അമരസിംഹന്റെ ജീവിതകാലം ഏ.ഡി. 6-ാംശതകത്തിലാണെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ അദ്ദേഹം ശങ്കരാചാര്യരുടെ സമകാലീനനായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു അടിസ്ഥാനമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മേല്പറഞ്ഞ ചെറുതൊട്ടെ മറ്റും അവലംബിച്ച് അമരസിംഹൻ വിശാല ഭേശവാസിയാണെന്നുവെന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നതിൽ സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചന്ദ്രഗുപ്തഭട്ടിയിന്റെ കാലം വരെ ഗുപ്തരാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം പാറനാ (പാടലീപുത്രം) ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹമാകട്ടെ അയോദ്ധ്യ തന്റെ തലസ്ഥാനനഗരിയായി സ്വീകരിച്ചുവെന്ന് ഒരു പക്ഷക്കാരും മാൾവായിലുള്ള ഉജ്ജയിനിയാണെന്നുവെന്ന് വേറൊരു പക്ഷക്കാരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇതല്ലാതെ ഗുപ്തരാജാക്കന്മാരുടെ തലസ്ഥാനം മാറൊരു നഗരിയിലേക്കു മാറിയിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്ക് പാടലീപുത്രം, അയോദ്ധ്യ, ഉജ്ജയിനി എന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നായിരിക്കണം, രാജകൊട്ടാരത്തോടു് ബന്ധമുള്ള അമരസിംഹന്റെ ജന്മദേശമെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്.

അമരസിംഹന്റെ ബ്രാഹ്മണസ്വഭാവമെന്നായിരുന്ന വരാഹമഹിമൻ ഉജ്ജയിനിക്കാരനായിരുന്നു എന്നുള്ളതു് നിരർക്കേപമായി സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് അമരസിംഹന്റെയും ജനനസ്ഥലം ഉജ്ജയിനിയാണ് എന്ന് വിചാരിക്കുന്നതാണ് കൂടുതൽ സാ-

ധ്യതമെന്നു തോന്നുന്നു. വാരിവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടിട്ടുള്ള പേരു പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഉത്തരജന്ധ്യയിലെ പല പ്രധാനപ്പെട്ട ദിക്കുകളും അവഗണിച്ച് മാൾവായുടെ പ്രാന്തഭാഗങ്ങളിൽ കൂടി ഒഴുകുന്ന യമുനയുടേയും നർമ്മദയുടേയും പശ്ചാത്യ ബുദ്ധർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനസ്ഥലം മാൾവായിൽ ഉൾപെട്ട ഉജ്ജയിനിയാണെന്നുള്ള അഭ്യൂഹത്തെ അല്പം ബലപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഏതായാലും വിഭാഗം ശിരോമണിയായിരുന്ന ഈ മഹാന്റെ ജന്മദേശമെങ്കിലും ഖണ്ഡിതമായി അറിവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നില്ലല്ലോ എന്നോർത്ത് വ്യസനിക്കുകയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ല.

അമരസിംഹൻ എന്ന നാമധേയത്താൽ നാം അറിയപ്പെടുന്ന ഈ മഹാപണ്ഡിതന്റെ യഥാർത്ഥ നാമം എന്തായിരുന്നു? അമരകോശരവിന്റെ ശ്രീകണ്ഠീയ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ

“ഭർഗ്ഗസംഹൃതപ്രവർത്തനാലിംഗാനുശാസനം ലഭ്യതേ സ്മാരോപാധിരാജേന്ദ്രാഭിക്രമാൽ പൂനഃ”

എന്ന പദ്യം കാണുന്നു അമരകോശത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ നാമധേയം ‘നാലിംഗാനുശാസനം’ എന്നാണ്. ഈ നാമലിംഗാനുശാസനം നിർമ്മിച്ച് ഭർഗ്ഗസിംഹൻ, വിക്രമാദിത്യമഹാരാജാവിനു സമർപ്പിച്ചു എന്നും ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മഹാത്മ്യത്തേയും രചനാവൈഭവത്തേയും കണ്ടു സന്തോഷിച്ച് അദ്ദേഹം ഭർഗ്ഗസിംഹൻ അമരസിംഹൻ എന്ന ബഹുമാനസൂചകമായ നാമധേയം കല്പിച്ചുവെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ഇതാണ് ഒരു ചെറുതൊട്ടെ ഉണ്ട്. ഇതിനെ മേല്പറഞ്ഞ പദ്യം സ്ഥിരീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എക്കാലവും പ്രയോജനപ്രദമായ ഒരു ഉടലിൽ ഗ്രന്ഥം രചിച്ചതിനാൽ ഭർഗ്ഗസിംഹൻ ചിരം ജീവിച്ചായിരുന്നെന്നു ഇരിക്കും എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിലാണ് ‘അമരസിംഹൻ’ എന്ന ബഹുമാനനാമധേയം വിക്രമാദിത്യൻ കല്പിച്ചുകൊ-

ടുത്തെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. ഇതിനെ തുടർന്ന് ഭർഗ്ഗസിംഹൻ അമരസിംഹനും, നാലിംഗാനുശാസനം അമരകോശരവും ആയി തീർന്നു. സിംഹൻ എന്നുള്ള പേരു ത്രേമുൻ എന്ന വിവക്ഷയുള്ള

അമരസിംഹൻ എന്നു മതക്കാരനായെന്നു എന്നു ഉപരി വിവരിക്കാം. അദ്ദേഹം ഒരു ബുദ്ധമതക്കാരനായിരുന്നു എന്ന് പലരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. “ബ്രാഹ്മണാമ വേദം” എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ “ശുഭ്രാചാര്യം” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം ഒരു ഹിന്ദുവായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു നിവിവാദമത്രേ. ഗുപ്തരാജാക്കന്മാർക്കുവേണ്ടിയായിരുന്ന ഹിന്ദുക്കളായിരുന്നു എങ്കിലും അവരുടെ കാലത്തു ബുദ്ധമതം ഏറ്റവും പ്രചാരത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്നു. ചന്ദ്രഗുപ്തഭട്ടിയിന്റെ കാലത്തു് ചൈനക്കാരനായിരുന്ന ഹാഫിയാൽ ഗുപ്തസാമ്രാജ്യത്തിൽ രാജാനുമതിയോടു കൂടി വന്ന താമസിച്ച് ബുദ്ധമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചതായും ബുദ്ധമത പ്രചരണത്തിനായി പല ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തതായും പറയപ്പെടുന്നു. ഭക്തദീപികയകമായി ഹാഫിയാൽ എഴുതിട്ടുള്ള ഒരു സുഭീഷ്ടപ്രബന്ധത്തിൽ ബുദ്ധമതം അമാലയത്തു് വളരെ പ്രചാരത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്നു എന്നും വൈഷ്ണവഹിന്ദുക്കളായ രാജാക്കന്മാർ പോലും ബുദ്ധമതത്വങ്ങൾ നിർവാസം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടു് പാണ്ഡിത്യങ്ങൾ നൽകിയിരുന്നു എന്നും ബഹുഭാഗ്യപക്ഷം ജനങ്ങളും ബുദ്ധമത വിശ്വാസികളായിരുന്നുവെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടത്രേ. അമരസിംഹൻ അമരകോശത്തിൽ ഇഷ്ടദേവതാപ്രാർത്ഥനയായി.

“യസ്യജ്ഞാനദയാസിന്ധോ
ശാധസ്യാനുപാഗുണാഃ
സേവ്യതാ മക്ഷയോധിരാഃ
സ ശ്രീയൈവാ മൃതായച”

എന്നും കാതന്ത്രവൃത്തിയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ “ദേവദേവം പ്രണമ്യ ദൈവസർവ്വജ്ഞം” എന്നാണു പറഞ്ഞുകാണുന്നത്. ഇതിൽ രണ്ടിലും ഇഷ്ടദേവതയായി ഒരു പ്രത്യേകദേവനേയും നിശ്ചയിച്ചു കാണുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ടു് ശൈവനാക്കു ശിവനേയും വൈഷ്ണവനാക്കു വിഷ്ണുവിനേയും ബൌദ്ധനാക്കു ബുദ്ധനേയും ധ്യാനിക്കുന്നതിന്നു യാതൊരു വിരോധവുമില്ല, എന്നുമാത്രമല്ല; ഈ ഇഷ്ടദേവതാനുമസ്കാരം

അന്യമതക്കാർക്കുപോലും നിരാക്ഷേപം ഉപയോഗിക്കാവുന്നതുമാണ്. വിദ്യാർത്ഥി ലോകത്തിന്റെ പൊതുവാവശ്യത്തിനു വേണ്ടി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആർക്കും ഉപയോഗിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്ന ഒരു ഇഷ്ടദേവതാ പ്രാർത്ഥന ഏറ്റവും ഭരണിതയുത്തോടുകൂടി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്ന് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാതന്ത്രവൃത്തിയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള പ്രാർത്ഥനാ പദ്യത്തിൽ സർവ്വജ്ഞൻ എന്നു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത് ഹിന്ദുക്കൾക്കും ബൌദ്ധന്മാർക്കും ഒരുപോലെ ആരാധിക്കത്തക്കവിധത്തിലാണ്. ഏതു ദേവനേയും സ്തുരിക്കാവുന്ന അമരകോശത്തിലേ വന്ദനശ്ലോകം കൊണ്ടും മേല്പറഞ്ഞ സർവ്വജ്ഞപദപ്രയോഗം കൊണ്ടും തന്റെ ഇഷ്ടദേവത ബുദ്ധദേവനായിരുന്നു എന്ന് ഒരു പ്രതീതിയുണ്ടായിപ്പോകുന്നു. അമരകേശം ആരംഭിക്കുന്നതുതന്നെ സ്വർഗ്ഗവർഗ്ഗം കൊണ്ടാണ്. അതായത് ദിവ്യരൂപത്തിനു പ്രഥമസ്ഥാനം നൽകിക്കൊണ്ടാണ്. ത്രിമൂർത്തികളുടെ പരായപദങ്ങൾ പോലും പറയുന്നതിനു മുമ്പായി ബുദ്ധദേവന്റെ പരായപദങ്ങൾ ഇദ്ദേഹം പറഞ്ഞതുടങ്ങുന്നു. ത്രിമൂർത്തികളേയും കവിഞ്ഞു തനിക്കു ബുദ്ധനിൽ പ്രതിപത്തിയോ സ്മാരണയോ ഉണ്ടെന്നുല്ല ഇതു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ബുദ്ധപരായത്തിൽ ആദ്യമായി ചേർത്തിരിക്കുന്ന പദം സർവ്വജ്ഞൻ എന്നുള്ളതാണ്. അപ്പോൾ കാതന്ത്രവൃത്തിയിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്ന സർവ്വജ്ഞപദം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ബുദ്ധനേ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ വലിയ അബദ്ധം ഉണ്ടെന്നു തോന്നില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കും മേല്പറഞ്ഞ വസ്തുതകൾകൊണ്ടും അമരസിംഹൻ ഒരു ബുദ്ധാരാധകനായിരുന്നുവെന്ന് നിരാക്ഷേപമായി നിർണ്ണയിക്കാം. നാനാർത്ഥവർഗ്ഗത്തിൽ ധർമ്മരാജൻ എന്ന പദത്തിനു ബുദ്ധൻ എന്നും കാലൻ എന്നും അർത്ഥമുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു “ധർമ്മരാജജനിയമം” എന്നാണ്. “ജനിയമം” എന്നുള്ളതു ഭദ്രപസമാസമാണ് “അദ്യഹിതം ച” എന്ന സൂത്രംകൊണ്ട് ഭദ്രപസമാസത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന പൂർവ്വപദത്തിനാണ് ഉത്തരപദത്തേക്കാൾ പ്രാധാന്യമെന്നു വ്യക്തമാണ്. “യമജിനയ, എന്നുപയോഗിക്കാതെ മറിച്ചുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് ബുദ്ധനിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ അർപ്പിക്കുന്ന കൂടുതൽ പ്രാധാന്യത്തെയാണുദ്യോതിപ്പിക്കുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടും അമരസിം-

കാമകൻ.

(വിഭാഗം റി. സി. യോഹന്നാൻ)

വിജ്ഞാനദായികേ നിശ്ശേഷനായികേ വിശൈലക സാഹിത്യസൗഭാഗ്യദേവതേ. അങ്ങിങ്ങുനിന്നാൾ കറങ്ങിത്തരിഞ്ഞു ഞാനിങ്ങുനിന്ന് മന്ദിരോപാന്തമെത്തിടിനേൻ മാലിന്യലേശമുദേശാത്ത മാമക മാനസകോരകം കാഴ്ചവച്ചിടിനേൻ. നിസ്സാരമെങ്കിലും നിർമ്മലം നിർണ്ണയം ചിത്സാരസാന്ദ്രമിപ്രേമോപമാരകം കാലമായില്ലയോ കലാണതല്ലമേ വേലിൽക്കുനിഞ്ഞു മാം ചേർത്തുകൊണ്ടിട്ട എത്രനാളിന്നിയുതള്ളിനിക്കിടണം (വാൻ ചിത്രസൗഭാഗ്യമേ നിൻ പ്രീതിനേടുവാൻ. ജാലകം മാർഗ്ഗമായോലുന്ന നിൻ മുഖപ്രാലോളിപ്പു. നിലാവെന്നിൽപ്പതിക്കിപ്പു തേനൊഴുകുന്നപോൽ നിൻമഞ്ജുമാന ടാനന്ദമെന്നിൽപ്പകർന്നു നിന്നിടിലും (മൊ കള്ളക്കടക്കണ്ണറിഞ്ഞു നീയെൻമനം തള്ളിക്കൊടുക്കിടയ്ക്കു നിരിക്കിലും താന്തസന്തപ്തമെൻസ്വപ്നത്തിനയ്ക്കിൽ വിശ്രാന്തശാന്തിക്കളിരേത്തുന്നതല്ലയേ. കൈതവമെന്തിനായ് കൈവലുകേന്ദ്രമേ കൈതുടന്നിടുവതീവിധമിന്നിയും ജീവിതമപ്പിച്ചു കേവലം പുഞ്ചിരി-പ്പുവിനാൽതുപ്തികൊള്ളേണമെന്നോതുഭേ പേക്കൊട്ടാ കൂരിരുൾക്കുണ്ടിൽക്കടുങ്ങുവാ-നാക്കെടുമിന്നാമിനുണ്ടുപോരുന്നതോ. ആ വില്ലതെല്ലാ പൊരുഷചാനെന്നല്ല പോവില്ലനിശ്ചയം പിന്തിരിഞ്ഞിന്നിങ്ങാ ലോകാധിനാഥ കവാടം തുറന്നെ നി- (ൻ ക്ഷേത്രേണമേ ദിവ്യഭരണം പാവനം പ്രേമമാധുവിരസമുട്ടിജ്ജ്വലത്തിനെ-രുളുമയിൽപ്പാലനം ചെയ്യും ശുഭാത്മികേ പാരമെരിപൊരിക്കൊള്ളുമിജ്ജീവിതം കാരുണ്യമാർഗ്ഗസമാധിക്കേണമേ.

ഹൻ. ബുദ്ധൻ ഒരു മഹത്തായ സ്ഥാനം നൽകി ആരാധിച്ചുപോന്നിരുന്നുവെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. മുരുകപ്പുറത്താൽ ജനനംകൊണ്ട് അമരസിംഹൻ ഒരു ഹിന്ദുവായിരുന്നുവെങ്കിലും വിശ്വാസം കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഒരു ബുദ്ധമതക്കാരനായിരുന്നു എന്നാണ് പറയേണ്ടതു് “അമരസിംഹോപി പാപിയാൻ സർവ്വം ഭാഷ്യമച്ഛു ചരൽ” ശുഭണമാത്ര

ത്തിൽ നിന്ദയായി തോന്നുന്നുവെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ അമരസിംഹനേ സ്തുതിക്കുന്നതായ ഈ പദ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യാകരണപാണ്ഡിത്യത്തേ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തതാണ് ചെയ്യുന്നത്. പതഞ്ജലിയുടെ ഭാഷ്യത്തേ മുഴുവൻ റോണ്ടവിധം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് നാമലിംഗാനുശാസനം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്ന വസ്തുത ഭംഗ്യന്തരേണ മേല്പറഞ്ഞ പദ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. “സമാഹൃത്യാന്യതന്ത്രാണി” എന്നുള്ള പ്രസ്താവനാപദ്യവും മേല്പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കുന്നുണ്ട്. പൂർവ്വാന്തരങ്ങളെ അഭിധാനഗ്രന്ഥങ്ങൾ മിക്കതും അതിവിസ്തൃതങ്ങളും സുഖഗ്രഹണത്തിനു സൗകര്യമില്ലാത്തവയും പദങ്ങളുടെ നാമലിംഗവിഭാഗങ്ങൾ എല്ലാമില്ലാത്തവയും ആകയാൽ ഇവയെല്ലാം സമാഹരിച്ച സംക്ഷിപ്തമായി പ്രകൃതിപ്രത്യയവിചാരം ചെയ്ത് മുതൽമുദ്രപദാനുസാരികളാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ മാത്രം ഉപയോഗിച്ചു. ഭാഷാഹിതമായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നാണ് വിശിഷ്ടമായ ഈ നാമലിംഗാനുശാസനം.

വാചസ്പതി റി. സി. പാലശ്ശേരിൻ മുസ്സതവർകൾ തന്റെ പരമമോഹം എന്ന വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. “മുമ്പുള്ളവയുടെ അമരകോശത്തിനു പിന്നീടുണ്ടായതുകൊണ്ടു മിക്ക കോശഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഒന്നുകിൽ നാമത്തേ മാത്രം അല്ലെങ്കിൽ ലിംഗത്തേ മാത്രം നിജപ്പെടുത്തുകയോ ഏകാർത്ഥനകാർത്ഥശബ്ദങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുകയോ വളരെ ചുരുക്കുകയോ വളരെ പരത്തിപ്പിടിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ ത്രികാഞ്ചയശാഷം മുതലായവയേപ്പോലെ ഒന്നിന്റെ അനന്തിരവസ്ഥാനം പിടിച്ചു പറപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ലതെ അമരസിംഹനേപ്പോലെ നാമങ്ങളേയും ലിംഗങ്ങളേയും വിവരിച്ചു വർഗ്ഗങ്ങളേയും ഏകാർത്ഥനാനാർത്ഥങ്ങളേയും ഭംഗിയിൽ വേർതിരിച്ചു കൂർപ്പെടുത്തി പറവാൻ ആരും സാധ്യമായിട്ടില്ലെന്ന് സമ്മതിക്കാതെ കഴിയാത്ത ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. സംസ്കൃത ഭാഷാപദങ്ങളുടെ ഈ ഭണ്ഡാരം മറ്റു കോശഗ്രന്ഥങ്ങളേ അപേക്ഷിച്ച് പ്രചാരത്തിലും പ്രസിദ്ധിയിലും പ്രഥമസ്ഥാനത്തേ അർഹിക്കുന്നത് മേല്പറഞ്ഞ പ്രത്യേകമേന്മകൾ കൊണ്ടാണെന്നു എടുത്തു പറയേണ്ടയാവശ്യമില്ലല്ലോ. ഈ ഗ്രന്ഥം ഇൻഡ്യയിലുള്ള മിക്ക ഭാഷകളിൽ

മാനേജർ, കേരളപബ്ലിഷിംഗ് കമ്പനി
പള്ളിക്കീഴ് — തിരുവല്ല.

ഭാരതപ്രസിദ്ധമായ ഭാഗ്യോ

വ
നാ
സ
മ്പ
ന്ന
രാ
യ
ഭോ
ലി
ക്കാ
ർ.
വി

ഭ
യം
പ്ര
സ്തി
ലെ
അ
ച്ചി
മ
നി

മധ്യതിരുവിതാംകൂറിലെ
പ്രമുഖ മദ്രാലയം

ഭാഗ്യോദയം പ്രസ്സ് - പള്ളിക്കീഴ് - തിരുവല്ല.

പത്രങ്ങൾ, മാസികകൾ, പുസ്തകങ്ങൾ, കറാൻലോഗുകൾ, ലേബലുകൾ, ലാറർവെ
പ്പുകൾ, നോട്ടീസുകൾ, കലാശാലകൾ, ക്ഷണക്കത്തുകൾ, രസീതുകൾ, മംഗളപത്രങ്ങൾ
പുകയില വെറുചീട്ട് മുതലായി

ഞങ്ങൾ

സകലവിധ അച്ചടിവേലകളും ചെയ്യുന്നു.

ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരും പ്രസാധകന്മാരും പത്രങ്ങൾ അച്ചടിപ്പിക്കുവാൻ
മടിക്കേണ്ട. അച്ചടികൂലിയിൽ ഞങ്ങൾ വരുത്തിയിരിക്കുന്ന
കറവ്, കടലാസിനു വില കൂടിയതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കുള്ള
നഷ്ടം പരിഹരിക്കാൻ പര്യാപ്തമാണ്.

സകല തൊഴിലുകാർക്കും വിജയം നേടുവാൻ വലിയ വാർത്താപ്പത്രങ്ങൾ
(ഭിത്തിപ്പരസ്യങ്ങൾ) ഞങ്ങൾ അച്ചടിച്ചു കൊടുക്കുന്നു.
വളരെ നിസ്സാരമായ ചാജ് മാത്രം.
നിങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും അച്ചടിപ്പിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ
ഞങ്ങളോട് അന്വേഷിക്കുക.

മാനേജർ, ഭാഗ്യോദയം പ്രസ്സ്, പള്ളിക്കീഴ് - തിരുവല്ല.

ഭഗ്ഗ് ഡനേതൃത്വം. പ്രമുഖ മദ്രാലയം

ഏജൻറന്മാരോട് - ഭാഷാപോഷിണിയുടെ കഴിഞ്ഞ (ധനു) ലക്കം ആവശ്യമുണ്ട്. പകരം പുതിയ
ലക്കമോ, പണമോ അയച്ചുകൊടുക്കാവുന്ന
മാനേജർ.

THE BHASHAPOSHINI TIRUVALLA.

THE OLDEST AND MOST WIDELY CIRCULATED
ILLUSTRATED MONTHLY ON THE WEST COAST

ഒരു രീതി
ഒരീയതി
പിടയത്തു
വിധിത്തയ്യ
വിധിത്തയ്യ
കവടക്കുതമോഹനം
കവടക്കുതമോഹനം

വരിസംഖ്യ

	രൂ	ണ
ഒരാണ്ടുതേക്കു	1	8
ഒറ്റപ്രതിക്കു		2

പരസ്യാക്കുലി

ഒരു പ്രാവശ്യം മുഴുവൻ പേജ്	10	രൂ
അരപേജ്	5	"
കാൽപേജ്	3	"
12 പ്രാവശ്യം മുഴുവൻ പേജ്	100	"
" അരപേജ്	50	"

മാനേജർ, ഭാഷാപോഷിണി
പുലിക്കീഴ്—തിരുവല്ല.
തിരുവിതാംകൂർ.